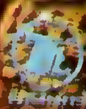
พระพุทธชินราช

"ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นพระตถาคต"

จง มอง ตน

อนุสรณ์

งานพระราชทานเพลิงศพ

นายอินทร์ จันทภาษา

ณ เมรุวัดตรีทศเทพวรวิหาร

วันจันทร์ที่ ๒๔ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๒๒

(แบบ ค.)

มายรับสั่งที่ ๑๓๖๐๐

สำนักพระราชวัง

๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๒๒

ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ พระราชทานเพลิงศพ นายอินทร์ จันทภาษา
เป็นกรณีพิเศษ ณ เมรุวัดตรีทศเทพ กรุงเทพมหานคร

วันจันทร์ ที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๒๒ เวลา ๑๗.๐๐ น. พระราชทานเพลิง.

บุญสม พิมพ์.
วิศา ทาน.

วัน	หน้าที่ พนักงานพระราชพิธี
	นำหมายเรียน เจ้าภาพศพ นายอินทร์ จันทภาษา เพื่อทราบ เครื่องพระราชทานเพลิงและเจ้าพนักงานผู้เชิญมานี้ เจ้าภาพไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายอย่างใดทั้งสิ้น.

ทั้งนี้ ให้จัดการตามหน้าที่และกำหนดวันตามรับสั่งอย่าให้ขาดเหลือ ถ้าสงสัยก็ให้ถามผู้รับรับสั่ง
โดยหน้าที่ราชการ

ผู้รับรับสั่ง

รำลึกในพระมหากรุณาธิคุณ
ล้นเกล้าล้นกระหม่อม

เนื่องในโอกาสที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ ให้พระราชทานเพลิงศพ นายอินทร์ จันทภาษา เป็นกรณีพิเศษ นับเป็นพระมหากรุณาธิคุณและเป็นเกียรติยศอันสูงสุดแด่นายอินทร์ จันทภาษา และวงศ์ตระกูล ข้าพระพุทธเจ้าพร้อมด้วยบุตรธิดา และหลานทุกคน ขอพระราชทานพระบรมราชวโรกาส กราบถวายบังคมแทบเบื้องพระยุคลบาทด้วยความสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณเป็นล้นพ้นหาที่สุดมิได้

ด้วยเกล้าด้วยกระหม่อมขอเดชะ

ข้าพระพุทธเจ้า นางบุญเจือ จันทภาษา

นางจินดาภา จันทรสมาน

นางวาสนา สิงหโกวินท์

นายรุ่งเรือง จันทภาษา

นายไชยโรจน์ จันทภาษา

นายเดชา จันทภาษา

พระกรุณาธิคุณ

เนื่องในงานพระราชทานเพลิงศพ นายอินทร์ จันทภาษา เจ้าภาพได้รับพระเมตตาจากท่านเจ้าพระคุณสมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ (วาสน์ วาสนมหาเถร) สมเด็จพระสังฆ-ราช สกลมหาสังฆปริณายก วัดราชบพิธสถิตมหาสีมาราม เสด็จพระราชทานเพลิงในวันนี้ พร้อมกันนี้ท่านเจ้าพระคุณสมเด็จยังมีพระเมตตาอนุเคราะห์เสด็จมาแสดงพระธรรมเทศนาในวันนี้ด้วย

เจ้าภาพรู้สึกซาบซึ้งในพระกรุณาธิคุณเป็นอย่างยิ่ง

นายอินทร์ จันทภาษา

ชาตะ ๒๒ มกราคม พ.ศ. ๒๔๔๔

มรณะ ๑๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๒๒

ตั้งศพ ณ ศาลาท้องพระโรง วัดตรีทศเทพวรวิหาร

พระสงฆ์ ๑๐ รูป มาติกาบังสุกุล ในพิธีปิดศพ

ภรรยา และบุตรธิดา

ภรรยา บุตร ธิดา เขย สะใภ้ และหลาน ๆ

ไปเที่ยว พ.ศ. ๒๕๐๖

ถ่ายรูปคู่กับแม่ที่หน้าบ้าน พ.ศ. ๒๕๑๐

หลวงพ่ออินทร์ ถ่ายบนยอดเขาวัดบุญทวี (ถ้ำแกลบ)
จ.เพชรบุรี พ.ศ. ๒๕๐๖

กำลังเจริญพระกรรมฐาน พ.ศ. ๒๕๐๖

ประวัติ
นายอินทร์ จันทภาษา

นายอินทร์ เป็นบุตร นายเกิด และ นางบัว จันทภาษา เกิดวันที่ ๒๑ มกราคม พ.ศ. ๒๔๔๔ ตรงกับวันอังคารขึ้น ๑๓ ค่ำ ปีฉลู ที่จังหวัดนครสวรรค์ มีน้องชาย ๑ คน เสียชีวิตแล้ว เมื่อเล็กได้รับการศึกษาจากโรงเรียนประจำจังหวัดนครสวรรค์ แล้วได้บวชเรียนในจังหวัดนั้น และย้ายมากรุงเทพฯ จำพรรษาที่วัดสังเวชวิชยาราม จนได้เปรียญสามประโยค จึงได้ลาสิกขาบทออกมาเป็นฆราวาส และทำการสมรสกับ นางบุญเจือ จันทภาษา (ศรีประไพ) เมื่ออายุได้ประมาณ ๓๕ ปี มีบุตรธิดาร่วมกัน ๕ คน คือ

๑. นางจินดาภา จันทรสมาน ผู้จัดการฝ่ายบริการ บริษัทไทยสมุทรประกันภัย จำกัด สาขาวงเวียนใหญ่ สมรสกับ นายเศรษฐดิส จันทรสมาน

๒. นางวาสนา สิงหโกวินท์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประจำภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะเศรษฐศาสตร์ และบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ สมรสกับ นายธนิต สิงหโกวินท์

๓. นายรุ่งเรือง จันทภาษา กรรมการผู้จัดการ บริษัทเงินทุน บางกอกเงินทุน จำกัด สมรสกับ นางทองทิพย์ จันทภาษา (สุวรรณภารต)

๔. นายไชยโรจน์ จันทภาษา ผู้จัดการฝ่ายบริหาร โรงพยาบาลเพชรเวช สมรสกับ นางมาลี จันทภาษา (สุขตระกูล)

๕. นายเดชา จันทภาษา กรรมการผู้จัดการ บริษัท ซุปเปอร์โซนิค จำกัด และหัวหน้าศูนย์โสตทัศนูปกรณ์โรงเรียนนานาชาติ สมรสกับ นางอัจฉรา จันทภาษา (สุนทรสิงห์)

นายอินทร์ มีหลานปู่ และหลานตา รวมทั้งหมด ๘ คน ดังนี้

๑. ด.ช. ณัฏฐวรรณ จันทรสมาน

๒. ด.ญ. ศาลินา จันทรสมาน

๓. ด.ญ. ทิพย์วิภา จันทภาษา

๔. ด.ช. รุ่งยศ จันทภาษา

๕. ด.ช. รังษี จันทภาษา

๖. ด.ช. รุ่งศักดิ์ จันทภาษา

๗. ด.ญ. สุพัชรี จันทภาษา

๘. ด.ญ. พนิดา จันทภาษา

นายอินทร์ ได้ประกอบอาชีพเป็นแพทย์แผนโบราณ และปรุงยาสำเร็จรูปจำหน่าย โดยตั้งร้านส่วนตัวชื่อ "พระอินทร์โอสถ" หน้าอำเภอพระนคร โดยได้ศึกษาวิธีปรุงยาไทยจากตำรายาของเชื้อพระวงศ์พระองค์หนึ่ง (ไม่ทราบพระนาม) และจากท่านพระครูวิบูลย์ อดีตเจ้าอาวาสวัดคฤหบดีสงฆ์ (มรณภาพแล้ว) ในชั้นต้น นายอินทร์ได้จำหน่ายเครื่องยาสมุนไพรก่อน แล้วเปลี่ยนมาเป็นปรุงยาสำเร็จรูป เป็นหมอรักษาและจ่ายยามาหลายปี จนกระทั่งได้คิดค้นยารักษาโรคผิวหนัง ผิวด่าง และผมร่วงชนิดมีพยาธิกินผิวหนังได้สำเร็จ ได้รักษาคนไข้รอดตายไปหลายร้อยพันราย พระภิกษุที่เป็นโรคนี้มารับการรักษา นายอินทร์จะถวายการรักษาให้โดยไม่คิดเงินแม้แต่สตางค์แดงเดียว นายอินทร์ได้อาศัยยาเหล่านี้เลี้ยงชีพ เลี้ยงครอบครัว จนเรียนจบกันทุกคน และได้เกษียณตัวเองไปอยู่ที่บ้าน เมื่ออายุได้ ๖๗ ปี เพราะเห็นว่าชราแล้ว และนำยาที่เหลือไปจำหน่ายที่บ้านต่อไป คนไข้ก็ยังตามไปซื้อยาอยู่บ้าง

นายอินทร์ หรือ "หมออินทร์" ที่ชาวบ้านเรียกกัน มักจะชอบทำบุญทำกุศลเป็นประจำ กุศลใหญ่ ๆ ที่ทำมากได้แก่ที่วัดคฤหบดีสงฆ์ เพราะหมออินทร์เคารพนับถือท่านพระครูวิบูลย์ ซึ่งเป็นเจ้าอาวาสในสมัยนั้นเป็นอย่างมาก และได้สร้างสิ่งต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ไว้ในบวรพุทธศาสนา คือ

๑. สร้างพระประธานปางพุทธชินราช ๑ องค์ หน้าตักกว้าง ๒ ศอก คืบ

๒. สร้างพระโมคคลาและพระสารีบุตร ๒ องค์ ประดิษฐานในพระอุโบสถ วัดคฤหบดีสงฆ์ อ. คลองขลุง จ. กำแพงเพชร ประทับยืนข้างพระประธานที่สร้าง

๓. สร้างพระประธานปางมารวิชัย หน้าตักกว้าง ๒๐ นิ้ว ไว้ที่ศาลาในวัดคฤหบดีสงฆ์ ๑ องค์

๔. สร้างพระประธานปางมารวิชัย หน้าตักกว้าง ๒๐ นิ้ว ไว้ที่หอสวดมนต์ในวัดคฤหบดีสงฆ์ ๑ องค์

๕. สร้างโต๊ะหมู่ทองบูชา หน้าพระประธานในโบสถ์วัดคฤหบดี ๑ ชุด

๖. สร้างอาสน์สงฆ์ไม้สักก่อเต็มโบสถ์

๗. สร้างพรมแต่งโบสถ์ทั้งหมด

๘. สร้างโต๊ะสวดปาฏิโมกข์พร้อมหนังสือสวด ๑ ชุด

๙. ถวายนาฬิกาปารีส ๑ เรือน ประจำโบสถ์ ในวัดคฤหบดีสงฆ์

๑๐. ถวายสังฆทาน ประจำเดือนๆ ละ ๕ องค์ รวม ๔๕ ครั้ง

๑๑. ปล่อยปลาต่างๆ ๑,๐๐๐ กว่ากิโล

๑๒. ตั้งทุนมูลนิธิวัดเบญจมบพิตร ๒ ทุน ชื่อทุน "พระอินทร์โอสถ" ปัจจุบันถึงวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๒๒ มียอดเงิน ๑๑๐,๕๐๐ บาท และทุน "หมออินทร์ – บุญเจือ จันทภาษา" ปัจจุบันมียอดเงินประมาณ ๑๓,๔๐๐ บาท

๑๓. สร้างห้องน้ำห้องส้วม โรงเรียนจังหวัดขอนแก่น

๑๔. สร้างโรงครัวให้วัดมหาธาตุ

๑๕. บริจาคเทปให้นางพูนศรี เจริญพงศ์ ใช้เผยแพร่ธรรมะ ๕๐ ม้วน

๑๖. สร้างบ่อน้ำบาดาล

ฯลฯ

นอกจากนี้ ยังมีรายการปลีกย่อยที่ไม่ได้บันทึกไว้อีกมาก รวมทั้งการแจกเงินแม่ชีให้ใช้ประจำเดือนๆ ละ ๑๐๐ บาท ปีหนึ่งมารับเงินครั้งเดียวประจำวัดถ้ำแกลบ จังหวัดเพชรบุรี

ปกติ นายอินทร์เป็นผู้มีร่างกายแข็งแรง ไม่ค่อยเจ็บไข้ได้ป่วย จนกระทั่งปี ๒๕๐๖ เริ่มเจ็บเป็นโรคปอด และเข้ารักษาตัวที่โรงพยาบาลนนทบุรี หลังจากนั้น มาป่วยอีกครั้งในปี พ.ศ. ๒๕๑๕ ที่โรงพยาบาลพระมงกุฎฯ โดยเป็นคนไข้ของ พ.อ. น.พ. เพิ่มสวัสดิ์

ทินกร ณ อยุธยา จนหายกลับบ้านได้หลังจากที่ต้องมีการเจาะปอดเอาลมออก และเอาน้ำออกตามลำดับ อาการหอบจึงหายไป ครั้นถึงปี พ.ศ. ๒๕๑๙ นายอินทร์ได้รับการผ่าตัดต้อกระจกของตาข้างซ้าย ณ โรงพยาบาลรามาธิบดี โดยนายแพทย์นิยม คอนยาม่า ทำให้ตาซ้ายมองอะไรดีขึ้น จนถึงปี พ.ศ. ๒๕๒๒ นี้ เริ่มป่วยครั้งแรกเมื่อวันที่ ๓ สิงหาคม โดยมีอาการไข้ และหอบเล็กน้อย อยู่โรงพยาบาลพระมงกุฎฯได้ ๒ อาทิตย์ กลับบ้านได้แต่เดินไม่ได้ ต้องมาหัดเดินที่บ้านประมาณ ๑ เดือน อาการดีขึ้นมากจนเดินได้ ระหว่างนั้น ท่านคิดว่าคงจะไม่รอดแล้ว เพราะบอกว่ามีขี้เทาออก แปลว่าจะหมดอายุขัยแน่ ท่านถามลูกสาวคนเล็กว่าใช่ไหม ท่านให้ดูดวงให้ด้วย ลูกสาวตอบว่าใช่ ท่านก็สั่งการให้จดรายการทำบุญต่างๆ สั่งเสียทุกสิ่งทุกอย่างกับลูกสาว พร้อมที่จะตายเต็มที่ ท่านบอกว่าพอแล้ว อายุเท่านี้อิ่มแล้ว ไม่ห่วงอะไรทั้งสิ้น ท่านจบเงินทำบุญจนวันสุดท้ายวันที่ ๒๗ กันยายน เป็นเงินทอดกฐินวัดทุ่งสงบ จำนวน ๑,๐๐๐ บาท ให้ลูกสาวไป แล้ววันรุ่งขึ้นเช้าวันที่ ๒๘ กันยายน รถจาก ร.พ. เพชรเวช ก็ไปรับท่านไปโรงพยาบาล เพราะมีอาการหอบ ต้องให้อ๊อกซิเจ็น รุ่งขึ้นเย็นวันเสาร์ ท่านก็ชัก หน้าเขียว หมดสติ แล้วก็อาการทรงกับทรุดมาเรื่อย จนถึงวันที่ ๑๐ ตุลาคม ท่านก็จากไปอย่างสงบ เป็นคืนวันพุธ เวลา ๐๑.๒๐ น. ตามหลักโหราศาสตร์ยังนับเป็นคืนวันพุธอยู่ แต่ตามหลักสากลเป็นเช้าวันพฤหัสที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๒๒ ลูกชายคนโตไปอยู่เฝ้าท่านถึง ๒ ยาม ก็ยังไม่ได้เห็นใจท่าน หลังจากกลับบ้านแล้ว หมอจึงได้โทรไปแจ้งให้ทราบ นายอินทร์จึงสิ้นอายุด้วยโรคแผลในกระเพาะอาหาร ตับแข็ง และถุงลมพอง สุดความสามารถของแพทย์ที่จะเยียวยาได้ เปรียบเสมือนกับเครื่องยนต์เก่าหมดสภาพ และไม่มีอะไหล่จะเปลี่ยนได้อีกต่อไปแล้ว สิริรวมอายุท่านได้ ๗๗ ปี ๘ เดือน ๑๙ วัน พอดี

พระธรรมเทศนา

พระพรหมคุณาภรณ์ (เกี่ยว อุปเสโณ ป.ธ. ๙)

แสดง เนื่องในงานบำเพ็ญกุศลปัญญาสมวาร

ศพ คุณหมออินทร์ จันทภาษา

วันที่ ๒๙ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๒๒

นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สมฺมาสมฺพุทฺธสฺส

นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สมฺมาสมฺพุทฺธสฺส

นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สมฺมาสมฺพุทฺธสฺส

สปฺปุริโส ภิกฺขเว กุเล ชายมาโน พหุโน ชนสฺส อตฺถาย หิตายาติ

บัดนี้ จะแสดงพระธรรมเทศนาในสัปปุริสกถา พรรณนาถึงเรื่องสัตบุรุษ คือ คนดี ตามหลักคำสอนในทางพระศาสนาเนื่องในโอกาสที่คณะท่านเจ้าภาพ พร้อมด้วยญาติมิตรผู้คุ้นเคยเคารพนับถือทั้งหลายได้มาพร้อมใจกันบำเพ็ญกุศลส่วนทักษิณานุปทานเพื่ออุทิศเป็นส่วนบุญส่วนกุศลแก่ คุณหมออินทร์ จันทภาษา ตามวิธีการบำเพ็ญกุศลในทางพระ-ศาสนา แลตามขนบธรรมเนียมประเพณีจริยาที่ได้เคยประพฤติปฏิบัติสืบต่อกันมาโดยลำดับอีกส่วนหนึ่งด้วย การบำเพ็ญกุศลเนื่องในงานศพของคุณหมอนั้นคณะท่านเจ้าภาพได้จัดทำบำเพ็ญมาแล้วแต่วาระต้นเมื่อคุณหมอได้ถึงมรณกรรมลง คณะท่านเจ้าภาพก็จัดการในส่วนเบื้องต้นให้เป็นที่เรียบร้อยแล้ว นิมนต์พระสงฆ์สวดพระอภิธรรมประจำคืน ประจำสัปดาห์มาบัดนี้ ถึงวาระ ๕๐ วัน ปัญญาสมวาร มีนิยมกำหนดบำเพ็ญกุศลเป็นพิเศษอีกส่วนหนึ่ง คณะท่านเจ้าภาพคำนึงถึงข้อปฏิบัติที่ควรจะปฏิบัติต่อท่านผู้มีพระคุณเหนือตน จึงได้จัดการบำเพ็ญกุศลเริ่มต้นมาตั้งแต่พระสวดพระพุทธมนต์ถวายภัตตาหารเพล

การบำเพ็ญกุศลทั้งหลายทุกประการนั้น คณะท่านเจ้าภาพได้จัดทำด้วยความตั้งใจด้วยความเต็มใจมุ่งที่จะบูชาท่านผู้มีพระคุณเหนือตนนั่นเอง ทั้งนี้ ก็ด้วยกำลังใจที่ประกอบด้วยกตัญญูกตเวทิตาธรรม ซึ่งท่านมักจะกล่าวกันว่าเป็นน้ำใจอันดีงาม นอกจากท่านที่เป็น

ทายาทโดยตรงแล้วท่านผู้เป็นญาติเป็นมิตร ผู้ร่วมงาน ผู้คุ้นเคยเคารพนับถือทั้งหลายก็ได้เข้ามาขวนขวายช่วยเหลือ ในตอนต้นเคยช่วยเหลืออย่างไร แม้ถึงวาระบัญญาสมวาร ครบ ๕๐ วันนี้ ก็ยังคงขวนขวายช่วยเหลืออยู่เหมือนอย่างเดิมเป็นการแสดงน้ำใจที่ประกอบด้วยคุณธรรมเช่นเดียวกัน เรียกว่าญาติธรรม คือ ธรรมระหว่างญาติ องค์สมเด็จพระสัมมาสัม-พุทธเจ้าได้ทรงแสดงไว้ว่า ญาติต่อญาตินั้นมีธรรมที่ควรจะประพฤติต่อกันเรียกว่าญาติธรรม เมื่อได้ประพฤติญาติธรรมแล้วก็เป็นเหตุให้ความเป็นญาตินั้นใกล้ชิดสนิทสนมสมควรที่จะเรียกได้ว่าเป็นญาติทั้งโดยสายโลหิตทั้งโดยทางธรรม ท่านผู้เป็นมิตรทั้งหลายก็เช่นเดียวกัน เมื่อได้มาช่วยขวนขวายช่วยบำเพ็ญกุศลก็ชื่อว่าได้ประพฤติมิตตธรรม คือ ธรรมระหว่างมิตร โบราณพูดว่ามิตรจิตมิตรใจ คนที่เป็นมิตรสหายกันนั้นมุ่งที่จะมีน้ำใจดีต่อกันเชื่อมโยงถึงกัน ในทางพระศาสนาเรียกว่าบุคคลผู้เป็นเพื่อนกันคบหาสมาคมกันว่า มิตรบ้าง ว่าสหายบ้าง ที่ว่ามิตรนั้นก็หมายถึงมีน้ำจิตเยื่อใยระหว่างกันและกัน คือ มีน้ำใจผูกพันไม่ทอดทิ้งทุกกาลทุกสมัย ในคราวที่เจริญก็เป็นมิตรกัน ในคราวที่ตกยากก็เป็นมิตรกัน ความเยื่อใยในจิตใจผูกพันกันติดแน่นอยู่ทุกกาลทุกสมัยเรียกว่าเป็นมิตร ที่เรียกว่าเป็นสหายนั้นในทางพระ-ศาสนาหมายถึงร่วมสุขร่วมทุกข์ ในกาลใดที่มีทุกข์ก็เข้าไปช่วยแก้ไขทุกข์นั้นให้เบาบางไม่เป็นการทับถม คราวใดผู้ที่เป็นเพื่อนผู้ที่คบหาสมาคมกันได้รับความลำบากยากเข็ญโดยประการใดก็ตาม ก็หาวิถีทางที่จะช่วยเหลือผู้ที่เป็นเพื่อนผู้ที่คบหาสมาคมกันนั้น ก็เรียกได้ว่าเป็นผู้ร่วมทุกข์ ในคราวที่มีสุขก็ร่วมสุขกันเช่นเดียวกันกับในคราวร่วมทุกข์ ต่างกันก็แต่ว่าเป็นทุกข์กับเป็นสุข แต่ว่าการร่วมสุขนั้นหมายถึงการส่งเสริมมิได้หมายแต่เพียงว่าไปใช้ความสุขที่อีกฝ่ายหนึ่งมีนั้นให้หมดสิ้นไป เป็นการส่งเสริมความสุขของผู้ที่เป็นมิตรนั้นให้มีความสุขยิ่ง ๆ ขึ้นไป เจริญสุขเรื่องในทางใดก็เข้าไปเสริม การเข้าไปส่งเสริมเช่นนั้นเรียกว่าร่วมสุข มิตรสหายที่เจริญรุ่งเรืองก็ย่อมจะแผ่ความเจริญรุ่งเรืองมาถึงผู้ที่เป็นมิตรสหายด้วย เมื่อบุคคลเข้าใจก็จะเข้าไปส่งเสริมความเจริญรุ่งเรืองความก้าวหน้า ความสุขของผู้ที่เป็นมิตรเป็นสหายกันนั้น เมื่อปฏิบัติเช่นนั้น ก็เรียกว่าเป็นผู้ร่วมสุข การร่วมสุขร่วมทุกข์ในระหว่างมิตร ความเป็นผู้มีน้ำจิตน้ำใจเยื่อใยในระหว่างมิตรดังที่ได้พรรณนาโดยสังเขปนั้น ชื่อว่าเป็นมิตรเป็นสหายเป็นเพื่อนตามหลักในพระพุทธศาสนา ในโอกาสที่คณะท่าน

เจ้าภาพ โดยเฉพาะท่านผู้เป็นทายาทต้องประสบกับความทุกข์ที่เกิดจากความพลัดพรากจากท่านผู้เป็นที่เคารพบูชามีพระคุณเหนือตนสูงสุด ท่านผู้เป็นญาติท่านผู้เป็นมิตรก็เข้ามาแสดงน้ำจิตในลักษณะที่เป็นญาติธรรม ในลักษณะที่เป็นมิตรธรรม การบำเพ็ญกุศลทั้งหลายตั้งแต่ต้นจนถึงวาระบัดนี้จึงสำเร็จลงด้วยดีทุกประการ นอกจากจะเป็นการแสดงถึงน้ำใจยังเป็นการแสดงให้เห็นถึงความดีของคุณหมอผู้ล่วงลับไปแล้วด้วย

ทราบว่าคุณหมออินทร์ จันทภาษา นั้น ท่านเป็นหมอแผนโบราณ มีน้ำใจยึดมั่นอยู่ในหลักธรรมของความเป็นแพทย์ มิใช่เพียงแต่จะเป็นหมออย่างเดียว แต่มีหลักธรรมหรือที่พูดกันว่าคุณธรรมของหมอ คุณธรรมของแพทย์ หรือที่พูดกันว่าจริยาของแพทย์ดังนี้เป็นต้น คุณหมออินทร์นั้นมีจิตใจหนักแน่นในทางพระพุทธศาสนาเรื่อยมาโดยลำดับทั้งนี้ ก็ด้วยเหตุที่ได้รับการอบรมบ่มนิสัยมาแต่เบื้องต้นให้น้อมมาในทางสัมมาทิฏฐิ คือความเห็นที่ถูกต้อง เมื่อเจริญขึ้นมาโดยลำดับความเป็นผู้มีคุณธรรมก็เจริญตามขึ้นมา ความเป็นหมอของคุณหมออินทร์นั้นจึงเป็นหมอที่สามารถบำเพ็ญประโยชน์ให้เกิดขึ้นแก่คนไข้ทั้งหลายที่ต้องการพึ่งพาอาศัยได้อย่างกว้างขวาง เพราะมีน้ำใจประกอบด้วยคุณธรรมมีคุณธรรมอยู่ในจิตในใจนั่นเอง คุณหมอมิได้เพียงแต่เป็นผู้รักษาโรคทางกายของผู้ที่ต้องการให้บำบัดบรรเทารักษาโรคเท่านั้น แต่คุณหมอสามารถรักษาโรคทางใจของคนป่วยคนไข้ที่ไปหาให้รักษาอีกด้วย การเป็นหมอนั้นในทางพระศาสนาพระพุทธเจ้าทรงสอนว่า ให้รักษาได้ทั้ง ๒ อย่าง คือ เป็นหมอที่รักษาได้ทั้งโรคทางกาย ให้เป็นหมอที่รักษาได้ทั้งโรคทางใจ ในครั้งพุทธกาลมีหมอท่านหนึ่งและรู้จักกันมาจนกระทั่งถึงบัดนี้ คือ ท่านหมอชีวกโกมารภัท หมอชีวก โกมารภัท มีชื่อโด่งดังในสมัยพุทธกาล ในสมัยครั้งนั้นไม่ใช่มีแต่เพียงหมอชีวก โกมารภัท เท่านั้น ยังมีหมออื่นๆ อีก แต่หมอชีวก โกมารภัท เป็นหมอที่มีคุณธรรมมีน้ำใจเผื่อแผ่คิดแต่จะรักษาผู้มีโรคมีภัยให้หาย แลคอยให้คำแนะนำตักเตือนในทางที่ดีงามอีกด้วย คนใดมีโรคในทางกายมาหาท่าน ท่านก็รักษา คนใดมีโรคในทางใจมาหาท่านท่านก็รักษาพร้อมกันไปด้วย ทำหน้าที่ทั้งที่เป็นแพทย์ธรรมดา ทำหน้าที่ทั้งที่เป็นจิตแพทย์พร้อมกันไปในตัว ท่าน ชีวก โกมารภัท จึงสามารถรักษาคนไข้ได้ตั้งแต่คนธรรมดาสามัญกระทั่งถึงพระราชามหากษัตริย์ และองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ด้วยเหตุนี้แล จึงได้

มีคำกล่าวว่า "หมอรักษาโรคกาย หมอรักษาโรคใจ" คุณหมออินทร์ จันทภาษา ท่านปฏิบัติหน้าที่แห่งความเป็นหมอของท่านในลักษณะของการรักษาทั้งโรคกายและโรคใจ เพราะมีน้ำใจประกอบด้วยคุณธรรมดังพรรณนามาแล้วข้างต้น การเป็นหมอของท่านจึงเป็นประโยชน์เกื้อกูลทั้งในหมู่ญาติทั้งในหมู่มิตร แลบุคคลผู้อื่นออกไปเรียกว่าใช้วิชาหมอแผนโบราณนั้นให้เป็นประโยชน์ได้อย่างเต็มที่ เป็นหมอที่มีน้ำใจเอื้อเฟื้อ เรียกว่าหมอที่มีคุณสมบัติ หมอที่มีคุณธรรม การใดที่ควรประพฤติปฏิบัติให้เป็นประโยชน์แก่ประเทศชาติบ้านเมือง คุณหมออินทร์ก็จะประพฤติปฏิบัติในส่วนนั้น ๆ การใดที่จะเป็นประโยชน์ในทางพระศาสนา คุณหมอก็ได้ขวนขวายในส่วนนั้นเต็มตามกำลังสามารถอีกเช่นเดียวกัน จึงปรากฏว่าคุณหมอได้บำเพ็ญกุศลไว้เป็นหลักเป็นฐาน บริจาคทรัพย์ไว้ในที่ต่าง ๆ เป็นจำนวนมาก เช่น บริจาคตั้งเป็นมูลนิธิไว้ที่วัดเบญจมบพิตร เป็นต้น การใดที่เป็นบุญเป็นกุศลที่เขานิยมทำกัน คุณหมอก็ต้องขวนขวายทำในส่วนนั้น ๆ ท่านคงจะนึกว่าเกิดมาในโลกนี้ชีวิตต้องให้เป็นชีวิตบุญ ชีวิตต้องให้เป็นชีวิตกุศล หรือเรียกง่าย ๆ ว่าชีวิตนั้นต้องให้เป็นชีวิตดี ชีวิตนั้นต้องให้เป็นชีวิตงาม เพราะว่าเมื่อลาโลกนี้ไปแล้วก็ดี ยังมีชีวิตอยู่ก็ดี ส่วนที่เป็นสาระแก่นสารอันสำคัญนั้นก็คือ ชีวิตที่เป็นบุญชีวิตที่เป็นกุศล ชีวิตที่ดีชีวิตที่งามนั่นเอง นักปราชญ์ในสายของศาสนามักจะกล่าวว่าคนเราเกิดมาแล้วก็ให้มีอลังการที่ดีที่งามเข้ามาประดับประดาเป็นวิชชาลังการ คือ ความรู้ต่าง ๆ ที่ก่อให้เกิดเป็นความสามารถ สามารถที่จะปฏิบัติการทั้งหลายให้เกิดเป็นประโยชน์แก่บุคคลผู้อื่น อันมาแต่ความรู้ที่ได้ศึกษาเล่าเรียนนั่นเอง เป็นอลังการเบื้องต้น แลอลังการอีกประการหนึ่งก็คือ คุณาลังการ ความงามความดีที่เข้ามาประดับชีวิตนั่นเอง เมื่อบุคคลผู้ใดมีอลังการทั้งสองประการอยู่ในชีวิตจิตใจเช่นนี้ เรียกว่าชีวิตดีชีวิตงาม คุณหมออินทร์ จันทภาษา ท่านสามารถทำชีวิตของท่านให้อยู่ในลักษณะเป็นชีวิตบุญชีวิตกุศล เป็นชีวิตดีเป็นชีวิตงาม ดังนั้น เมื่อคุณหมออินทร์ถึงมรณกรรมลงในเวลาที่ท่านอยู่ในปัจฉิมวัย ท่านผู้ที่นับเนื่องในท่านก็มีความอาลัยเสียดาย ใคร่ที่จะให้สืบอายุต่อไปอีก แต่เป็นธรรมดาของสังขาร ท่านทั้งหลายเห็นความเป็นจริง จึงได้พร้อมใจกันบำเพ็ญกุศลเพื่อบูชาความงามความดีที่คุณหมอท่านได้บำเพ็ญมาโดยลำดับ เป็นการปฏิบัติและตอบแทนคุณงามความดีที่คุณหมอ

ได้ทำไว้ ทั้งที่เป็นความดีที่เนื่องด้วยตนโดยตรง ทั้งที่เป็นความดีที่เป็นส่วนรวมทั่ว ๆ ไปโดยทางอ้อม ก็แหละการที่คุณหมอสามารถบำเพ็ญคุณงามความดีดังพรรณนามาโดยสังเขปนั้น พอจะกล่าวตามหลักทางพระศาสนาได้ว่า เพราะคุณหมอยึดอยู่ในหลักธรรมคำสอนของพระศาสนา ซึ่งโดยนัยหนึ่งพอจะกล่าวได้ว่ายึดอยู่ในหลักของสัปปุริสชน หรือยึดอยู่ในหลักของคนดีนั่นเอง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ในที่หนึ่ง ณ ท่ามกลางภิกษุทั้งหลายซึ่งมีวาทะพระบาลีที่ได้ยกขึ้นไว้ในเบื้องต้นว่า สปฺปุริโส ภิกฺขเว ดังนี้เป็นต้น แปลความว่าดูกรภิกษุทั้งหลาย บุคคลที่เป็นสัตบุรุษเมื่อเกิดมาในโลกนี้ก็เกิดมาเพื่อประโยชน์แลความสุขแก่คนทั้งหลาย ดังนี้

ก็แลสัตบุรุษนั้นทราบกันโดยทั่วไปว่า ได้แก่คนดี มีคำที่ใช้ในภาษาไทยในลักษณะคล้าย ๆ กัน เช่น คำว่า สุภาพชน สุภาพบุรุษ สุภาพสตรี ดังนี้เป็นต้น คำว่า สัปปุริสชน ซึ่งหมายเอาคนดีนั้นในทางพระศาสนาท่านกำหนดเอาคุณธรรมไว้หลายสถานในที่บางแห่งพระองค์ทรงแสดงถึงสัปปุริสธรรม ที่เรียกว่าธรรมะเป็นเครื่องบันดาลให้บุคคลเป็นสัตบุรุษเป็นคนดี เป็นสุภาพชน เป็นสุภาพบุรุษ เป็นสุภาพสตรี มีความเป็นผู้รู้จักเหตุรู้จักผลรู้จักตนรู้จักประมาณ รู้จักกาลรู้จักชุมชน ดังนี้ นอกจากนี้แล้วพระองค์ทรงแสดงว่า คนที่จะเรียกว่าเป็นสัตบุรุษ คือ คนดีนั้นต้องมีหลักธรรมที่สำคัญอยู่ประการหนึ่ง คือ กตัญญู-กตเวทิตาธรรม ดังที่พระองค์ได้ตรัสไว้ในพระสูตรหนึ่งว่า กตัญญูกตเวทิตาธรรม เป็นพื้นฐานทางใจเบื้องต้นของคนที่จะเป็นสัตบุรุษ ดังนี้ ในที่อื่นแสดงถึงคุณธรรมของท่านที่เรียกว่าเป็นสัตบุรุษไว้อีก เช่นว่า ต้องเป็นผู้ที่มีลักษณะที่ดีที่งามอยู่ ๓ ประการ คือมีลักษณะของการทำดี มีลักษณะของการพูดดี มีลักษณะของการมีความคิดดี ดังนี้ ได้แสดงไว้อีกว่า มีปกติภาพให้บุคคลทั้งหลายได้เห็นว่าสามารถที่คุมความเป็นปกติของตนไว้ได้ ในคราวที่ต้องการจะควบคุม ควบคุมกายให้เป็นปกติได้ ในคราวที่จะต้องควบคุม ควบคุมวาจาให้เป็นปกติได้ ในคราวที่จะต้องควบคุม ควบคุมความคิดให้เป็นปกติได้ ในคราวที่จะต้องควบคุม ดังนี้ หมายถึง การทำ การพูด และความคิดให้เป็นปกติได้ไม่หวั่นไหวไม่สะทกสะท้านไม่เปลี่ยนแปลงแปรผัน ในคราวที่ต้องการที่จะควบคุมให้เป็นดังนั้น ในที่บางแห่งพระองค์ทรงแสดงว่าผู้ที่เป็นสัตบุรุษนั้น ได้แก่ผู้ที่มีธรรมสมบัติ ๔ ประการ ซึ่ง

หมายถึงการทำ การพูด ความคิด และความรู้ มีลักษณะคล้าย ๆ กันกับที่แสดงมาแล้วข้างต้น ดังนั้น สัตบุรุษตามหลักธรรมคำสอนในทางพระศาสนาได้แก่บุคคลผู้สามารถทำตนให้เป็นประโยชน์ให้แก่บุคคลผู้อื่นทั้งหลายโดยทั่วไป เมื่อเป็นมารดาบิดาก็สามารถบำเพ็ญประโยชน์ให้เกิดแก่บุตรธิดาได้ เมื่อเป็นญาติก็สามารถบำเพ็ญประโยชน์ให้เกิดแก่ญาติได้ เมื่อเป็นมิตรก็สามารถที่จะบำเพ็ญประโยชน์ให้เกิดแก่มิตรได้ กว้างออกไปก็สามารถที่จะบำเพ็ญประโยชน์ให้เกิดขึ้นแก่คนทั้งหลายกว้างออกไป คนที่เป็นสัตบุรุษย่อมมีลักษณะอาการดังพรรณนาโดยสังเขปนี้ นักปราชญ์บัณฑิตทั้งหลายจึงได้แนะให้พิจารณาท่านผู้เป็นสัตบุรุษว่า ให้ดูองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นตัวอย่าง องค์สมเด็จพระสัมมา-สัมพุทธเจ้า กล่าวได้ว่าเป็นสัตบุรุษสูงสุด ท่านผู้เป็นนักปราชญ์บัณฑิตทั้งหลาย จึงได้เจริญรอยตามเข้าไปสู่ความเป็นสัตบุรุษ ท่านผู้ที่เป็นบัณฑิตแม้ในปัจจุบันนี้ที่ท่านหนักในศีลหนักในธรรม ท่านก็พยายามเป็นตามแนวของสัตบุรุษมีสัปปุริสธรรมเป็นเรือนใจ มีคุณสมบัตินานาประการดังนี้ คุณหมออินทร์ จันทภาษา ท่านมีปฏิปทามีจริยาทั้งปวงน้อมเข้าในแนวของสัตบุรุษ คือ คนดี เมื่อท่านมีชีวิตอยู่ในแนวท่านผู้เป็นสัตบุรุษ หรือสัปปุริส-ธรรมอยู่ในแนวชีวิต ท่านจึงสามารถบำเพ็ญสิ่งที่เป็นคุณเป็นประโยชน์สมแก่ความเป็นผู้มีชีวิตเกิดมาในโลกนี้ เมื่อเป็นบิดาก็เป็นบิดาที่ดีของลูก ๆ ควรจะเรียกได้ว่าเป็นพระพรหมของลูก ควรจะเรียกได้ว่าเป็นอาจารย์คนแรกของลูก ควรจะเรียกได้ว่าเป็นพระอรหันต์ของลูก เมื่ออยู่ในฐานะเป็นญาติเป็นมิตรก็ได้ตั้งตนเป็นญาติที่ดีเป็นมิตรที่ดี ดังนี้เป็นต้น บัดนี้ คุณหมออินทร์ จันทภาษา ได้ถึงมรณกรรมล่วงลับไปแล้ว คุณงามความดีที่ได้บำเพ็ญมาด้วยอำนาจแห่งใจที่ประกอบด้วยคุณธรรมยังคงประจักษ์ในจิตของท่านทั้งหลาย โดยเฉพาะท่านผู้เป็นทายาททุกท่าน จึงได้มีความตั้งใจพร้อมใจกันด้วยดี บำเพ็ญกุศลนานาประการ เพื่ออุทิศเป็นส่วนบุญส่วนกุศลแก่ท่านซึ่งถึงมรณกรรมไปแล้วนั้น ชื่อว่าเป็นการปฏิบัติชอบตามหลักธรรมคำสอนในทางพระศาสนา

แสดงพระสัทธรรมเทศนาในวาระบำเพ็ญกุศลปัญญาสมวาร คือ ครบ ๕๐ วัน เพื่ออุทิศส่วนบุญส่วนกุศลแก่ คุณหมออินทร์ จันทภาษา สมควรแก่เวลา

อิมินา กตปุญเสน ขออำนาจคุณงามความดีทุกประการอันกล่าวรวมว่าบุญกุศลจงบังเกิดขึ้นเป็นบุญนิธิอำนวยความสุขสิริสวัสดิ์ส่งและเสริมบารมีให้คุณหมออินทร์ จันทภาษา ในสัมปรายภพสมดังที่คณะท่านเจ้าภาพได้ตั้งใจปรารถนาไว้จงทุกประการ

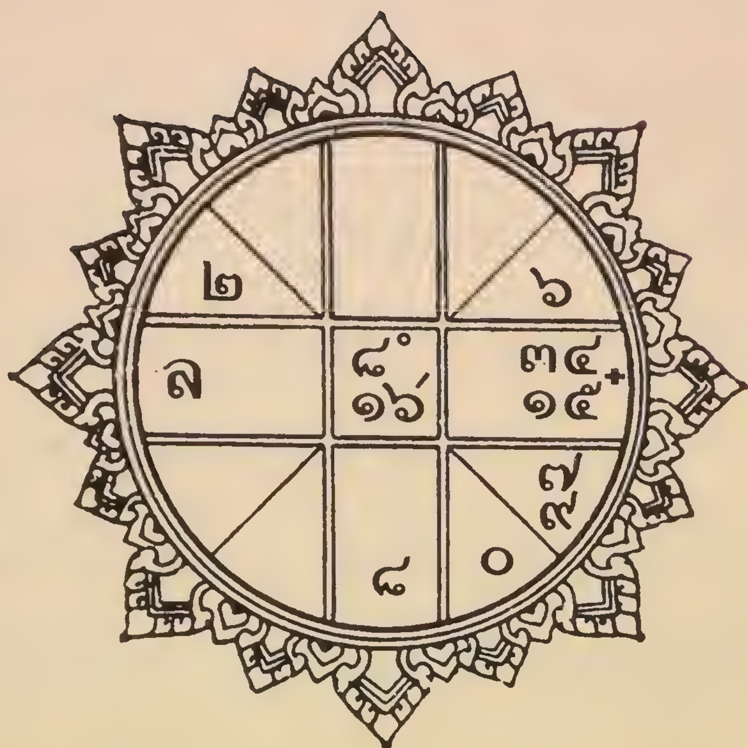
ในอวสานแห่งพระสัทธรรมเทศนานี้ พระสงฆ์ จตุรวรรค จักได้สวดธรรมคาถาเพื่อเพิ่มพูนผลานิสงส์ และอัปบาทธรรมสืบต่อไปก็มีด้วยประการฉะนี้

วิเคราะห์ดวงชะตา
นายอินทร์ จันทภาษา

โดย นายศิริพงศ์ วัชโรทัย [๑]
นางวาสนา สิงหโกวินท์ [๒]

ดวงกำเนิด

วัน ๓ ๑๓ ฯ ๒ ค่ำ ปีฉลู จ.ศ. ๑๒๖๓

ตรงกับวันที่ ๒๑ มกราคม พ.ศ. ๒๔๔๔

เวลา ๑๗.๑๕ น. จ. นครสวรรค์

ลัคนาสถิตราศี กรกฎ เกาะนวางค์ ๕ ตรียางค์ ๕+

เสวย สมโณ แห่งฤกษ์ที่ ๙

ลัคนา – ราศีกรกฎ ธาตุน้ำ เกาะนวางค์พฤหัส ตรียางค์พฤหัสต้องพิษครุฑ เสวย สมโณแห่งฤกษ์ที่ ๙ เป็นผู้มีรูปร่างโปร่ง ผอมสูง เป็นคนนิ่ง ๆ ไม่ช่างพูด จะพูดคุยเฉพาะเรื่องธรรมะ เป็นคนรักสงบ สนใจทางศาสนามาแต่เยาว์วัย

ดาวอังคาร, พุธ, อาทิตย์, พฤหัส – ดาวทั้ง ๔ ดวงนี้กุมกัน และเล็งลัคนา อังคารดาวบริวาร เป็นเจ้าเรือนปุตตะ และเจ้าเรือนกัมมะ มีตำแหน่งเป็นมหาอุจจ์ กุมดาวพุธซึ่งเป็นดาวอายุ เจ้าเรือนสหัสชะ และวินาศ กุมดาวพฤหัส ศรีและตนุเศษ มีตำแหน่งเป็นดาวนิจ เจ้าเรือนอริและศุภะ กุมดาวอาทิตย์มนตรี มีตำแหน่งเป็นจุลจักร เจ้าเรือนกดุมพะอยู่เรือนปัตนิ หมาย

---

๑ รับราชการในพระบรมมหาราชวัง ตำแหน่งหัวหน้าโหรพราหมณ์ ณ ที่ทำการโหรหลวง สำนักพระราชวัง

๒ รับราชการในมหาวิทยาเกษตรศาสตร์ ตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์ประจำภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะเศรษฐศาสตร์และบริหารธุรกิจ เป็นผู้สอนวิชาโหรศาสตร์ไทยสำหรับประชาชนที่เปิดสอนภาคฤดูร้อน (เฉพาะเดือนเมษายน) ประจำทุกปี

ถึงเจ้าชะตาเป็นคนฝักใฝ่ทางธรรม ขยันขันแข็งในการงานที่ชอบ มักคิดทำอะไรได้เองโดยไม่ต้องศึกษามาก่อน ได้ปริญญาทางธรรมชาติ เป็นผู้มีความจำเป็นเลิศ การเงินได้รับการสนับสนุนจากคู่ครอง และหมดไปในการสร้างบุญกุศลมากกว่าอย่างอื่นและรายจ่ายในครอบครัว

ดาวจันทร์ – เจ้าเรือนลัคน์กาลกิณีอยู่วินาศ ร่วมกับดาวศุกร์อุตสาหะ ซึ่งเป็นเจ้าเรือนลาภะและเจ้าเรือนพันธุร่วมกับดาวราหู มูละซึ่งเป็นเจ้าเรือนปัตนิ และมรณะ เป็นคนมีลาภจากเพศตรงกันข้ามแต่ไม่ยั่งยืน เป็นคนอยู่ง่ายกินง่ายไม่ค่อยพิถีพิถันนัก

ดาวเสาร์ – กุมดาวเกตุ อยู่เรือนอริ เสาร์เป็นเดช เป็นเจ้าเรือนปัตนิ และมรณะ เล็งกับดาวจันทร์เจ้าเรือนลัคน์ เป็นคนดื้อ เชื่อมั่นในตนเองมาก แต่บางครั้งก็เชื่อคนง่ายเพราะความซื่อ ไม่มีเล่ห์เหลี่ยมกับคนทั่วไป ดาวเสาร์โยกกับดาวศุกร์ เป็นคนระวังการใช้จ่ายเงิน และใช้เงินเป็น มักจะใช้แต่ในสิ่งที่เป็นประโยชน์

ทั้งหมดนี้เป็นพื้นดวงชะตากำเนิดทั่วไปของเจ้าชะตา

ดวงจร วันที่ ๑๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๒๒

วัน ๔ ฯ/๕ ๑๑ ค่ำ ปีมะแม จ.ศ. ๑๓๔๑

ตรงกับวันที่ ๑๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๒๒

เวลา ๐๑.๒๐ – ๐๑.๓๕ น.

ลัคนาสถิตราศี กรกฎ เกาะนวางค์ ๕ ตรียางค์ ๕

เสวย สมโณ แห่งฤกษ์ที่ ๙

ในปี พ.ศ. ๒๕๒๒ เจ้าชะตามีอายุครบ ๗๗ ปีเต็มเมื่อวันที่ ๒๑ มกราคม ๒๕๒๒ ย่างขึ้นปีที่ ๗๘ จนถึงเดือนตุลาคม นับได้ ๘ เดือน กับ ๑๙ วัน อายุตกภูมิศุกร์ (๖) ดาวราหู (๘) เป็นกาลกิณีจร ร่วมกับดาวจันทร์ (๒) เจ้าเรือนลัคน์ในราศีเมถุน และร่วมดาวศุกร์ (๖) ซึ่งเป็นดาวเสวยอายุในปีนี้พื้นดวงเดิมดาวเสีย ดาวอังคาร (๓) ศรีจรเล็งลัคน์ในดวงเดิมกุมดาวพฤหัส (๕) อาทิตย์ (๑) พุธ (๔) จะได้ศึกษาวิชาใหม่ ๆ ทางธรรม

ดาวจรในวันพุธที่ ๑๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๒๒ ปรากฏดังนี้

ดาวอังคารกุมลัคน์	– อังคารเป็นศรีจรตามทักษาจร แต่เป็นดาวฆาตของลัคนาราศีอัมพุ ซึ่งโคจรมาทับลัคน์ตั้งแต่วันที่ ๑๔ กันยายน วันที่ ๒๘ กันยายน คุณพ่อจึงเข้าโรงพยาบาล
ดาวอาทิตย์	– เป็นดาวอายุจรโยคหลังกับดาวฆาตอังคาร แม้ว่าจะเป็นศรีจรแต่เป็นดาวฆาตส่งให้ไปดีสำหรับคนสร้างกุศลกรรมมา อาทิตย์ร่วมจันทร์เจ้าเรือนลัคน์ในภพลาภะ จันทร์มีตำแหน่งเป็นมหาอุจจ์ ส่งให้เจ้าชะตามีโชคลาภจากไปได้สูงสุดแบบไม่ต้องมาเกิดอีก อาทิตย์ยังเป็นเจ้าเรือนกดุมพะด้วย หมายถึงเจ้าชะตาจะได้ทรัพย์ทางธรรม
ดาวพฤหัส, เสาร์, ราหู, นำหน้าลัคน์	– ดาว ๓ ดวงนี้กุมกันในราศีสิงห์นำหน้าลัคน์เรือนอายุจร ภพกดุมภะ แม้ว่าดาวราหูเป็นกาลกิณีจร แต่มีดาวเกตุ (๙) เล็ง ดูดความร้ายกาจลงได้หมด กุมดาวพฤหัส (๕) ซึ่งเป็นเจ้าเรือนอริและศุภะ โยคกับดาวศุกร์ พุธ มฤตยู ส่งให้ดาวพฤหัสมีฤทธิ์เข้มข้นขึ้น และเป็นศูนย์พาหะนำหน้าลัคน์ด้วย หมายถึงเจ้าชะตาจะได้ทรัพย์ทางธรรม เป็นการหมดทุกข์ทางโลก ไปสู่สภาวะการณ์ที่มีลักษณะเป็นเทพ และการไปจะไปได้สูงสุด ซึ่งหมายถึงการไม่กลับมาเกิดอีก เสาร์เป็นอุสาหะจร พฤหัสเป็นมนตรีจร หมายถึงการไปจะมีผู้ใหญ่มาช่วยนำทางให้
ดาวศุกร์, พุธ, มฤตยู	– ดาวศุกร์เป็นบริวารจร เป็นเกษตรภพพันธุ และเป็นเจ้าเรือนลาภะ กุมพุธมูละจร เจ้าเรือนสหัสชะและเจ้าเรือนวินาสกุมมฤตยู ร่วมกับดาวเกตุในภพมรณะ หมายถึงการจากไปของเจ้าชะตาจะนำลาภ ชื่อเสียงเกียรติยศมาสู่บุตรหลาน และญาติพี่น้อง จันทร์ซึ่งเป็นเจ้าเรือนลัคน์ เป็นมหาอุจจ์อยู่เรือนศุกร์ ศุกร์เป็นเกษตรอยู่เรือนพันธุ อาทิตย์เจ้าเรือนกดุมพะ อยู่เรือนพุธ เหล่านี้เป็นดาวสำคัญที่มีความสัมพันธ์ในทางดีอย่างลึกซึ้ง

สรุป

เจ้าชะตาจากไปได้เวลาที่สวยมาก ถ้าไปก่อนวันที่ ๑๐ ตุลาคม ดาวยังไม่เด่นเท่าท่านรอเวลาที่ดาวจันทร์โคจรเข้าสู่ราศีพฤศภ มีตำแหน่งเป็นมหาอุจจ์ โยคหลังลัคนาซึ่งนับว่าสวยมากกว่าดาวจันทร์เป็นมหาจักรในราศีเมษเสียอีก คือระหว่างวันที่ ๖–๘ ต.ค. เป็นเกณฑ์แก่ลัคน์ก็ยังนับว่าอ่อนกว่าโยคลัคน์ เป็นดวงที่นับว่าหมดทุกข์ทางโลกจริง ๆ และเมื่อได้บำเพ็ญต่อก็มีโอกาสที่จะหมดทุกข์จากวัฏสงสารเลยไม่ต้องกลับมาเกิดอีก การจากไปแบบดวงนี้ น่าจะได้มีการปั้นรูปเหมือนไว้บูชา เพราะจะนำความเป็นศิริมงคลมาสู่บุตรหลาน เนื่องจากเป็นที่เชื่อกันอยู่แล้วว่าการบูชาบิดามารดา เท่ากับเป็นการบูชาพระอรหันต์ โดยเฉพาะเจ้าชะตาดวงนี้จากไปโดยมีลัคนา คือเวลาที่จากไปตรงกับราศีที่เกิดเสวย สมโณ แห่งฤกษ์ที่ ๙ ตามฤกษ์ในดวงกำเนิดพอดี แสดงว่าเป็น "ผู้มาสว่าง และไปสว่าง" สมควรที่บุตรภรรยาจะชื่นชมยินดี และเจริญรอยตามท่านเพื่อยังความปลื้มปีติยินดีแก่ท่านที่จากไป

ระลึกถึงคุณลุงอินทร์

ผมรู้จักอาจารย์ วาสนา สิงหโกวินท์ ในฐานะเป็นเพื่อนอาจารย์ร่วมคณะเศรษฐ-ศาสตร์และบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ด้วยกัน อาจารย์วาสนา สนใจศึกษาพุทธศาสนาในการเจริญพระกรรมฐาน และกำลังหาอาจารย์ผู้สอนอยู่ ผมเลยชักชวนให้ไปหาหนังสือของหลวงพ่อฤาษีลิงดำ ที่วางจำหน่ายอยู่ ณ บ้านท่านเจ้ากรมเสริม สุขสวัสดิ์ ในซอยสายลม ๑ พหลโยธิน มาอ่าน และพาอาจารย์ไปพบหลวงพ่อเวลาท่านมาปกติเป็นประจำเดือน ณ บ้านนั้นเมื่อต้นปีนี้เอง หลังจากนั้นอาจารย์วาสนาเริ่มปฏิบัติธรรม และกลายเป็นลูกศิษย์ของหลวงพ่อฤาษีไปโดยปริยาย

ต่อมาเมื่อคุณลุงอินทร์ คือคุณพ่อของอาจารย์วาสนา ซึ่งผมเคารพเสมอเป็นคุณลุงของผมเองได้ป่วยอยู่ที่ ร.พ. พระมงกุฎฯ เมื่อวันที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๒๒ ผมได้รับข่าวจากนิสิตนำความมาบอกว่าอาจารย์วาสนาโทร. ไปหาแจ้งว่าคุณพ่ออาจารย์ป่วยเข้า ร.พ. และคิดว่าคงไม่รอด ฟังเสียงอาจารย์ทางโทรศัพท์มีความกังวลไม่สบายใจอยู่มาก และเสียงเครือเหมือนร้องให้ เช้าวันนั้นเป็นวันเสาร์ นิสิตหลายคนทั้งชายและหญิงต่างก็ให้รู้สึกร้อนใจมุ่งไปหาผมถึงที่บ้านโดยมิได้นัดหมายมาก่อน พอทราบเรื่องผมก็ขึ้นไปสวดมนต์ แล้วรีบตรงไป ร.พ. พร้อมกัน พบอาจารย์วาสนาที่หน้าตึกธนะรัชต์ เห็นตาแดง ๆ หน้าซีด แล้วพาไปหาคุณลุงอินทร์ในห้อง รู้สึกว่าคุณลุงมีสมาธิดีเหลือเกิน ความจำของท่านนับว่าเป็นเยี่ยม ท่านเล่าให้ผมฟังว่าได้ทำบุญอะไรมาบ้าง ปล่อยปลาไปกี่ตัว สร้างพระไว้กี่องค์ถวายสังฆทานไปกี่ครั้ง ถวายผ้าไตรจีวรไปกี่ผืน ตั้งทุนมูลนิธิที่วัดเบญจมบพิตรไว้กี่ทุนเป็นเงินเท่าไร เบ็ดเสร็จทำบุญสิ้นเงินไปทั้งหมดกี่บาทกี่สตางค์ท่านจำได้หมด เพราะท่านเล่าว่าท่านเจริญบุญที่ทำแล้วทุกคืนก่อนนอน ผมกับนิสิตคุยกับคุณลุงว่า ทำบุญแบบนี้หลวงพ่อแนะว่าให้มีอารมณ์เกาะพระนิพพานได้ ทุกคนรู้สึกดีใจว่าถ้าคุณลุงไปตอนนี้ก็ดีเพราะสามารถจับได้ถึงพระนิพพาน แต่รู้สึกว่าอาจารย์วาสนาจิตยังเป็นห่วงคุณพ่อ อยากให้อยู่ต่อไปก่อนเพื่อให้บำเพ็ญให้มีจิตเกาะพระนิพพานมั่นคงจริง ๆ ดังนั้นท่านพ่อผู้ให้ความเมตตา และควบคุมในการปฏิบัติธรรมแก่พวกเราอยู่ได้แนะนำให้ปล่อยปลา ๕ ตัว

เต่า ๕ ตัว แล้วคุณลุงอินทร์ก็รอดตายหายกลับบ้านได้ภายในสองอาทิตย์ นอกจากนี้เมื่อกลับบ้านแล้ว ท่านพ่อแนะนำให้คุณลุงอินทร์ฟังเทปธรรมะของหลวงพ่อฤๅษีลิงดำ เพื่อให้มีอารมณ์เกาะพระนิพพาน แต่คุณลุงว่าสูงไป คิดว่าเป็นเรื่องยากเหลือเกินที่จะไปได้ อีกประการหนึ่งท่านก็เป็นคนรู้ธรรมะอยู่แล้ว แต่คุณลุงลืมไปว่าการรู้ธรรมะกับการมีอารมณ์เกาะพระนิพพานนั้นต่างกัน ท่านจึงไม่ยอมฟังเทป และท่านคงจะลืมธรรมะที่ว่า "มโนบุพพังคมา ธัมมา มโนเสฏฐา มโนมยา" คือธรรมทั้งหลายมีใจมาก่อน มีใจเป็นใหญ่ สำเร็จได้ด้วยใจ

ครั้นคุณลุงป่วยอีกครั้งหนึ่งพวกเราก็ไปเยี่ยมที่ ร.พ. เพชรเวช พวกเรารู้จากท่านพ่อว่าคุณลุงได้แยกจิตส่วนหนึ่งจากกายขึ้นไปเที่ยวข้างบนมาแล้วหลังจากที่หมดสติไปและถูกพาไปตรวจสมองด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์และเจาะคอแล้ว แต่ปรากฏว่าคุณลุงอินทร์มีสติดีมาก ผมถามว่าคุณลุงได้ขึ้นไปข้างบนจริงไหม ท่านพยักหน้า พนมมือตลอดเวลาขณะที่ผมพูดอยู่กับท่าน แสดงว่าท่านขึ้นไปจริงซึ่งตรงกับที่หลวงพ่อฤๅษีลิงดำเคยบอกว่าคนป่วยที่ใกล้จะตายนั้น จิตจะเห็นภูมิภพที่ตนเองจะไปภายหลังที่ตนตายแล้ว เช่น ถ้าจะต้องไปนรก ก็จะเห็นเป็นกองไฟลุกท่วมไปหมด แต่ถ้าจะไปสวรรค์ก็จะเห็นวิมานของตนเองหรือเห็นเทพยดาที่ท่านอยู่ในสวรรค์ในแต่ละชั้นมาแวดล้อม ถ้าผู้ตายมีบุญกุศลจะไปชั้นไหนได้บ้าง เทพยดาชั้นต่าง ๆ เหล่านั้นก็มาแวดล้อม ผู้ตายพอใจจะไปชั้นไหนเมื่อตายก็ไปอยู่ชั้นนั้น ผมจำได้ว่าเมื่อครั้งท่านหญิงวิภาวดีจะสิ้นชีพิตักษัย ปรากฏว่าทั้ง ๆ ที่ร่างกายท่านถูกลูกปืนเป็นแผลใหญ่ ท่านก็ทรงสติได้สมบูรณ์และรับสั่งออกมาว่า ท่านเห็นพระนิพพาน สว่างเหลือเกินและท่านรู้สึกเป็นสุขแล้วท่านก็สิ้นพระชนม์ชีพ สำหรับคุณลุงอินทร์ตอนนั้นท่านพนมมือไหว้ตลอดเวลา ผมเข้าใจว่าพระท่านมาและท่านคงจะเห็นกับพยายามจะลุกขึ้นนั่งให้ได้ ซึ่งพวกเราก็ดีใจ และเห็นอาจารย์วาสนาก็ไม่แสดงความเสียใจ ตรงกันข้ามกับเมื่อเวลาที่คุณลุงป่วยครั้งแรกคราวก่อนเสียใจมากแต่ตอนตายกลับไม่เสียใจ เพราะทราบว่าคุณลุงได้ไปอยู่วิมานท่านแล้วสวยสดงดงาม และสบายกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบันหลายเท่า และท่านกำลังเร่งบำเพ็ญข้างบนเพื่อจะได้เข้าถึงพระนิพพานในกาลต่อไป

คุณลุงอินทร์ได้เตือนพวกเราขอให้เร่งบำเพ็ญโดยรีบด่วนอย่าได้ประมาท และท่านก็ได้ฝากอาจารย์วาสนาให้ช่วยคุณแม่ของอาจารย์ เหมือนอย่างที่พวกเราและอาจารย์ช่วยท่านด้วย ท่านขอบใจนิสิตทุกคน พวกเราหายห่วง เพราะท่านจะไปสบายในไม่ช้านี้ทั้ง ๆ ที่หมอก็บอกว่าอาการท่านดีขึ้น จะลุกนั่งเองได้ในไม่ช้าจะให้ทานอาหารเอง แต่ท่านสั่นศีรษะไม่ยอมให้เอาท่อให้อาหารออก ก็เพราะท่านรู้ตัวว่าจะไม่หายต่างหาก แต่พวกเราก็รู้ว่าท่านจะไปอยู่วิมานท่านในไม่ช้านี้ อาจารย์วาสนาก็มีความเข้าใจในเรื่องนี้เป็นอย่างดี

ตอนนี้คุณลุงได้จากเราไปแล้ว ท่านมีสุขด้วยบุญกุศลที่ท่านได้บำเพ็ญไว้อย่างมากมายเมื่อตอนมีชีวิตอยู่ และจิตท่านเกาะอยู่ในบุญกุศลนั้นอย่างมั่นคงในขณะที่ท่านจะตาย อกุศลจิตไม่สามารถเข้ามาครอบงำจิตของท่านได้ ยังแต่พวกเราที่เหลืออยู่นี่จะไปได้อย่างท่านหรือไม่ ท่านเองบอกว่าอย่าห่วงท่านเลย ขอให้พวกเราเร่งบำเพ็ญความดีเข้าเถิด ให้จิตมุ่งพระนิพพานเป็นอารมณ์ ให้เห็นว่าการเกิดนี้เป็นทุกข์ ร่างกายนี้เต็มไปด้วยสิ่งปฏิกูลสิ่งสกปรกทั้งปวง ไม่มีอะไรเป็นของเรา ชีวิตเป็นของไม่แน่ ความตายเป็นของแน่ จิตเราจะไม่ยึดอะไรทั้งหมดในโลกนี้ ทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้ย่อมเกิดขึ้นมาแล้วเสื่อมไปและสลายไปในที่สุด เราขอมีสังขารนี้เป็นชาติสุดท้าย พระผู้มีพระภาคเจ้าสถิตอยู่ที่ใด เราขอไปอยู่เฝ้าพระองค์ท่านตลอดชั่วกาลนาน เทอญ

สุดท้ายนี้กุศลใดที่ผมได้บำเพ็ญมาแล้วแต่อดีต และที่จะบำเพ็ญต่อไปในอนาคต ขอให้คุณลุงอินทร์ได้ร่วมอนุโมทนาในส่วนกุศลนั้นด้วย เทอญ

ร.ต. มังกุร ชัยพันธ์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์)

คำไว้อาลัย

แด่

คุณอินทร์ จันทภาษา

ดิฉันอยู่ร่วมกับคุณอินทร์มาเป็นเวลา ๔๔ ปี ชีวิตลุ่ม ๆ ดอน ๆ ในตอนต้นเพราะเราทั้งสองต้องสร้างตนเอง คุณอินทร์อาศัยการเป็นแพทย์แผนโบราณรักษาโรคและจำหน่ายยาซึ่งรายได้จากการขายยาเพียงอย่างเดียวไม่พอเมื่อมีลูก ดิฉันก็ต้องช่วยหารายได้อีกทางหนึ่งจากการค้าขายที่ดินและอย่างอื่นประกอบ จนมีลูกถึง ๕ คน คุณอินทร์เป็นคนใจบุญสุนทานมาก จะเห็นได้จากพระอาพาธที่มารักษาโรคที่ร้าน คุณอินทร์ก็ไม่เคยคิดเงินถวายเป็นกุศลตลอดมา ยิ่งแก่ตัวเข้าคุณอินทร์ก็ยิ่งทำบุญมากขึ้น ดังปรากฏในประวัติของท่านอยู่แล้ว ดิฉันก็พลอยได้ร่วมทำบุญและอนุโมทนาด้วยทุกครั้งไป คุณอินทร์ เป็นคนมีความกตัญญู เมื่อแต่งงานได้ใหม่ ๆ ก็รับคุณแม่บัวมาอยู่ด้วย พอท่านย้ายไปอยู่วัดก็ส่งเสียอุปการะจนกระทั่งสิ้นอายุพร้อมทั้งจัดการศพให้อย่างเรียบร้อย ยามว่างคุณอินทร์จะต้องเข้าวัดไปสนทนาธรรมกับพระภิกษุตามวัดต่าง ๆ เป็นประจำ และมีความสนิทสนมคุ้นเคยโดยเฉพาะหลวงพ่อโอภาสี ซึ่งคุณอินทร์เคารพนับถือมาก เวลาไปหาท่านทุกครั้งจะได้เข้าพบทันทีโดยมิต้องรอ หลวงพ่อเองก็โปรดมากมักจะเรียกว่า "มหาอินทร์มาแล้วเหรอ" แล้วก็ให้เข้าพบได้พร้อมทั้งลูก ๆ ที่คลองบางมด สมัยที่คุณอินทร์บวชก็มีความสนิทสนมกับหลวงพ่อวิบูลย์เป็นพิเศษ จึงได้สร้างพระประธานไว้ประจำที่วัดคฤหบดีสงฆ์ อ. คลองขลุง จ. กำแพงเพชร พร้อมด้วยของใช้ประจำโบสถ์ นับว่าคุณอินทร์ได้เป็นผู้ที่ดำเนินชีวิตมาในกรอบแห่งบวรพุทธศาสนาอย่างเต็มที่ สมควรที่จะจากไปด้วยดี ดิฉันแม้ว่าจะได้ร่วมทั้งสุขและทุกข์กับคุณอินทร์มามาก เคยมีเรื่องถกเถียงผิดใจกันบ้างก็เป็นเรื่องเล็กน้อยแบบลิ้นกระทบฟัน ซึ่งเป็นเรื่องธรรมดาของการครองเรือน และเมื่อคุณอินทร์จากไปแล้ว ดิฉันก็รู้สึกเศร้าใจ ทั้ง ๆ ที่ได้เตรียมตัวและเตรียมใจไว้แล้ว เพราะลูกสาวมาบอกให้รู้ตัวไว้แต่

เนื่น ๆ และให้ปลงเสียว่าเป็นเรื่องของวัฏสงสาร สังขารเป็นสิ่งไม่เที่ยงแท้แน่นอน แต่ความตายเป็นสิ่งที่เที่ยงแท้กว่า

ดิฉันขอตั้งจิตอธิษฐานให้ผลแห่งความดีทั้งหลายที่คุณอินทร์ได้บำเพ็ญไว้จงเป็นปัจจัยให้คุณอินทร์ประสบความเกษมสุขในสุคติด้วย เทอญ

บุญเจือ จันทภาษา

อาลัยพ่อ

วันพุธที่ ๑๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๒๒ เวลาตีหนึ่งเศษ พ่อได้จากพวกเราไปอย่างไม่มีวันกลับ ก่อนหน้านั้นเพียง ๒ ชั่วโมง ข้าพเจ้ายังเฝ้าดูอาการอยู่ในห้องไอ.ซี.ยู ของโรงพยาบาลเพชรเวช พ่อมีพลังจิตที่เข้มแข็งเป็นพิเศษ กายของท่านเมื่อเห็นแล้ว ข้าพเจ้ารู้สึกเจ็บปวดแทนท่าน แต่จิตของท่านมิได้หวั่นไหวแม้แต่น้อย เครื่องวัดหัวใจแสดงกร๊าฟเป็นปกติอย่างสม่ำเสมอตลอดสัปดาห์ที่ท่านป่วยอยู่จนวาระสุดท้าย

นอกเหนือหน้าที่ที่พ่อเป็นบิดาที่ดีของลูก ๆ แล้ว ในการประกอบสัมมาชีพ พ่อก็ได้บำเพ็ญตนเป็นประโยชน์ต่อเพื่อนร่วมโลกตลอดมา การรักษาพยาบาลคนเจ็บไข้ ถ้าเป็นภิกษุสามเณร พ่อจะถวายยาและทำการรักษาโดยไม่คิดมูลค่าแต่ประการใด และผู้ที่ยากจน พ่อก็จะทำการรักษาและให้ยาเป็นทาน ข้าพเจ้ายังจำได้ เมื่อ ๒๐ ปีมาแล้ว คืนหนึ่งเวลาประมาณ ๒ ยามเศษ มีผู้มาเรียกที่หน้าประตูเพื่อขอพบพ่ออย่างรีบด่วน เมื่อพ่อทราบว่า เป็นชายคนหนึ่งพาหญิงอุ้มลูกวัยไม่กี่เดือนซึ่งกำลังมีอาการชัก พ่อก็ยินดีต้อนรับและจัดการปรุงยา โดยใช้สมุนไพรต่าง ๆ ข้าพเจ้าทราบอย่างเดียวว่ามีโสมชนิดหนึ่งปนอยู่ด้วยให้เด็กรับประทานเดี๋ยวนั้นแล้วก็กลับไป เช้าวันรุ่งขึ้น ข้าพเจ้าก็ได้ทราบข่าวว่า เด็กสบายดี เหตุการณ์นี้ผ่านไปหลายปี เมื่อข้าพเจ้ามีโอกาสไปสถานที่แห่งหนึ่ง คือ ถนนตานี บางลำภู ชาวบ้านแถวนั้นรู้จักข้าพเจ้าอย่างดีว่า ข้าพเจ้าเป็นลูกของพ่อที่ได้ช่วยชีวิตลูกหลานเขาไว้ ทั้ง ๆ ที่ข้าพเจ้าลืมเรื่องราวเหล่านั้นไปแล้ว

ตลอดชีวิตของพ่อยึดมั่นและปฏิบัติตามหลักคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นอย่างดี เรื่องราวต่าง ๆ ในพระสูตรซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของพระไตรปิฎก ข้าพเจ้าก็ได้ฟังจากพ่อตั้งแต่เล็ก ๆ พ่อได้บำเพ็ญบุญกุศลอย่างพร้อมทั้ง ทานกุศล ศีลกุศล และภาวนากุศล

ขอธรรมกุศลผลบุญทั้งหลายที่พ่อได้บำเพ็ญมา และกุศลกรรมที่แม่และบรรดาลูกหลานญาติมิตรได้ร่วมกันบำเพ็ญอุทิศให้แก่พ่อ จงเป็นพลวปัจจัยดลบันดาลให้ดวงวิญญาณอันบริสุทธิ์ของพ่อไปสู่สุคติ สัมปรายภพ เทอญ

จากลูกคนที่หนึ่งของพ่อ

“เพียงสองชั่วโมง”

เราคลาดกันเพียงสองชั่วโมง........ ก่อนวันวิปโยคนั้น ลูกต้องมารวมกันเฝ้าดูอาการของพ่อที่ห้อง ไอ.ซี.ยู. โรงพยาบาลเพชรเวช เป็นประจำ กว่าจะแยกย้ายกันกลับบ้านก็ขึ้นวันใหม่ วันใดมาไม่ได้ด้วยติดธุระจำเป็น ก็ต้องโทรศัพท์สอบถามอาการของพ่อไม่ต่ำกว่า ๓ ครั้ง ด้วยความแน่ใจว่า คงจะได้พบหน้าพ่อในวันรุ่งขึ้น เราจึงแยกย้ายกันกลับบ้านเมื่อ ๕ ทุ่มเศษของวันพุธ

มาทราบทางโทรศัพท์เอาตอนเช้าวันพฤหัสบดีว่า พ่อจากเราไปแล้ว เมื่อตีหนึ่งเศษข้ามคืนวันพุธนั่นเอง ได้เตรียมตัวเตรียมใจไว้พบกับความเศร้าสลดอยู่ก่อนแล้ว พอเผชิญเข้าจริงแทบทนไม่ได้.... แทบทนไม่ได้ตรงที่ไม่มีโอกาสอยู่ดูใจพ่อ เราคลาดกันเพียงสองชั่วโมงเท่านั้น..........

กรรมดีของพ่อก่อไว้มาก ใช่แต่บรรยายให้เกินจริง จะแจงให้ครบจริง ยังมากกว่าหนังสือนี้ทั้งเล่ม อานิสงส์อันได้จาก ทาน ศีล และภาวนา ที่พ่อได้บำเพ็ญเพียรมาตลอดชีวิตของจงอุ้มชูและชุบชีวิตใหม่ของพ่อบนภพสวรรค์ ด้วยความสมบูรณ์ พูนสุข และเพรียบพร้อมด้วยสิ่งที่ปรารถนาไว้จงทุกประการ

เศรษฐดิส จันทรสมาน

๒๔ ธ.ค. ๒๒

"แต่นี้ไม่มีแล้ว"

คุณพ่อเป็นคนโบราณที่รักษาขนบธรรมเนียมประเพณีไทยเดิม และปฏิบัติตนในกิจวัตรประจำวันเสมอต้นเสมอปลายไม่เคยมีการเปลี่ยนแปลงเลย ที่ขาดไม่ได้ก็คือการฟังธรรมจากวิทยุทุกวัน ถ้าวันใดไม่ได้ยินเสียงวิทยุจากบ้านคุณพ่อหมายความว่าจะต้องมีอะไรเกิดขึ้น ระยะหลังนี้ที่คุณพ่อออกจากโรงพยาบาลพระมงกุฎฯ มา ท่านไม่ฟังวิทยุเลย บอกว่าอยากอยู่เงียบ ๆ และภาวนาอย่างเดียว กิจอย่างหนึ่งที่ผมจะทำให้คุณพ่อเป็นประจำก็คือ พาท่านไปตัดผมที่ร้านตัดผมและกับช่างที่ตัดเป็นประจำทุกเดือน จนทำให้ผมต้องตัดผมตามท่านไปด้วยเพื่อไม่ให้เป็นการเสียเวลา และครั้งสุดท้ายนี้ผมก็ได้รับช่างมาตัดผมให้คุณพ่อที่บ้าน ก่อนที่ท่านจะเข้าโรงพยาบาลเพชรเวช ซึ่งนับแต่นี้ไปกิจนั้นก็ไม่มีแล้ว และผมก็จะไม่ได้เห็นร่างสูง ๆ ของคุณพ่อเดินไปเดินมาในบ้านอีก ไม่ได้ยินเสียงธรรมะจากวิทยุลอยมาจากบ้านคุณพ่ออีกต่อไป ผมหวังว่าท่านคงกำลังฟังธรรมะอยู่บนสรวงสวรรค์แทนเป็นแน่

จาก

ธนิต สิงหโกวินท์

๒๖ ต.ค. ๒๒

คำสอนของพ่อ

เล็กเป็นลูกผู้หญิงคนที่สองของพ่อ ซึ่งพ่อหวังว่าจะให้เป็นผู้ชาย ฉะนั้นพอเกิดมาพ่อก็ไม่ได้สนใจนักเพราะความผิดหวังที่อุตส่าห์สวดมนต์สวดพร ขอให้ลูกที่จะเกิดมาเป็นคนที่สองนี้มีเพศเป็นชาย เนื่องจากคนโตเป็นหญิงแล้ว พ่อจึงไม่ได้รักเล็กเท่าไรนัก แต่แม่บอกว่าความที่เป็นเด็กเลี้ยงง่ายไม่ขี้อ้อนเหมือนพี่สาวคนโต พ่อก็เลยสงสารให้ความเมตตาปรานีเช่นเดียวกับลูกคนอื่น ๆ เล็กจำได้ว่าเมื่อพ่อมีลูกชายคนแรก คือรุ่งเรือง น้องชายคนถัดไปจากเล็กพ่อดีใจเป็นที่สุด และในวันที่รุ่งเรืองเกิดนั้นพ่อขายยาดีเหลือเกิน ได้เงินมาจนกระทั่งเปลี่ยนตู้ยาได้ใหม่หมดทั้งร้าน แม่เองยังสงสัยว่าได้เงินมาจากไหน พ่อบอกว่าไม่รู้วันนี้ขายดีจริงเลยตั้งชื่อลูกชายว่า "รุ่งเรือง" ส่วนชื่อเล็กนั้นก่อนคลอดแม่ไปดูละครคณะแม่ชม้อย นางเอกชื่อวาสนาแม่ติดใจนางเอกนึกในใจว่าถ้าคลอดลูกเป็นหญิงจะให้ชื่อว่า "วาสนา" แล้วเมื่อเรืองอายุประมาณ ๑๐ ขวบกว่า ๆ เคยพลัดตกบันไดลงมาสิบกว่าขั้นสลบไป เล็กก็เห็นพ่อร้องไห้คิดว่าลูกตาย เล็กเลยรู้ว่าพ่อรักลูกชายมาก โดยเฉพาะลูกชายคนโต หลังจากนั้นพ่อก็มีน้องชายตามมาอีก ๒ คน คือ ไชยโรจน์และเดชา สาเหตุที่พ่อรักลูกชายและอยากจะมีลูกชายมากกว่าลูกผู้หญิงนั้นพ่อบอกว่าลูกผู้ชายเลี้ยงง่ายและไม่ต้องเป็นห่วงเท่าลูกผู้หญิง เพราะถ้ามีลูกผู้หญิงไม่ดีจะนำความเสื่อมเสียมาสู่วงศ์ตระกูลมากกว่าที่มีลูกผู้ชายไม่ดี นี่เป็นทัศนคติดั้งเดิมของพ่อ เล็กฟังแล้วคิดในใจว่า เราจะต้องทำให้พ่อเปลี่ยนทัศนคติของพ่อให้ได้ ทัศนคติของพ่ออาจจะใช้ได้สำหรับในสมัยก่อนที่ผู้หญิงเป็นช้างเท้าหลัง และอยู่กับเหย้าเฝ้ากับเรือน แต่ในสมัยหลัง ๆ นี้ ตั้งแต่ผู้หญิงได้รับการศึกษาสูงขึ้น ออกไปทำงานนอกบ้านมากขึ้น ผู้หญิงกลับกลายมาเป็นช้างเท้าหน้าด้วยข้างหนึ่งเคียงคู่ไปกับผู้ชาย หรือในทำนองกลับกันบางครอบครัวชายกลับกลายเป็นช้างเท้าหลังไปก็มี ในกรณีที่ฝ่ายหญิงมีตำแหน่งหน้าที่การงานสูงกว่าสามี ซึ่งมีตัวอย่างอยู่มาก ในปัจจุบันนี้ก็เห็นได้ชัดที่ผู้หญิงเป็นได้ถึงนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีกันบ้างแล้วทั้งในประเทศและนอกประเทศ ฉะนั้น เล็กจึงมีความคิดที่จะปฏิบัติตนให้ดีที่สุดเพื่อรักษาชื่อเสียงของวงศ์ตระกูลให้ดีเท่าหรือดีกว่าลูกผู้ชาย เพื่อลบล้างความคิดเดิมของพ่อตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา

ในระยะของวัยรุ่นเป็นวัยที่ปฏิบัติตนได้ยากลำบากมาก เพราะพ่อเลี้ยงลูกผู้หญิงต่างกับลูกผู้ชาย กล่าวคือ พ่อจะเข้มงวดกวดขันกับลูกผู้หญิงทุกกระเบียดนิ้วนับตั้งแต่สุขภาพอนามัย การแต่งกาย การเรียน การเที่ยวเตร่ และการคบเพื่อนต่างเพศ ส่วนลูกผู้ชายนั้นพ่อปล่อยเลยไม่ได้เข้มงวดนัก เพราะเห็นว่าเป็นผู้ชายคงเอาตัวรอดได้ พ่อกับลูกชายจึงมีความห่างเหินไม่ค่อยใกล้ชิดเหมือนลูกผู้หญิง พ่อจะสอนลูกผู้หญิงให้รักนวลสงวนตัว ไม่ให้มีรักในวัยเรียนเพราะจะเป็นการบั่นทอนการศึกษา ไม่ให้เที่ยวกลางคืนและดื่มน้ำเมาเพราะเป็นอบายมุขอย่างหนึ่ง ด้านสุขภาพอนามัยพ่อจะคอยเตือนไม่ให้ท้องผูก ใบหน้าลูกพ่อจะคอยดูมีสิวเกิดขึ้นหรือไม่จะคอยเตือนให้ถ่ายยาและไม่ให้อดนอน ถ้ามีสิวเกิดขึ้นพ่อจะกำชับว่าไม่ให้แกะ เพราะผิวหน้าจะเสียให้ปล่อยทิ้งไว้พยายามล้างหน้าบ่อย ๆ แล้วสิวจะหายไปเอง และข้อสำคัญก็คือให้รับประทานยาไทยของพ่อเองซึ่งพ่อปรุงจำหน่ายที่ร้าน "พระอินทร์โอสถ" เป็นประจำนั่นเอง ลูกสาวของพ่อจึงมีใบหน้าสะอาดเกลี้ยงเกลาตลอดมาจนถึงปัจจุบันนี้ นับว่าการอบรมเลี้ยงดูสั่งสอนของพ่อแบบโบราณนั้นได้ผลดีกับเล็ก แม้ว่ามีบ้างเป็นบางอย่างที่ทำให้รู้สึกอึดอัดไม่สะดวก ทั้งนี้ก็เพราะกาลเวลาและสมัยได้เปลี่ยนแปลงไป เล็กก็ต้องค่อยผ่อนปรนท่านหากไปขัดขืนทันทีก็จะเป็นการหักหาญน้ำใจของพ่อ เพราะพ่อรักและหวังดีกับลูก เล็กยังจำได้ว่าเมื่อเล็ก ๆ ไปโรงเรียนราชินี (ปากคลองตลาด) นั้นเช้า ๆ พ่อจะเป็นคนคอยถักหางเปียให้เล็ก เพราะแม่ไม่มีเวลาต้องทำกับข้าวเลี้ยงลูก และพ่อก็เป็นคนจ่ายสตางค์ค่าขนมให้ทุกเช้าเช่นกัน

เมื่อเจริญวัยขึ้น ถึงแม้จะเรียนจบปริญญาตรีแล้ว พ่อก็ยังเห็นลูกเป็นเด็กตามเดิมยังเข้มงวดกวดขันเรื่องเวลากลับบ้านและเวลาออกไปนอกบ้าน จะไปกับเพื่อนชายสองต่อสองไม่ได้ เรื่องนี้เป็นที่ขึ้นชื่อกันในหมู่เพื่อนฝูง ทุกคนรู้ว่าพ่อเล็กหวงลูกสาวมาก จะไม่ค่อยมีใครกล้าเข้าไปพบด้วย พ่อเองก็สอนถึงความปลิ้นปล้อนตลบแตลงของผู้ชายให้ลูกฟังบ่อย ๆ และไม่ให้เชื่อใครง่าย เพราะพ่อบอกว่าเล็กมีความสวยเป็นทรัพย์อย่างหนึ่ง ซึ่งคนที่หมายปองต้องการจะฉกชิงไปได้ คนเราถ้าจะรักกันจะต้องรักความดีของกันและกันไม่ใช่รักเพราะความสวยซึ่งเป็นสิ่งไม่จีรังยั่งยืน เมื่อความสวยหมดไปความรักก็อาจหมดไปด้วยได้ เพราะฉะนั้นพ่อจึงระมัดระวังมากในเรื่องคบเพื่อนต่างเพศ ไม่ให้ใกล้ชิดมาก แบบ

จะกลายเป็นน้ำตาลใกล้มด และพ่อก็เห็นว่าการมีคู่ครองต้องมีให้สมวัย สมฐานะ สมศักดิ์-ศรี และสมตระกูล การรักษาตัวให้บริสุทธิ์จนถึงวันแต่งงานจะนำความเป็นสิริมงคลมาให้กับตัวเองและลูกที่จะเกิดมาเป็นผู้สืบสกุลด้วย พร้อมกับให้ยึดถือสุภาษิตที่ว่า "สามีดีประดุจฉัตรแก้วกั้นเกษ งามหน้างามเนตรทุกเวลา" เพราะฉะนั้นขณะที่อยู่ในวัยเรียนพ่อจะให้ตั้งหน้าตั้งตาเรียนอย่างเดียว เพื่อไม่ให้ใจคอวอกแวก เล็กจึงเรียนได้ดีมาตลอดจนกระทั่งจบปริญญาตรีที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และไปต่างประเทศจนได้ปริญญาโทจากสหรัฐอเมริกากลับมา โดยที่ยังรักษาตัวเป็นลูกสาวคนดีของพ่อมาตลอด เพราะคำสอนของพ่อแท้ ๆ ที่เป็นเครื่องเตือนใจตนเองให้ยึดมั่นอยู่ในการศึกษา เพราะเล็กคิดว่าความรู้ควรมาก่อนความรัก เนื่องจากความรักนั้นจะหาเมื่อไรก็ได้ แต่ความรู้นั้นควรจะหาเมื่อยังเยาว์วัยอยู่ และพ่อก็คอยเขียนจดหมายเตือนเล็กว่า ไม่ต้องกลัวว่าจะเป็นสาวทึมทึก เพราะว่าชื่อเสียงของเล็กกำลังหอมหวลไปไกล ขอให้เล็กรักษาความดีไว้ดุจเกลือรักษาความเค็มซึ่งเล็กก็ทำได้และรักษาความเป็นสาวมาถึง ๓๖ ปีเต็ม จึงได้แต่งงานด้วยความภาคภูมิใจและที่สำคัญที่สุดคือเล็กได้เปลี่ยนทัศนคติของพ่อได้สำเร็จ กล่าวคือ พ่อยอมรับแล้วว่าการมีลูกนั้นจะเป็นหญิงหรือชายก็ได้ หรือกล่าวง่าย ๆ ว่าเพศของลูกไม่ได้มีความสำคัญต่อพ่อเท่ากับการมีลูกที่ดีอยู่ในโอวาท และเป็นที่พึ่งของพ่อแม่ได้ สิ่งที่เล็กแน่ใจว่าเล็กเปลี่ยนทัศนคติของพ่อได้ก็เพราะคำพูดของพ่อเอง ในวันหนึ่งที่เดชาได้ลูกสาวคนที่สอง และภรรยาทำหมันไม่ยอมมีลูกอีกแล้ว เดชาผิดหวังที่ไม่ได้ลูกชายคนที่สอง พ่อจึงพูดปลอบว่า "ไม่เป็นไรหรอกเดชา ผู้หญิงหรือผู้ชายก็เหมือนกัน ให้ดีก็แล้วกันใช้ได้ พ่อนี่ได้พึ่งลูกผู้หญิงนะ" อีกครั้งหนึ่งเมื่อพ่อเจ็บเมื่อปลายปี ๒๕๑๘ ตอนเล็กกลับจากอเมริกาครั้งหลังที่แต่งงานแล้ว ปรากฏว่าทั้งพ่อและแม่ไม่สบายแต่ไม่ยอมโทร. ไปบอกลูกคนใดให้ทราบพอเล็กกลับมาก็จัดการพาไปตรวจทั้งคู่ที่ ร.พ. รามา ด้วยพ่อเป็นต้อกระจกตามัวมองไม่เห็นไปข้างแม่ก็ตาแฉะ วันนั้นพาไป ร.พ. ทั้งสองคน ของพ่อปรากฏว่าจะต้องผ่าตัดทันที โดยเป็นคนไข้ของ น.พ. นิยม คอนยาม่า หมอก็เลยต้องสั่งให้เอ็กซเรย์หลายอย่าง ลำพังเล็กคนเดียวก็คงจะพาไปจัดการได้ไม่เรียบร้อย เพราะต้องพยุงทั้ง ๒ ท่าน คุณธนิตต้องไปช่วยเข็นรถให้พ่อนั่งไปฉายแสง เล็กพยุงแม่ไปตรวจ แล้วพ่อก็ผ่าตัดปลอดภัย ออกจากโรง

พยาบาลคราวนั้นพ่อก็ชื่นชมลูกเขยกับแม่ว่า "ลูกชายตัวเองมีตั้ง ๓ คน แต่ยังไม่เคยมีใครเข็ญรถให้พ่อนั่งเลย" แม่ก็บอกว่าเขาไม่ว่างกันธุรกิจมาก ด้วยเหตุนี้พอพ่อเจ็บครั้งหลังเล็กจึงบอกน้อง ๆ ให้ไปเยี่ยมพ่อบ่อย ๆ และให้เรืองรู้ว่าพ่อต้องการเห็นลูกไปเยี่ยมทุกคน เพราะน้ำรักของพ่อที่มีต่อลูกชายนั้นยังมีอยู่ไม่ขาด ประจวบกับปัจจุบันนี้เรืองได้มีธุรกิจทางโรงพยาบาล คือที่ "โรงพยาบาลเพชรเวช" ด้วย เรืองจึงไปเรียนให้พ่อทราบว่าถ้าเจ็บคราวต่อไปขอให้พ่อไปใช้บริการที่โรงพยาบาลของเขา พ่อเป็นคนขี้เกรงใจไม่อยากรบกวนลูก ไม่อยากให้ลูกต้องเสียเงินมากโดยไม่จำเป็น แม้แต่เจ็บครั้งสุดท้ายเมื่อวันที่ ๒๘ กันยายน นี้ เล็กไปดูพ่อตอนเช้าเห็นหอบ ยาหมด และตัวเองต้องไปสอนหนังสือแต่เช้าและเป็นวันสุดท้ายของนิสิต ถามพ่อว่าจะไปหาหมอไหม พ่อก็เฉย ๆ เล็กทนไม่ได้ก็เลยต้องโทร. ไปบอกเรืองให้มารับพ่อไปเพชรเวชเลย ตอนเย็นไปเยี่ยมพ่อ ๆ บอกว่า ถ้าอยู่บ้านก็แย่เลย เพราะหอบหมอต้องให้อ๊อกซิเย็น นี่คือลักษณะพ่อที่เกรงใจลูก พ่อไม่เคยบังคับหรือสั่งให้ไปทำอะไรตามอำเภอใจเลย พ่อจะวานทำธุระให้ โดยบอกว่าแล้วแต่สะดวกนะเมื่อไรก็ได้ทั้ง ๆ ที่บางอย่างพ่อก็อยากได้เร็ว ๆ พ่อก็บอกว่าแล้วแต่สะดวก

เมื่อพ่อแก่ตัว พ่อจะเป็นคนแก่ที่ใจดี และน่าสงสาร ต่างกับเมื่อพ่อยังหนุ่ม พ่อจะเป็นคนดุ และเคร่งขรึม ห่างเหินกับลูก ๆ ซึ่งจะกลัวพ่อกันทุกคน เล็กได้อยู่ใกล้ชิดกับพ่อมากที่สุด เพราะแต่งงานช้า เมื่อแต่งแล้วก็แยกเรือนไปไกลไม่ได้ เพราะเป็นคนสุดท้าย พ่อเลยให้ปลูกอยู่ที่สนามหน้าบ้านใกล้ ๆ กัน เอาไว้คอยดูแลยามเจ็บไข้ พ่อเป็นเพื่อนคุยที่ถูกคอกับเล็กเป็นที่สุดในยามแก่เฒ่า เพราะเล็กสนใจศึกษาพุทธศาสนา และปฏิบัติธรรมเป็นประจำ พ่อก็ฟังวิทยุรายการธรรมะทุกวัน ตกเย็นเลิกงานมาเล็กก็ต้องเดินไปบ้านพ่อ ๆ ก็จะปิดวิทยุ ลุกขึ้นคุยกับเล็กเป็นชั่วโมง แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน พ่อจะเล่าสิ่งที่พ่อได้ฟังจากวิทยุว่ามีอะไรบ้าง เล็กก็เล่าของเล็ก และหนังสือธรรมะที่เล็กอ่านของพระคุณเจ้าพระมหาวีระ ถาวโร (หลวงพ่อฤาษีลิงดำ) ตลอดจนธรรมะที่ฟังจากเทปของหลวงพ่อ บางครั้งคุยนานเกินไป แม่จะต้องเข้ามาขัดจังหวะให้เลิกเพราะพ่อจะต้องอาบน้ำ มิฉะนั้นจะเย็นเกินไป สิ่งเหล่านี้จะไม่มีอีกแล้ว ไม่มีใครจะเล่าเรื่องเกร็ดทางศาสนาให้เล็กฟังอีก พ่อเป็นคนมีความจำดีมาก เรื่องสมัยไหน ๆ พ่อก็เล่าให้ฟังได้หมด

ไม่มีตกหล่นเลย เล็กไปคุยกับพ่อทีไรก็ได้ความรู้เพิ่มขึ้นทุกวันเพราะพ่อเคยบวชเรียนมาก่อนถึง ๑๑ ปี ขณะที่เป็นพระพ่อได้เดินทางออกหัวเมือง เพื่อสอนหนังสือให้กับพระภิกษุตามภาคต่าง ๆ อยู่ตลอดเวลาที่บวชทั้ง ๑๑ ปี และพ่อก็เป็นพระที่ไม่สะสมอะไร นอกจากความดีจากการปฏิบัติธรรม พ่อจึงกำหนดจิตได้ดีมากเมื่อถึงกาลมรณะ จนหมอและพยาบาลเองก็งง

สรุปแล้วคำสอนของพ่อแบบโบราณนั้นมีคุณค่าสำหรับลูกผู้หญิงมาก แม้ว่าในสมัยเด็กนั้นเล็กยังมองไม่เห็นคุณค่าเท่าไร เพราะถูกตัดเสรีภาพอย่างมาก แต่เมื่อเวลาผ่านไปและวัยสูงขึ้นได้ตระหนักชัดแล้วว่าคำสอนของพ่อมีประโยชน์ มีค่ามาก และสมควรนำไปอบรมบุตรหลานของพวกเราสืบต่อไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งค่าของความเป็นลูกผู้หญิงที่ดีนั้นมีความสำคัญต่อชีวิตอย่างยิ่ง ที่เราสามารถจะมองย้อนกลับไปดูอดีตด้วยความชื่นชมโสมนัสสมศักดิ์ศรีของความเป็นกุลสตรีของลูกพ่ออันเนื่องมาจากการปูพื้นฐานด้วย "คำสอนของพ่อ" มาแต่เยาว์วัยนั้นเอง สมดังสุภาษิตที่ว่า "ไม่อ่อนดัดง่ายฉันใด ไม้แก่ก็ย่อมดัดยากฉันนั้น"

จาก

ลูกเล็ก

(นางวาสนา สิงหโกวินท์)

อินทรปีตานุสรณี

เหมือนต้นไม้ใหญ่ที่เคยปกปั๊กคุ้มหัวลูกล้มลงในวันสิ้นบุญของพ่อ เป็นความรู้สึกที่ไม่สามารถจะเปรียบเทียบกับสิ่งใด ๆ ได้อีกแล้ว ไม่มีชายใดในโลกนี้ที่ลูกจะเรียกว่า "พ่อ" ได้สนิทปากเท่ากับชายผู้เป็น "พ่อบังเกิดเกล้า" ของลูกผู้นี้ น้ำตาที่ไม่เคยหลั่งในคราเติบใหญ่ก็ถึงกาลที่หักห้ามไว้ไม่อยู่ ด้วยความรู้สึกเคารพรักและสงสารอย่างสุดซึ้งที่พ่อต้องมาล้มเจ็บลง เป็นความรู้สึกที่บริสุทธิ์ระหว่างลูกมีต่อพ่อ ทั้งนี้ เป็นเพราะพ่อได้เคยเฝ้าเลี้ยงดูลูก เป็นห่วงเป็นใยลูกมาโดยตลอด พ่อได้ให้ทุกอย่างที่จะบังเกิดความเจริญก้าวหน้าแก่ลูก สนับสนุนลูกในทุก ๆ ทาง โดยเฉพาะวิชาความรู้ทั้งทางตรงและทางอ้อม พ่อได้ให้อย่างชนิดที่ไม่เคยแม้แต่คิดที่จะทวงกลับคืน ความบริสุทธิ์ใจระหว่างพ่อกับลูกจึงมีรากฐานมาจากความเป็นเลือดเนื้อเชื้อไข ซึ่งก่อให้เกิดความสัมพันธ์กันอย่างลึกซึ้งโดยมิอาจกล่าวได้อย่างหมดสิ้นกระบวนความ ณ ที่นี้

ใคร ๆ ก็มักจะกล่าวแต่ในเรื่องที่ดีกับคนที่ถึงแก่กรรมไปแล้วทั้งนั้น อาจจะเป็นด้วยจิตสำนึกที่เคยได้รับมานั่นเอง สำหรับลูกซึ่งเคยเห็นพ่อมาตั้งแต่จำความได้นี้ พ่อคนนี้ได้สร้างบุญกุศลมาตลอดอายุขัย ด้วยความเชื่อมั่นและศรัทธาในพระพุทธศาสนา ไม่ว่าจะเป็นงานบุญทอดกฐิน ผ้าป่า สร้างพระ การอุปสมบท ฯลฯ ทั้งที่เป็นเจ้าภาพเองและร่วมกับผู้อื่นที่มาบอกบุญ สิ่งที่ลูกยังจำได้แม่นยำและระลึกถึงอยู่อย่างซาบซึ้งใจจนกระทั่งทุกวันนี้ ก็คือ พ่อได้สร้างกุศลด้วยการปล่อยปลา ปลาที่เขาขายไว้ให้คนซื้อหาไปแกงกินในตลาดยอด บางลำพู ได้แก่ ปลาช่อน ปลาดุก ปลาไหลที่เรารู้จัก พ่อบอกว่าเป็นการต่อชีวิตให้ปลาเหล่านั้นรอดพ้นจากความตายในวันนั้น ปลาอยู่ในน้ำย่อมมีความเยือกเย็นเป็นธรรมดา อาจจะส่งผลความร่มเย็นต่อครอบครัวมากขึ้นไปอีก พ่อจะพาลูกไปซื้อคราวละ ๕ กก. บ้าง ๑๐ กก. บ้าง แล้วนั่งรถสามล้อไปปล่อยด้วยกันที่เขาดินทุกอาทิตย์ พ่อได้ทำอย่างนี้เป็นปี ๆ ราว ๓ – ๔ ปี คำนวณอย่างหยาบ ๆ พ่อได้ปล่อยปลาต่าง ๆ ไปแล้วคิดรวมเป็นน้ำหนักได้ไม่น้อยกว่า ๒ ตัน นับเป็นชีวิตปลาไม่ถ้วน เมื่อคราวที่พ่อเจ็บก่อนครั้ง

สุดท้ายราวเดือนสิงหาคม ๒๕๒๒ ที่โรงพยาบาลพระมงกุฎฯ ลูกได้มีโอกาสเล่าให้พ่อฟังว่าได้พาหลานปู่ ๒ คนไปเที่ยวเขาดินและได้ซื้อขนมปังให้ปลากิน ทำให้ลูกระลึกถึงปลาที่พ่อเคยมาปล่อยไว้ว่า บัดนี้ คงมีชีวิตอยู่สุขสบายถึงชั้นลูกหลานเป็นแน่แล้ว เมื่อพ่อได้ฟังแล้วถึงกับน้ำตาไหลด้วยความยินดีเพราะนึกถึงภาพนั้นออก

พ่อได้เริ่มทำสังฆทานอย่างจริงจังในเวลาต่อมาที่บ้านปัจจุบันเป็นเวลาต่อเนื่องกันไม่น้อยกว่า ๕ ปี โดยจะไปนิมนต์พระสงฆ์ที่ไม่รู้จักตามอารามต่าง ๆ คราวละ ๕ รูป มาสวดมนต์ถวายพรพระและรับสังฆทานเดือนละ ๑ – ๒ ครั้ง และทุก ๆ ครั้งพ่อจะบอกกล่าวให้ลูก ๆ ที่ไม่ติดกิจธุระอื่นใดมาร่วมทำบุญด้วยเสมอ สำหรับลูกที่อยู่ใกล้ชิดก็ทำหน้าที่เตรียมอาหาร รับส่งพระสงฆ์จากและกลับวัด พ่อได้ทำอยู่อย่างนี้จนกระทั่งบุญกุศลส่งให้ลูกเกิดศรัทธาออกบวชเป็นพระสงฆ์ศิษย์ตถาคต ได้มีโอกาสศึกษาธรรมวินัยและสนองคุณบิดามารดาตามประเพณีนิยมเมื่อปี ๒๕๑๔ พ่อได้ทำสังฆทานมาจนกระทั่งปี ๒๕๑๘ จึงหยุดเพราะลูกแยกตัวออกมาอยู่ที่บ้านของลูกต่างหาก พ่อได้เคยพูดอยู่เป็นนิจว่า การกระทำใด ๆ ทั้งดีและชั่ว จะเป็นการสะสมทั้งสิ้นเสมือนการฝากออมสิน ดังนั้น พ่อจึงรักษาเหตุผลนี้ด้วยการพยายามสร้างกรรมดี โดยต่อเนื่องคราวละเล็กละน้อยตามแต่โอกาสจะอำนวยอยู่เสมอ ไม่ใช่ทำแต่ในโอกาสพิเศษ หรือเพื่อเอาหน้าเอาตาแต่ประการใด

พ่อได้ร่วมตั้งทุนสมทบกับมูลนิธิเบญจมบพิตร ทุนที่ ๑๖๓ ในนาม หมออินทร์ – บุญเจือ จันทภาษา ปัจจุบันมีเงินทุนสมทบอยู่ ๑๓,๔๐๐ บาท และทุนที่ ๓๐๙ ในนาม พระอินทร์โอสถ (ชื่อร้านยาของพ่อ) ปัจจุบันมีเงินทุนสมทบอยู่ ๑๑๐,๕๐๐ บาท โดยเฉพาะอย่างยิ่งทุนที่ ๓๐๙ นี้ พ่อได้ตั้งขึ้น ด้วยศรัทธาว่า การที่คนไข้โรคผิวหนังของพ่อยังติดตามมาหาซื้อยาอยู่ถึงปัจจุบันโดยการบอกกล่าวของคนที่เคยเป็นแต่หายแล้ว ซึ่งพ่อได้เลิกกิจการแล้วกว่าสิบปี พ่อจึงสะสมเงินที่ได้จากการขายยาในระยะหลังซึ่งเหลือจากค่าใช้จ่ายต่าง ๆ แล้ว นำไปตั้งเป็นทุนสมทบในมูลนิธิดังกล่าว เพื่อสนองวัตถุประสงค์ที่ดีของมูลนิธินั้นซึ่งเป็นกุศลต่อพระศาสนาไม่รู้จบ

เพียงแต่ลูกได้มีโอกาสระลึกถึงในบุญกุศลส่วนหนึ่งที่พ่อได้สร้างขึ้นไว้ในขณะที่มีชีวิตอยู่และอยู่ในความทรงจำของลูก ลูกยังรู้สึกอิ่มเอิบใจร่วมไปด้วยกับพ่อ ไฉนเลยเล่าที่หมู่เจ้ากรรมนายเวร เทพยดาฟ้าดินจะไม่ปีติและร่วมอนุโมทนาในกุศลกรรมที่พ่อได้กระทำไป เพราะทุก ๆ ครั้งที่ตรวจน้ำ พ่อจะแผ่กุศลไปยังท่านเหล่านั้นอยู่เสมอ เมื่อพระ-พุทธองค์ทรงตรัสว่า "ผู้ใดทำกรรมใดไว้ จะดีหรือชั่ว จักเป็นผู้ได้รับผลของกรรมนั้น" และเรามีความเชื่อเช่นนั้น ลูกเชื่อมั่นว่า พ่อของลูกก็จักต้องได้รับผลของกรรมดีที่พ่อได้สร้างสมมานานนับเป็นสิบ ๆ ปีนั้นอยู่แล้วในสัมปรายภพเป็นแน่นอน

จากลูกคนสุดท้องของพ่อ

"บูชาพระคุณพ่อ"

นับตั้งแต่พวกเราลูก ๆ ได้มีลูกของตัวเองแล้วมีความรักพ่อและแม่มากขึ้น เพราะได้รู้ซึ้งถึงความลำบาก เหนื่อยยากที่จะต้องอบรมเลี้ยงดูลูกตั้งแต่แรกเกิด ยิ่งถ้าเป็นระยะที่ขาดคนเลี้ยง หรือเดือนไหนที่มีรายจ่ายเกินตัว ก็จะมีความลำบากเกิดขึ้นในครอบครัว พ่อเองก็เคยช่วยแม่เลี้ยงลูกมาทุกคน บางคนเลี้ยงยาก บางคนเลี้ยงง่าย คนที่เลี้ยงยากพ่อเล่าว่าต้องเดินแบกอุ้มใส่บ่าจนถึง ๒ ยามตีหนึ่ง พอวางก็ร้อง นำความทรมานมาสู่พ่อมากเหลือเกิน บางครั้งเพราะลูกกวนพ่อและแม่มากเกินไปจนเป็นเหตุให้พ่อแม่ต้องมีปากเสียงกันก็มี ครั้นเติบโตขึ้นพ่อก็ต้องส่งเสียให้เรียนหนังสือโดยพยายามให้เข้าโรงเรียนดี ๆ ลูกสาวพ่อจะให้เรียนที่โรงเรียนราชินี ลูกชายให้เรียนที่โรงเรียนเซนต์คาเบียล เพราะพ่อและแม่อยากให้ลูกทุกคนเป็นคนดี ลูกคนใดประพฤติดีอยู่ในโอวาท พ่อและแม่ก็จะดีใจและแย่งกันพูดว่า "ลูกชั้น" แต่เวลาที่ลูกคนใดที่ประพฤติตนไม่ดีมา ก็จะแย่งกันพูดว่า "ลูกเธอ" ทั้งนี้ลูก ๆ ก็รู้ตัวว่ายังมีบางสิ่งบางอย่างที่ลูกบางคนของพ่อทำตนไม่เป็นที่ถูกใจพ่อเท่าไรในขณะที่ยังเล็กอยู่ แต่พอโตขึ้นมาแล้วทุกคนก็ได้รู้สึกตัวว่าทุกสิ่งทุกอย่างนั้น เป็นพระคุณของพ่อที่ยิ่งใหญ่หาที่เปรียบประมาณมิได้ นับตั้งแต่พ่อให้ชีวิตพวกเรามา เลี้ยงดูอุ้มชู ป้อนข้าวป้อนน้ำ ให้การศึกษา ให้ทรัพย์ ทุกสิ่งทุกอย่างเหล่านี้ต้องมีพื้นฐานมาจากความรักเลือดในอกของพ่อเอง ถ้าพ่อไม่รักเราก็คงจะไม่มีชีวิตรอดมาจนปัจจุบันนี้ เราเองเสียอีกยังให้ความรักพ่อได้ไม่เท่าที่พ่อให้กับลูก เรายังตอบแทนพระคุณพ่อได้ไม่เท่ากับที่พ่อให้กับพวกเรามา ลูกทุกคนจึงขอพนมมือบูชาพระคุณพ่อ โดยการขออุทิศส่วนกุศลที่ลูก ๆ ได้บำเพ็ญมาแล้วในอดีตและที่จะบำเพ็ญต่อไปในอนาคตแก่พ่อที่รักและเคารพอย่างสูงของลูกทุกคน ขอให้พ่อจงโมทนาในส่วนกุศลเหล่านั้นด้วย เทอญ

จากลูกทุกคน

กำหนดการสวดพระอภิธรรมศพ
นายอินทร์ จันทภาษา

วันพฤหัสบดีที่	๑๑ ต.ค. ๒๒	ภรรยา, บุตร, ธิดา	เจ้าภาพ
วันศุกร์ที่	๑๒ ต.ค. ๒๒	คณะแพทย์ พยาบาล และเจ้าหน้าที่ โรงพยาบาลเพชรเวช	”
วันเสาร์ที่	๑๓ ต.ค. ๒๒	โรงเรียนนานาชาติ	”
		ตระกูล “โกสุม”	”
		ตระกูล “ยะคะเสม”	”
		ตระกูล “สุวรรณภารต”	”
		ตระกูล “โรจนวิภาต”	”
วันอาทิตย์ที่	๑๔ ต.ค. ๒๒	ตระกูล “สิงหโกวินท์”	”
		บริษัท ซุปเปอร์โซนิค จำกัด	”
วันจันทร์ที่	๑๕ ต.ค. ๒๒	ภาควิชา บริหารธุรกิจ และ คณะเศรษฐศาสตร์ ฯ ม.ก.	”
		บริษัท เงินทุนหลักทรัพย์มิดแลนด์ จำกัด	”
		บริษัท ไทยประสิทธิ์ประกันภัย จำกัด	”
วันอังคารที่	๑๖ ต.ค. ๒๒	บริษัท พานิชย์ธนสาร จำกัด	”
วันพุธที่	๑๗ ต.ค. ๒๒	บริษัท เงินทุน บางกอกเงินทุน จำกัด	”
		บริษัท ไทยสมุทรพาณิชย์ประกันภัย จำกัด	”
		เซนต์คาเบียล รุ่น ๒๕๐๐	”
		อ.น.ศ. รุ่น ๒๕๐๐	เจ้าภาพ
		เวลา ๒๑.๐๐ น. ทำพิธีปิดศพ	

หลังจากปิดศพแล้วเปิดสวดทุกคืนวันพฤหัสบดี ณ ศาลาท้องพระโรงชั้น ๒ วัดตรีทศเทพวรวิหาร จนถึงวันพระราชทานเพลิง

รายชื่อผู้นำพวงหรีดและดอกไม้มาเคารพศพ
(วันที่ ๑๑ – ๑๗ ตุลาคม ๒๕๒๒)

๑. ภรรยาและลูก ๆ
๒. บางกอกสยามโฆษณา
๓. มนู โกสุม และครอบครัว
๔. ธนดล – สารภี ช่วงยรรยง
๕. โรงพยาบาล เพชรเวช
๖. บริษัท เงินทุนหลักทรัพย์มิดแลนด์ จำกัด
๗. ไชยโรจน์ จันทภาษา
๘. บริษัท บางกอกเงินทุน จำกัด
๙. พนักงาน บริษัท บางกอกเงินทุน จำกัด
๑๐. ฝ่ายโฆษณา บริษัท สยามกลการ จำกัด
๑๑. บริษัท ซุปเปอร์โซนิค จำกัด
๑๒. เพื่อนเดชา (โรงเรียนนานาชาติ)
๑๓. โรงเรียนเรวดี
๑๔. สนง. เวชช ทนายความ
๑๕. พัฒน์ หิรัญภักดี
๑๖. น.พ. ชนะ – เยาวมาลย์ บัวขำ
๑๗. คณะศิษย์เก่าเซนต์คาเบียล รุ่น ๖ ซี พ.ศ. ๒๕๐๐
๑๘. กรมส่งเสริมการเกษตร
๑๙. สุธี – ยงยุทธ
๒๐. วิเชียรโชติ – สุพรรณี วิศวโยธิน
๒๑. วิทยุทหารอากาศเชียงใหม่
๒๒. ดำรงเกียรติ – วารุณี ประจวบเหมาะ
๒๓. ทรงศักดิ์ – ลลิดา จันทรประเสริฐ
๒๔. บริษัท สุรพาณิชย์อลูมิเนียม จำกัด
๒๕. กฤษนัย – สุปรีดา วงศ์สมบุญ
๒๖. หจก. โรงหล่อไทยพัฒนา
๒๗. วัฒนา – ทองห่อ ไผ่ตง
๒๘. น.พ. สุรพงศ์ – น้อมจิตต์ ศิริโพธิ์
๒๙. น.พ. เปรมทวี – นลินี โพธิทัต
๓๐. เศรษฐวัฒน์ ณ หนองคาย
๓๑. ภาควิชาบริหารธุรกิจ ม.ก.
๓๒. พ.ต.ท. สุนทร – สุพัตรา ราชพลพิจารณ์
๓๓. คณะเศรษฐศาสตร์ และบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
๓๔. บริษัท พัฒนาเงินทุน ประเทศไทย จำกัด
๓๕. กองกิจการนิสิต ม.ก.
๓๖. หจก. ภาคภูมิมอเตอร์
๓๗. ม.ร.ว. วุฒิสวัสดิ์ - ม.ร.ว. สุรภี สวัสดิ์วัฒน์
๓๘. บริษัท อนุพันธ์เอ็นจิเนียริ่ง จำกัด

๓๙. หจก. สหายโลหะการ
๔๐. อำพรรณ ธนไพศาล และ
ประไพ คล้ายอมร
๔๑. พี.ซี.ซี. จันทร์ รุ่งพิริยะเดช
๔๒. ซี.โอ.ไอ.ซี.
๔๓. วัลลภ – เมรี บุญรักษา
๔๔. ยศ – สุนันท์ ใยประยูล
๔๕. อวยชัย วุฒิโฆษิต
๔๖. บริษัท ผลิตภัณฑ์คอนกรีต
และก่อสร้าง จำกัด
๔๗. พ.ต.ท. วรารัตน์ – จรรยา คชรักษ์
๔๘. บริษัท แม่กลองรวมทุน จำกัด
๔๙. พ.ท. อัครเดช ศศิประภา
๕๐. บริษัท บุคคลัภย์การเงินและ
ค้าหลักทรัพย์ จำกัด
๕๑. ทรง – เพ็ญศรี นาสยานนท์
๕๒. แองโกลไทยกรุงเทพ
แผนกเครื่องมือแพทย์
๕๓. สมาคมไทยเงินทุนและหลักทรัพย์
๕๔. พ.ต.ท. ลักษณ์พิจิตร – สมทรง โสรัต
๕๕. บริษัท ฟาร์อีสต์เนียร์เสล (ไทยแลนด์)
จำกัด
๕๖. อรชร – อรทัย ดวงดาว
๕๗. กองวิชาการสถิติ สำนักงานสถิติ-
แห่งชาติ
๕๘. เชาว์ – เบญจวรรณ ภู่เจริญยศ
๕๙. หจก. อมรทัต
๖๐. พ.ต.ท. ภักดี – บังอรศรี เศรษฐบุตร
๖๑. สมาชิกคิวเซเดียว
๖๒. ชมรมนิสิตบริหารธุรกิจ
๖๓. รัดศรี – น.พ. สุรพงษ์ อำพันวงษ์
๖๔. ขจี กันตะบุตร
๖๕. คณะอุบาสก – อุบาสิกา วัดชนะสงคราม
๖๖. เพื่อน ๆ ของลูกราชินี
๖๗. ประมวล – แพรวพรรณ มหาวัจน์
๖๘. มูลนิธิ วัดเบญจมบพิตร
๖๙. สุวรรณ จันทร์สม
๗๐. ดนัย – สุพรรณี ชื่นขาว
๗๑. ชูชาติ – อรุณี อินทร
๗๒. สรายุทธ – พัชรินทร์ จันทราพรกูล
๗๓. บริษัท ไทยสมุทรพาณิชย์ประกันภัย
สาขาวงเวียนใหญ่
๗๔. ยาใจ – ณรงค์ ลาวัณย์ศิริ
๗๕. ชัยชนะ แดงมีเชาว์
๗๖. บริษัท เหล็กเหนียวไทยพัฒนา จำกัด
๗๗. ชัยศิริ ศรีธนพล
๗๘. ทัศน์ชัย – วิจิตรา บัณฑิตกุล
๗๙. มนัส เอี่ยมวัฒน์
๘๐. วิวัฒน์ นาคปนันท์
๘๑. ชิวฮวด แซ่เจียง

๘๒. นุกูล หัสดินทร และครอบครัว
๘๓. บริษัท ธนกิจและการลงทุน จำกัด
๘๔. สุระ จันทร์ศรีชวาลา
๘๕. พันเอกชาย – จันทรเพ็ญ ศิษย์เดช
๘๖. บริษัท ไทยรุ่งเรืองทรัสต์ จำกัด
๘๗. บริษัท ไทยประสิทธิประกันภัย จำกัด
๘๘. บริษัท หลักทรัพย์กองทุนรวม จำกัด
๘๙. คณะศิษย์หลวงพ่อฤาษีลิงดำ
๙๐. บริษัท เงินทุนหลักทรัพย์คาเธ่ย์-ไฟแนนซ์ จำกัด
๙๑. บริษัท เงินทุนยูไนเต็ด จำกัด
๙๒. สำราญ เบญจฤทธิ์ และครอบครัว
๙๓. บริษัท เงินทุนตะวันออกไฟแนนซ์ จำกัด
๙๔. เชิญเชาว์ – วีระฉัตร เทศะเวส
๙๕. บริษัท เงินทุนเพิ่สท์ซิตี้อินเวสต์เม้นท์ จำกัด
๙๖. ศิริพงษ์ วัชโรทัย (โหรหลวง) สมุทร ตันประเสริฐ ประธานนักศึกษาวิชาโหราศาสตร์ รุ่น ๑
๙๗. ธนาคาร แหลมทอง จำกัด
๙๘. เสนอ – อุไรวรรณ คราประยูร
๙๙. บริษัท อุตสาหกรรมเครื่องมือแพทย์ จำกัด
๑๐๐. ร.ต.ท. กนก รอดเจริญ
๑๐๑. สุพจน์ เดชสกุลธร
๑๐๒. บริษัท บางกอกอินเวสต์เม้นท์ จำกัด
๑๐๓. บริษัท เงินทุนสากล จำกัด
๑๐๔. บริษัท เงินทุนธีรชัยทรัสต์ จำกัด
๑๐๕. บริษัท เอราวัณย์ทรัสต์ จำกัด
๑๐๖. บริษัท พานิชเงินทุน จำกัด
๑๐๗. ไพรัช บุญพร้อม (กรรณิการ์ – ขวัญ)
๑๐๘. เชาวลิต – กันยา สิงห์เจริญ

นอกจากนี้ ผู้ที่กล่าวนามมาแล้วและที่มิได้กล่าวนาม ยังได้บริจาคทรัพย์ช่วยในการบำเพ็ญกุศลมาตลอด เจ้าภาพมิได้นำมาใช้จ่าย หากแต่ได้ตั้งเป็นมูลนิธิ ชื่อว่า "มูลนิธิอินทร์ จันทภาษา" มียอดเงินจนถึงวันบิดศพ เป็นจำนวน ๗๑,๕๕๐ บาท (เจ็ดหมื่นหนึ่งพันห้าร้อยห้าสิบบาทถ้วน) โดยฝากไว้ที่ บริษัท เงินทุนบางกอกเงินทุน จำกัด อัตราดอกเบี้ยร้อยละ ๑๒.๕ ต่อปี มีวัตถุประสงค์จะนำดอกผลที่ได้รับแต่ละปีไปใช้จ่ายเฉพาะการศาสนาอย่างเดียว เพื่อเป็นการระลึกถึง และอุทิศส่วนกุศลแด่ผู้วายชนม์.

กำหนดการบำเพ็ญกุศล สัตตมวารศพ

นายอินทร์ จันทภาษา

วันพุธที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๒๒

เวลา ๑๐.๓๐ น. พระสงฆ์ ๑๐ รูป สวดพระพุทธมนต์
เวลา ๑๑.๐๐ น. ถวายภัตตาหาร
เวลา ๑๙.๓๐ น. พระสงฆ์ ๔ รูป สวดพระอภิธรรม
เวลา ๒๐.๐๐ น. พระเดชพระคุณพระพุทธิวงศ์มุนี แสดงพระธรรมเทศนา
พระสงฆ์ ๔ รูป สวดคาถาธรรมบรรยาย
เวลา ๒๐.๓๐ น. พระสงฆ์ ๑๐ รูป มาติกาบังสุกุล
เวลา ๒๑.๐๐ น. ทำพิธีปิดศพ
บริษัท เงินทุน บางกอกเงินทุน จำกัด เจ้าภาพ

กำหนดการบำเพ็ญกุศล ปัญญาสมวาร (๕๐ วัน)

วันพฤหัสบดีที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๒๒

เวลา ๑๐.๓๐ น. พระสงฆ์ ๑๐ รูป สวดพระพุทธมนต์
เวลา ๑๑.๐๐ น. ถวายภัตตาหาร
เวลา ๑๙.๓๐ น. พระสงฆ์ ๔ รูป สวดพระอภิธรรม
เวลา ๒๐.๐๐ น. แสดงพระธรรมเทศนา
พระสงฆ์ ๔ รูป สวดคาถาธรรมบรรยาย
เวลา ๒๑.๐๐ น. พระสงฆ์ ๑๐ รูป มาติกาบังสุกุล

กำหนดการพระราชทานเพลิงศพ

นายอินทร์ จันทภาษา

ณ เมรุวัดตรีทศเทพวรวิหาร

วันจันทร์ที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๒๒

เวลา ๑๗.๐๐ น.

กำหนดการบำเพ็ญกุศล

วันอาทิตย์ที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๒๒

เวลา ๑๙.๓๐ น. สวดพระอภิธรรม

วันจันทร์ที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๒๒

เวลา ๑๐.๓๐ น. พระสงฆ์ ๑๐ รูป สวดพระพุทธมนต์

เวลา ๑๑.๐๐ น. ถวายภัตตาหาร

เวลา ๑๒.๐๐ น. พระสงฆ์ ๒๐ รูป มาติกาบังสุกุล

เวลา ๑๕.๓๐ น. สมเด็จพระญาณสังวร แสดงพระธรรมเทศนา
พระราชาคณะ ๑๐ รูป สวดศราทธพรต

เวลา ๑๗.๐๐ น. สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณฯ สมเด็จพระสังฆราช
ทรงทอดผ้ามหาบังสุกุล
สมเด็จพระราชาคณะ พิจารณาผ้ามหาบังสุกุล
พระราชทานเพลิง

วันอังคารที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๒๒

เวลา ๙.๐๐ น. พระสงฆ์ ๓ รูป แปรอัฐิ

เวลา ๑๐.๓๐ น. พระสงฆ์ ๙ รูป เจริญพระพุทธมนต์ฉลองอัฐิ

เวลา ๑๑.๐๐ น. ถวายภัตตาหาร

เวลา ๑๒.๐๐ น. พระสงฆ์ ๑๐ รูป มาติกาบังสุกุล

ภรรยา – บุตร และธิดา เจ้าภาพ

ขอขอบพระคุณ

ในระหว่างที่คุณอินทร์ จันทภาษา เข้ารับการรักษาตัวที่โรงพยาบาลเพชรเวช ขั้นแรกได้เป็นคนไข้อยู่ในความดูแลของแพทย์หญิง วนิดา พยัคฆพันธ์ นายแพทย์เปรมทวี โพธิทัต และนายแพทย์ชนะ บัวขำ เมื่อมีอาการหนักขึ้นก็ได้มีนายแพทย์มาร่วมให้การรักษาดูแลอย่างใกล้ชิดเพิ่มขึ้น คือ นายแพทย์ปรีชา อยู่ประเสริฐ นายแพทย์สุรพงษ์ อำพันวงศ์ และนายแพทย์สุชน สุริยะโยธิน ซึ่งทุกท่านได้ให้การรักษาพยาบาลเป็นอย่างดีเยี่ยม มีการนำคุณอินทร์ไปเอ๊กซเรย์สมองด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ มีการใช้เครื่องช่วยหายใจที่ทันสมัยที่สุด ได้รับความสะดวกนานานับประการ ทั้งจากนายแพทย์และพยาบาลทุกคนที่ได้เฝ้าพยาบาลใกล้ชิดอย่างเต็มที่ทั้งกลางวันและกลางคืนเป็นเวลา ๑๓ วันเต็มโดยมิได้เห็นแก่เหน็ดเหนื่อย โดยเฉพาะอย่างยิ่งนายแพทย์ทุกคนยังไม่ยอมคิดค่ารักษาพยาบาลเลยอีกด้วย และ พ.ท. อัครเดช ศศิประภา ผู้บังคับกองพันทหารม้าที่ ๑ มหาดเล็กรักษาพระองค์ ได้นำทหารจำนวนประมาณ ๑๐๐ คนมาบริจาคเลือดให้ด้วย พระคุณในครั้งนี้เจ้าภาพขอน้อมรำลึกด้วยความขอบพระคุณ และจะจดจำไปตลอดกาลนาน

นับแต่วันที่คุณอินทร์ ได้ถึงแก่กรรม บรรดาท่านที่คุ้นเคยทั้งบรรพชิตและฆราวาสที่เป็นทั้งญาติและมิตรได้ให้เกียรติมาร่วมแสดงความเสียใจต่อครอบครัวของคุณอินทร์ ในงานรดน้ำศพ สวดพระอภิธรรม บำเพ็ญกุศลสัตตมวารและปัญญาสมวาร พร้อมทั้งมีไมตรีจิต ขอร่วมในการบำเพ็ญกุศลโดยเป็นเจ้าภาพในการสวดพระอภิธรรม บริจาคทรัพย์ช่วยในการจัดงานพิธีศพ พระคุณเหล่านี้ข้าพเจ้าและบุตรธิดารู้สึกซาบซึ้งและขอน้อมรับไว้ด้วยความขอบพระคุณยิ่ง ความกรุณา ความเอื้ออารี ตลอดจนความห่วงใยที่ทุกท่านมอบแก่ข้าพเจ้าและบุตรธิดาในโอกาสนี้ นำมาซึ่งความอบอุ่นและช่วยผ่อนคลายความทุกข์โศกลงได้เป็นอย่างมาก ก่อให้เกิดพลังใจในอันที่จะดำเนินการต่าง ๆ ให้ลุล่วงไปด้วยดี และต้องขอขอบพระคุณท่านพล.อ.ท. ม.ร.ว. เสริม สุขสวัสดิ์ ที่ได้อนุญาตให้นำบทธรรมะของพระคุณเจ้าพระมหาวีระ ถาวโร (หลวงพ่อฤาษีลิงดำ) มาลงพิมพ์ได้ ๑๑ เรื่องไว้ ณ ที่นี้ด้วย

กุศลใด ๆ อันบังเกิดขึ้นแก่การบำเพ็ญกรณียกิจของท่านทั้งหลายด้วยความมีน้ำใจอันงามยิ่งต่อคุณอินทร์ จันทภาษา ผู้วายชนม์ ขอกุศลนั้นจงบันดาลเป็นความสุขสวัสดิ์พิพัฒนมงคลแก่ทุกท่านตลอดกาลนานด้วย เทอญ

ภรรยาและบุตรธิดา

คำปรารภ

โดยที่ข้าพเจ้าเป็นลูกที่อยู่ใกล้ชิดกับพ่อมากที่สุดในระยะหลังนี้ และทุกครั้งที่พ่อเจ็บ พ่อก็สั่งเสียไว้ให้เสร็จว่าถ้าพ่อตายแล้วจะให้ทำอย่างไรบ้าง พ่อสั่งมา ๓ ครั้งแล้ว ครั้งสุดท้ายที่เข้า ร.พ. เพชรเวช ไม่มีโอกาสได้สั่งอะไรเลย เพราะเข้า ร.พ. ได้เพียงวันเดียว พ่อก็ไม่รู้ตัว ส่วนครั้งที่แล้ว ๆ มาพ่อสั่งแล้วพ่อก็ยังไม่ตาย พ่อก็บอกว่าเขาให้พ่ออยู่ทำบุญต่อ ครั้งที่ ๓ หลังจากออกจาก ร.พ. พระมงกุฎ ฯ แล้ว พ่อก็นึกว่าเขาให้พ่ออยู่ทำบุญต่อ ข้าพเจ้าบอกว่าเขาให้พ่ออยู่บำเพ็ญปฏิบัติธรรมให้มีอารมณ์เกาะพระนิพพานต่างหาก บุญพ่อทำมาเยอะแล้วพอแล้ว ตอนนี้ต้องการให้บำเพ็ญทางจิต แต่พ่อไม่ยอมฟังเทปที่ข้าพเจ้าเอาไปให้ฟัง ๓ อย่าง คือ พุทธานุสติ อานาปานุสสติ และพรหมวิหาร ๔ ของหลวงพ่อฤาษีลิงดำ ซึ่งเป็นเทปชุดทูลเกล้าถวายพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและพระราชินี ทั้ง ๓ อย่างนี่เหมาะแก่อารมณ์จิตของพ่อ พ่อบอกว่ารู้หมดแล้ว และไม่อยากฟังอะไร แม้แต่วิทยุที่เคยฟังเป็นประจำ ก็ไม่อยากฟัง พ่อบอกว่าอยากนอนนิ่ง ๆ ภาวนาพุทโธไปเรื่อย ๆ ข้าพเจ้าก็ตามใจพ่อ แล้วท่านก็ปรารภเรื่องหนังสืองานศพท่าน ๆ อนุญาตให้นำคาถาสวดมนต์ที่พ่อจดให้ข้าพเจ้าไว้ไปลงได้ มาตอนหลังนี้ท่านให้เน้นธรรมะของพระคุณเจ้าพระมหาวีระ ถาวโร (หลวงพ่อฤาษีลิงดำ) เพราะท่านเคารพในหลวงพ่อปาน วัดบางนมโค เมื่อทราบว่าหลวงพ่อเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อปานอีกทีหนึ่ง พ่อก็นิยมในตัวหลวงพ่อมากขึ้น พ่อเคยฝากเงินไปทำบุญกับหลวงพ่อ ถวายเป็นวิหารทาน และสังฆทานด้วย ข้าพเจ้าจึงได้ขออนุญาตหลวงพ่อนำบทธรรมะของหลวงพ่อจากหนังสือ เรื่องจริงอิงนิทานเล่ม ๓ มาลงเพียง ๑๑ เรื่อง ผู้ที่สนใจจะหาอ่านเพิ่มเติมได้ที่บ้าน พล.อ.ท. ม.ร.ว. เสริม สุขสวัสดิ์ เลขที่ ๙ ซอยสายลม ถนนพหลโยธิน ซึ่งเป็นสถานที่ ๆ หลวงพ่อจะมาพบกับพุทธบริษัทของท่านเป็นประจำทุกเดือน ทั้งเป็นสถานที่บำเพ็ญและฝึกมโนมยิทธิในกรุงเทพ ฯ นอกเหนือจากที่วัดหลวงพ่อ คือ วัดท่าซุง จ. อุทัยธานี ใน ๑๑ เรื่อง ที่ข้าพเจ้าคัดมานั้นประกอบด้วยเรื่อง ยันฮี ดอย-อินทนนท์ พระพุทธโฆษาจารย์ พระพุทธโฆษาจารย์ อยุธยา ทรัพยากร ฌาน – เทวดา – พรหม กรวดน้ำ คำสั่งพิเศษ พระเวสสันดร พระยามาราธิราช และเจ้าสิงห์ดอก

หากบทความธรรมะเหล่านี้จะเป็นประโยชน์แก่ท่านผู้ใดบ้าง ข้าพเจ้าขออุทิศส่วนกุศลนี้แด่พระคุณเจ้าพระมหาวีระ ถาวโร สาวกแห่งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่มีเมตตาช่วยเหลือสัตว์โลกให้หลุดพ้นจากวัฏสงสารทั้งปวง และปกป้องประเทศชาติ ไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินให้อยู่รอด ยืนยงอยู่คู่กับพระพุทธศาสนาชั่วกาลปาวสานต์

และขออุทิศส่วนกุศลนี้แก่คุณพ่ออินทร์ จันทภาษา บิดาของข้าพเจ้า ขอให้ท่านจงโมทนาในกุศลที่ข้าพเจ้าได้บำเพ็ญแล้ว พึงได้รับประโยชน์และความสุข เช่นเดียวกับข้าพเจ้าจะพึงได้รับด้วย

สุดท้ายนี้ ข้าพเจ้าต้องขอขอบพระคุณท่าน พล.อ.ท. ม.ร.ว. เสริม สุขสวัสดิ์ ที่อนุญาตให้ข้าพเจ้าจัดพิมพ์เรื่องดังกล่าวด้วย และขออุทิศส่วนกุศลนี้ให้แก่ท่านเจ้ากรมเสริม ขอท่านจงโมทนาส่วนกุศลนี้ พึงได้รับประโยชน์และความสุขเช่นเดียวกับข้าพเจ้าจะพึงได้รับ ณ กาลบัดนี้เถิด

ขอให้การบำเพ็ญกุศลของข้าพเจ้าทั้งหมดนี้ จงเป็นปัจจัยให้ข้าพเจ้าได้เข้าถึงซึ่งพระนิพพานในชาติปัจจุบันนี้ เทอญ

วาสนา สิงหโกวินท์

วันที่ ๑๒ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๐๕

พ่อเริ่มเขียนคาถาสวดมนต์ เพื่อมอบ
ให้แก่ลูกเล็ก ซึ่งกำลังศึกษาอยู่
ที่ฟิลิปปินส์ บินไปเมื่อที่ ๒ มิย ๐๕

ลูกเล็กต้องรักษา ธรรมมรดกนี้
ไว้ให้ดี เพื่อเอาไว้สอนลูกหลาน

๗๑๒/๒๐/๑๖

คาถาต่าง ๆ

คาถาสวดมนต์

ถ้าสวดมนต์ไม่ได้จุดธูป เทียน จงนึกว่ามือทั้งสองที่ประนมเป็นต่างธูปบูชาพระ และไหว้ท่านผู้มีคุณเสร็จแล้วจงตั้งใจสมาทานศีล ๕ งดเว้นบาปที่เราจะพึงทำตามองค์ศีล ทำดังนี้ได้ทุก ๆ คืน ท่านว่ามีอานิสงส์มากรับศีลก่อนนอนไม่ลำบาก ขึ้นอยู่กับความตั้งจิตคิดจะไม่ฆ่าสัตว์ และตามศีล ๕ ที่ท่านห้ามทุก ๆ ข้อ

จุดธูป เทียน เสร็จแล้วบ๊ก ว่า

๏ อรหํ สัมมาสัมพุทโธ ภควา พุทธํ ภควันตํ อภิวาเทมิ (กราบ)

๏ สวากขาโต ภควตา ธัมโม ธัมมํ นมัสสามิ (กราบ)

๏ สุปฏิปั๋นโน ภควโต สาวกะสํโฆ สังฆํ นมามิ (กราบ)

บูชาพระ ว่า

๏ ยมหํ สัมมาสัมพุทธํ ภควันตํ สรณํ คโต (ผู้หญิงว่า คตา)
อิมินา สักกาเรน ตํ ภควันตํ อภิปูชยามิ

๏ ยมหํ สวากขาตํ ภควตา ธัมมํ สรณํ คโต (ผู้หญิงว่า คตา)
อิมินา สักกาเรน ตํ ธัมมํ อภิปูชยามิ

๏ ยมหํ สุปฏิปั๋นนํ สาวกสังฆํ สรณํ คโต (ผู้หญิงว่า คตา)
อิมินา สักกาเรน ตํ สังฆํ อภิปูชยามิ ฯ

บูชาได้ลาภ

๏ พุทธบูชา ติมานิ มาชนาจิตตํ พุทธรตนํ อหํ สัจจํ มหาลาภา ปรมาอิติ

๏ ธัมมะบูชา ติมานิ มาชนาจิตตํ ธัมมรตนํ อหํ สัจจํ มหาลาภา ปรมาอิติ

๏ สังฆบูชา ติมานิ มาชนาจิตตํ สังฆรตนํ อหํ สัจจํ มหาลาภา ปรมาอิติ

คาถาไหว้ท่านผู้มีคุณ

๏ ข้าขอประนมหัตถ์นมัสการพระไตรรัตน์นาถา ตรีโลกอมรา อภิวาทนาการ

ข้าขอไหว้คุณพระบิดาแลคุณพระมารดา ผู้ให้กำเนิดกายา สิริโภโค สิริโภคา นะมาเสยโย โภเคสํ นิจจะยํ ยันติ ขอจงเป็นศรี คือ มิ่งขวัญเป็นที่มานอนแห่งโภคทรัพย์

ข้าขออัญชลี หมู่เทพเบื้องบน มีท้าวสักกะเทเวศ อีกพรหมเมศทุกชั้นฟ้า แลหมู่เทพเบื้องต่ำทุกแหล่งหล้า ขอจงช่วยคุ้มครองรักษาตัวข้า ขอให้ข้าพเจ้ามีความสุขสวัสดีทุกราตรีกาล

ข้าขออัญชลี คุณครูผู้สั่งสอนแต่ปางก่อน เจริญผลทุกถ้วนหน้า ขอจงช่วยประสิทธิ์ประสาทพร ให้แก่ข้า (ผู้ศึกษาศิลปวิทยา) จงสำเร็จกิจประสิทธิพร เทอญ.

๏ อิติสุคโต อรหํ พุทโธ นโมพุทธาย ปฐวีคงคา พระภุมเทวา ขมามิหํ ฯ

คำสมาทานศีล ๕ ว่า

๏ อหํ ภันเต ติสรเณนะ สหะ ปัญจะ สีลานิ ยาจามิ (ว่า ๓ จบ)

๏ นโม ตัสส ภควโต อรหโต สัมมาสัมพุทธัสส (ว่า ๓ จบ)

๏ พุทธํ สรณํ คัจฉามิ
ธัมมํ สรณํ คัจฉามิ
สังฆํ สรณํ คัจฉามิ

๏ ทุติยัมปิ พุทธํ สรณํ คัจฉามิ
ทุติยัมปิ ธัมมํ สรณํ คัจฉามิ
ทุติยัมปิ สังฆํ สรณํ คัจฉามิ

๏ ตติยัมปิ พุทธํ สรณํ คัจฉามิ
ตติยัมปิ ธัมมํ สรณํ คัจฉามิ
ตติยัมปิ สังฆํ สรณํ คัจฉามิ

๑. ปาณาติปาตา เวรมณี สิกขาปทํ สมาทิยามิ

๒. อทินนาทานา เวรมณี สิกขาปทํ สมาทิยามิ

๓. กาเมสุ มิจฉาจารา เวรมณี สิกขาปทํ สมาทิยามิ
๔. มุสาวาทา เวรมณี สิกขาปทํ สมาทิยามิ
๕. สุราเมระยะ มัชชะปะมาทัฏฐานา เวรมณี สิกขาปทํ สมาทิยามิ ฯ
อิมานิ ปัญจสิกขาปทานิ สมาทิยามิ (ว่า ๓ จบ)

บูชาเทวดา

๏ เย เทวเต สรณํ คโต (ผู้หญิงว่า คตา)
อิมินา สักกาเรน เต เทวเต อภิปูชยามิ (ว่า ๓ จบ)

คาถาเชิญเทวดา

๏ สัคเค กาเม จะ รูเป คิริสิขะระตะเฏ จันตะลิกเข วิมาเน ทีเป รัฏเฐ จะ คาเม ตะรุ วนะคะหะเน เคหะวัตถุมหิ เขตเต ภุมมา จายันตุ เทวา ชะละถะละ วิสะเม ยักขะคันธัพพะนาคา ติฏฐันตา สันติเก ยํ มุนิวระวะจะนํ สาธะโว เม สุณันตุ ธัมมัสสะวะนะกาโล อะยัมภะทันตา ธัมมัสสะวะนะกาโล อะยัมภะทันตา ธัมมัสสะวะนะกาโล อะยัมภะทันตา ฯ

แปล

ขออัญเชิญเทพเทวาทั้งหลาย ผู้สถิตอยู่ในสวรรค์ ชั้นกามาวจรก็ดี รูปาวจรก็ดี และภุมมเทวดาผู้สถิตอยู่ที่ยอดเขาก็ตาม หุบผาก็ตาม ในอากาศกลางหาวก็ตาม ในวิมานก็ตาม ทั้งในเกาะ และรัฐ ในชัฏป่าหนุ่ม ในบ้าน ในไร่นา และหมู่ยักษ์ คนธรรพ์ นาค ผู้สถิตอยู่ในน้ำ บนบก และในที่ไม่สม่ำเสมอในที่ใกล้เคียง จงโปรดพากันมาประชุมให้พร้อมกันคำใดเป็นคำอันประเสริฐของพระมุนีเจ้า ขอเหล่าสาธุชน จงสดับคำนั้นต่อข้าพเจ้า (ท่านผู้เจริญทั้งหลาย เวลานี้ เป็นเวลาสดับธรรม) ในวงเล็บว่า ๓ จบ

ตั้งนโม ๓ จบ

๏ นโม ตัสส ภควโต อรหโต สัมมา สัมพุทธัสส (ว่า ๓ จบ)
๏ พุทธํ สรณํ คัจฉามิ
ธัมมํ สรณํ คัจฉามิ
สังฆํ สรณํ คัจฉามิ

◎ ทุติยัมปิ พุทธํ สรณํ คัจฉามิ
ทุติยัมปิ ธัมมํ สรณํ คัจฉามิ
ทุติยัมปิ สังฆํ สรณํ คัจฉามิ
◎ ตติยัมปิ พุทธํ สรณํ คัจฉามิ
ตติยัมปิ ธัมมํ สรณํ คัจฉามิ
ตติยัมปิ สังฆํ สรณํ คัจฉามิ

นโม ๘ บท

◎ นโม อะระหะโต สัมมา สัมพุทธัสส มะเหสิโน
◎ นโม อุตตะมะ ธัมมัสส สวากฺขาตัสเสวะเตนิธะ
◎ นโม มหาสังฆัสสาปิ วิสุทฺธสีละทิฏฐิโน
◎ นโม โอมาตฺตะยารัทธัสสะ ระตะนัตตะยัสสะสาธุกํ
◎ นโม โอมะกาตีตัสสะ ตัสสะ วัตถุตฺตะยัสสะปิ
◎ นโม การัปปะภาเวนะ วิคัจฉันตุ อุปัททะวา
◎ นโม การานุภาเวนะ สุวัตถิ โหตุ สัพพะทา
◎ นโม การัสสะ เตเชนะ วิธิมฺหิ โหมิ เตชะวา ฯ

เชิญพระเข้าตัวเรา

◎ นะ กุกฺกุสันโท สิโรมัชเฌ ข้าพเจ้าขออาราธนา พระกุกฺกุสันโท สิโรมัชเฌ ข้าขอเชิญพระกุกฺกุสันโท จงมาอยู่เหนือกระหม่อมแห่งข้า ขอให้ข้าพเจ้ามีวาจาสิทธิ์ มีฤทธิ์เหมือนพระกุกฺกุสันโทเจ้านั้นเถิด ฯ

◎ โม โกนาคะมะโน นะลาสิเม ข้าพเจ้าขออาราธนา พระโกนาคะมะโน นะลาสิเม ข้าขอเชิญ พระโกนาคะมะโน จงมาอยู่เหนือหน้าผากแห่งข้า ขอให้ข้าพเจ้ามีวาจาสิทธิ์ มีฤทธิ์เหมือนพระโกนาคะมาโนเจ้านั้นเถิด ฯ

◎ พุทฺ กัสสะโปพุทฺโธ ทะวิกัณเณ ข้าพเจ้าขออาราธนา พระกัสสะโปพุทฺโธ ทะวิกัณเณ ข้อขอเชิญ พระกัสสะโปพุทฺโธ จงมาอยู่เหนือหูทั้งสองแห่งข้า ขอให้ข้าพเจ้ามีวาจาสิทธิ์ มีฤทธิ์เหมือนพระกัสสะโปเจ้านั้นเถิด ฯ

◎ ธา สิริสากฺกะยะมุนีโคตะโม ทะวิเนตฺเต ข้าพเจ้าขออาราธนา พระสิริสากฺกะยะมุนีโคตะโม ทะวิเนตฺเต ข้าขอเชิญพระสิริสากฺกะยะมุนีโคตะโม จงมาอยู่เหนือตาทั้งสองแห่งข้า ขอให้ข้าพเจ้ามีวาจาสิทธิ์ มีฤทธิ์เหมือนพระสิริสากฺกะยะมุนีโคตะโมเจ้านั้นเถิด ฯ

◎ ยะ พระศรีอาริยะเมตฺไตรโย ชิวฺหายะเม ข้าพเจ้าขออาราธนา พระศรีอาริยะเมตฺไตรโย ชิวฺหายะเม ข้าขอเชิญพระศรีอาริยะเมตฺไตรโย จงมาอยู่เหนือลิ้นแห่งข้า ขอให้ข้าพเจ้ามีวาจาสิทธิ์ มีฤทธิ์เหมือนพระศรีอาริยะเมตฺไตรเจ้านั้นเถิด

ปั๋ญจะพุทฺธา นมามิหํ อะหํ วันทามิ สัพพะทา นโม พุทธายะ ฯ

พุทธคุณ

◎ อิติ ปิ โส ภควา อรหํ สัมมาสัมพุทฺโธ วิชชาจะระณะสัมปั๋นโน สุคะโต โลกะวิทู อนุตฺตะโร ปุริสะธัมมะสาระถิ สัตถา เทวะมะนุสสานํ พุทโธ ภควาติ ฯ

ธรรมะคุณ

◎ สะวากฺขาโต ภะคะวะตา ธัมโม สันทิฏฐิโก อะกาลิโล เอหิปั๋สสิโก โอปะนะยิโก ปั๋จจัตตํ เวทิตัพโพ วิญฺญูหิติ ฯ

สังฆะคุณ

◎ สุปะฏิปั๋นโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ อุชุปะฏิปั๋นโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ ญายะปะฏิปั๋นโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ สามีจิปะฏิปั๋นโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ ยะทิทํ จัตตาริ ปุริสะยุคานิ อัฏฐะ ปุริสะปุคคะลา เอสะ ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ อาหุเนยฺโย ปาหุเนยฺโย ทักขิเณยฺโย อัญชะลิกะระณีโย อะนุตฺตะรํ ปุญฺญักเขตฺตํ โลกัสสาติ ฯ

ฝั่นร้ายกลายเป็นดี

◎ ยันทุนฺนิมิตฺตํ อะวะมังคะลัญฺจะ โยจามะนาโป สะกุณัสสะ สัทโท ปาปั๋คคะโหทุสฺสุปิ๋นํ อะกันตํ พุทธานุภาเวนะ วินาสะเมนฺตุ ฯ

๏ ยันทุนนิมิตตํ อะวะมังคะลัญจะ โยจามะนาโป สะกุณัสสะ สัทโท ปาปัคคะโห ทุสสุปินํ อะกันตํ ธัมมานุภาเวนะ วินาสะเมนตุ ฯ

๏ ยันทุนนิมิตตํ อะวะมังคะลัญจะ โยจามะนาโป สะกุณัสสะ สัทโท ปาปัคคะโห ทุสสุปินํ อะกันตํ สังฆานุภาเวนะ วินาสะเมนตุ ฯ

๏ นัตถิ เม สะระณํ อัญญํ พุทโธ เม สะระณํ วะรํ เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ โหตุ เต ชะยะมังคะลํ

๏ นัตถิ เม สะระณํ อัญญํ ธัมโม เม สะระณํ วะรํ เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ โหตุ เต ชะยะมังคะลํ

๏ นัตถิ เม สะระณํ อัญญํ สังโฆ เม สะระณํ วะรํ เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ โหตุ เต ชะยะมังคะลํ ฯ

เชิญพระรักษา

๏ อัตโถ อักขะระ อัตถะ ชุง นุง เลขยันต์ ทั้งหลาย นะ อยู่บ่าซ้าย โม อยู่บ่าขวา พุท อยู่หน้า ธา อยู่หลัง ยะ อยู่กระหม่อม นะโม พุทธายะ อิ ระ ชา คะ ตะ ระ สา ติหํ จะโต โลถินํ บีสัมระโล ปุสะ พุทธะ โสมานะ กะริถาโท พะ สัม สัมวิสะเทภะ คะ พุปั่นทู ธัมมะวัคคะ วาโทโนอะมะ มะวา อะวิสุนุสานุสติ นะโมพุทธายะ นะ มะ นะ อะ นอ กอ นอ กะ กอ ออ นอ อะ นะ อะ กะ อํ พุทธํ ข้าพเจ้าจะแผลงฤทธิ์ ฤทธิ์ พระพุทธเจ้าทั้งห้า ปิดทวารทั้ง ๙ พุทธํ แคล้วคลาด ธัมมํ แคล้วคลาด สังฆํ แคล้วคลาด

ข้าพเจ้าขออัญเชิญพระนะเรศมารักษาข้างซ้าย ขอเชิญพระนารายณ์มารักษาข้างขวา ขอเชิญพระหรหมมารักษาข้างหน้า ขอเชิญพระอินทร์มารักษาข้างหลัง ศัตรูจังงัง วินาสสันติ จิตติ มิตติ นะกะฉินทะตะรํ นะพัดพุทผิด ปะฏิเสวามิ ฯ

คาถาราชสีห์

๏ พุทธํสิงโห ธัมมํสิงโห สังฆํสิงโห สีหะนาถํ พุธธะยาตรา ทิโส ทิสา ปะลายันติ อิทํเสติ นโม พุทธายะ นะ จงงง โม จังงัง พุท มีตะบะเดชะ ธา มีอำนาจ ยะ คือราชสีห์ ตะมัตถํ ปะกาเสนโต ไตรสรราชสิงโห สิงหะคะตะ นะมะพะทะ เอหิ จิตตํ ปิยํ มะ มะ ฯ

มหานิยม

๏ ปิโยเทวะมะนุสสานํ ปิโยพราหมมานมุตฺตะโป ปิโยนาคะสุปันนานํ ปินินทรียํ นมามิหํ ฯ

คาถาพระฉิม สวดหาลาภ

๏ ฉิมพาลี จะมหาลาโภ จะเกวะนา จะพาลานํ สัพพะสะเนหํ สัพพะสะเนหา สากรุณา นะชาลีติ เอหิ ๆ จิตฺตํ นามะปุริสํ เอหิ ๆ จิตฺตํ นามะอิตฺถียํ เอหิ ๆ จิตฺตํ นามะราชาโน เอหิ ๆ นามะจงมา อหํ นามะอัตตะโน สิริโภโค สิริโภคา นะมาเสยฺโย โภเคสํ นิจฺจะยํยันติ เตนะวุตตํ อิทํ คาถํ ภะวันติ นะชาลีตํ ฉิมฺพาลีนํ

ขอเดชะ พระฉิมฺพาลีองค์พระเป็นเจ้า จงเสด็จเข้ามาบันดาลดล ในดวงใจทั้งหญิงทั้งชายต้องรักต้องใคร่ ต้องให้มาหา เอหิ ๆ จิตฺตะวิญฺญาณํ เรียกมาทั้งหุ่นทั้งรูป ทั้งขันธ์ทั้ง ๕ เรียกมาทั้งธาตุทั้ง ๔ นะชาลีติ นะชาลีติ ทิพฺพะโภคํ ทิพฺพะสัมปัตตํ ทิพฺพะธะนํ อะหํนามะอัตตะโน เอหิ ๆ อาคัจฉามิ เอหิ ๆ จิตฺตํ พันธํ พันธา ด้วยเดชะ พระคาถาพระเลข พระยันตรา ชื่อว่าเทพรำลึก ลำจวน จิตนึก จิตรัก จิตชักมาหา จิตปั่น จิตป่วน จิตด่วนกังวล เอหิ ๆ ขิปฺปา ขิปฺปํ เอหิ ๆ จิตฺตะวิญฺญาณํ อหิ นามะอัตตะโน เอหิ ๆ ทิพพะวัตถํ วา ทิพฺพะธนํ วา ทิพฺพะสัมปัตตํ วา ทิพฺพะโภคํ วา ทิพฺพะลาภํ วา ทิพฺพะสุวัณณํ วา ขิปปา ขิปปํ เอหิ ๆ จิตฺตะวิญฺญาณํ อาคัจเฉยฺยะ อาคัจฉาหิ ติวัตฺตัพโพ อาคัจฉาหิ ฯ

คาถาสวดกันขโมย

๏ หะทะยํ โจโร อะโหสิ อิติปิโส ภะคะวา โจระเถยฺยํ จัตติพันธํ จังงัง ภะคะวาติ ปิติอิ อะทินนาทานาเวระมะณี สิกขาปะทํ สมาทิยามิ มิปิตตาเหลียวหาไม่เห็นมี ฯ

(บทนี้ใช้จิตเพ่งให้คนอื่นเป็นสุข สุขนั้นจะมาถึงเรา)

๏ สัพพีติโย วิวัชชันตุ สัพพะโรโค วินัสสะตุ มา เต ภะวัตวันตะราโย สุขีทีฆายุโก ภะวะ ขออันตรายทั้งปวงอย่าได้มี ขอสรรพโรคจงพินาศ ขออันตรายอย่าได้แผ้วพานท่าน ขอท่านจงมีความสุข มีอายุยืนยาว ฯ

บทเทวดา

๏ ยัสสมิง ปะเทเส กัปเปติ วาสํ ปัณฑิตะชาติโย สีละวันเตตฺถะ โภเชตฺตะวา สัญญะเต พรหฺมจาริโน ยา ตัตถะ เทวตา อาสุง ตาสํ ทักขิณะมาทิเส ตาปูชิตา ปูชะยันติ มานิตา มานายันติ นํ ตะโต นํ อะนุกัมปันติ มาตา ปุตฺตํว โอระสํ เทวะตานุกัมปิโต โปโส สะทา ภัททะรานิ ปัสสะติ ฯ

แปล

๏ บัณฑิตชาติสำเร็จการอยู่ ในประเทศสถานที่ใด พึงเชิญเหล่าท่านที่มีศีลสำรวมระวังประพฤติพรหมจรรย์ เลี้ยงดูกันในที่นั้น เทพยดาเหล่าใด มีในที่นั้น ควรอุทิศทักษิณาทาน เพื่อเทวดาเหล่านั้นด้วยเทพยดาที่ได้บูชาแล้ว ท่านย่อมบูชาเขาบ้างที่ได้นับถือแล้ว ท่านย่อมนับถือเขาบ้างแต่นั้น ท่านย่อมอนุเคราะห์เขา ประหนึ่ง มารดาอนุเคราะห์บุตรอันเป็นโอรสบุรุษได้อาศัยเทพยดาอนุเคราะห์แล้ว ย่อมเห็นกิจการอันเจริญทุกเมื่อ

๏ ภะวะตุ สัพพะมังคะลํ รักขันตุ สัพพะเทวตา สัพพะพุทธานุภาเวนะ สะทา โสตถี ภะวันตุ เต

ภะวะตุ สัพพะมังคะลํ รักขันตุ สัพพะเทวะตา สัพพะธัมมานุภาเวนะ สะทา โสตถี ภะวันตุ เต

ภะวะตุ สัพพะมังคะลํ รักขันตุ สัพพะเทวะตา สัพพะสังฆานุภาเวนะ สะทา โสตถี ภะวันตุ เต ฯ

แปล

๏ ขอสรรพมงคล จงมีแก่ท่าน ขอเทวดาทั้งปวง จงรักษาท่าน ด้วยอานุภาพแห่งพระพุทธเจ้าทั้งปวง ขอความสวัสดี จงมีแก่ท่านในกาลทุกเมื่อ

ขอสรรพมงคล จงมีแก่ท่าน ขอเทวดาทั้งปวง จงรักษาท่าน ด้วยอานุภาพแห่งพระธรรมทั้งปวง ขอความสวัสดี จงมีแก่ท่านทุกเมื่อ

ขอสรรพมงคล จงมีแก่ท่าน ขอเทวดาทั้งปวง จงรักษาท่าน ด้วยอานุภาพแห่งพระสงฆ์ทั้งปวง ขอความสวัสดี จงมีแก่ท่านทุกเมื่อ เทอญ.

กรวดน้ำ ว่า

๏ ยังกิญจิ กุสะลัง กัมมํ กัตตัพพํ กิริยํ มะมะกาเยนะ วาจามะนะสา ติทะเส สุคะตํ กะตํ เย สัตตา สัญญิโน อัตถิ เย จะสัตตา อะสัญญิโน กะตํปุญญะผะลํ มัยหํ สัพเพ ภาคี ภะวันตุ เต เยตํ กะตํ สุวิทิตํ ทินนํ ปุญญะผะลํ มะยา เย จะ ตัตถะ นะชานันติ เทวา คันตะวา นิเวทะยุง สัพเพ โลกัมหิ เย สัตตา ชีวันตาหาระเหตุกา มะนุญญํ โภชะนํ สัพเพ ละภันตุ มะมะ เจตะสาติ ฯ

แผ่เมตตา

อิมานิ ปุญญะกัมเมนะ ด้วยบุญอันข้าได้ทำแล้วนี้ ข้าขอแผ่ส่วนบุญอันนี้ให้แก่เทวดาเบื้องบนทุกหมู่เหล่า ตลอดถึงพรหมเมศทุกชั้นฟ้า

ข้าขอแผ่ส่วนบุญอันนี้ ให้แก่เทวดาเบื้องต่ำ มีภุมเทวดา รุกขะเทวดา วัตถุเทวดา อากาสะเทวดา อารักขเทวดา พระเสื้อเมือง พระทรงเมือง พระหลักเมือง พระชัยมงคล สุขิตา โหนตุ ฑีฆายุกา โหนตุ

ข้าขอแผ่กุศลส่วนบุญอันนี้ ให้แก่พระมหากษัตริย์ผู้ปกครองประเทศ ทั้งที่เป็นอดีตและองค์ปัจจุบัน ทั่วสากลประเทศ สุขิตา โหนตุ ทีฆายุกา โหนตุ

ข้าขอแผ่กุศลส่วนบุญอันนี้ ให้แก่บิดามารดา และครูอาจารย์ และท่านผู้มีคุณทุกถ้วนหน้า สุขิตา โหนตุ ทีฆายุกา โหนตุ

ข้าขอแผ่กุศลส่วนบุญอันนี้ ให้แก่ญาติและมิตร พี่น้องทั้งหลาย สุขิตา โหนตุ ทีฆายุกา โหนตุ

ข้าขอแผ่กุศลส่วนบุญอันนี้ ให้แก่พระภูมิเจ้าที่ แลพระนางธรณี ซึ่งข้าได้อาศัยอยู่นี้ สุขิตา โหนตุ ทีฆายุกา โหนตุ

ข้าขอแผ่กุศลส่วนบุญอันนี้ ให้แก่หมู่เปรต แลอสุรกาย แลสัตว์ซึ่งเกิดในกำเนิดทั้ง ๔ กำลังมีทุกข์ ขอให้พ้นทุกข์ กำลังมีภัย ขอให้พ้นภัย สุขิตา โหนตุ ทีฆายุกา โหนตุ

อหํ สุขิโต โหมิ อนีฆา โหมิ อัพพะยาปัชฌา โหมิ อะเวรา โหมิ

ขอให้ข้าพเจ้า ถึงซึ่งความสุขกายแลความสุขใจ ไม่มีใครเบียดเบียน ไม่มีใครพยาบาท เป็นผู้ไม่มีเวร

๏ อิมินา ปุญญะกัมเมนะ สัพพะเทวตา รักขันตุ ด้วยอำนาจบุญกุศล ที่ข้าพเจ้าบำเพ็ญอยู่นี้ ขอหมู่เทพทุก ๆ ชั้นจงช่วยบำบัดทุกข์ บำบัดโศก บำบัดโรคที่ย่ำยี สรรพภัยอย่าพึงมีมาแผ้วพานซึ่งกายินทร์ พุทธานุภาเวนะ ธัมมานุภาเวนะ สังฆานุภาเวนะ สัพพะโสตถี ภะวันตุ เม ด้วยอานุภาพ ของพระพุทธเจ้า ของพระธรรมเจ้า ของพระสงฆ์เจ้า จงดลบันดาล ให้ข้าพเจ้ามีแต่ความสุขกาย สุขใจ อันเป็นความสุขสวัสดีจงมีแก่ข้า ตลอดทิวาราตรีกาลนาน เทอญ.

คำอธิษฐาน

๏ พุทธํ จิตตะวิญญาณํ อธิฏฐามิ
ธัมมํ จิตตะวิญญาณํ อธิฏฐามิ
สังฆํ จิตตะวิญญาณํ อธิฏฐามิ

ขอให้ข้าพเจ้า จงเป็นผู้มีจิตตั้งมั่นแนบแน่นอยู่ในคุณ ของรัตนไตร ขออย่าให้จิตเห็นผิดเป็นชอบ นิพพานะ ปัจจะโย โหตุ อนาคะเต กาเล ขอจงเป็นปัจจัย ถึงซึ่งพระนิพพาน ในอนาคตเบื้องหน้าโน้นเถิด

๏ อิตฉิตํ ปัตถิตํ มัยหํ ขิปปะเมวะ สะมิชฌะตุ ขอความสัจจะอะธิษฐานของข้าพเจ้าได้ตั้งไว้แล้วนี้ จงสำเร็จโดยเร็วพลันเถิด. ฯ

มอบลิขสิทธิ์

หนังสือที่อาตมาจัดเรียบเรียงขึ้นทุกเล่ม ขอมอบลิขสิทธิ์ให้แด่ท่าน พล.อ.ท. ม.ร.ว. เสริม สุขสวัสดิ์ เป็นผู้จัดการพิมพ์ออกเผยแพร่แต่ผู้เดียว ทั้งนี้เพื่อเป็นการป้องกันผู้ลอกแบบและหากำไรเกินสมควร ด้วยมีหลายวาระแล้วที่มีรายงานจากสถานที่ต่าง ๆ รายงานมาให้ทราบว่าเมื่อหนังสือประเภทใดขาดคราว จะปรากฏมีผู้แอบอ้างว่ามีหนังสืออยู่ในปกครองแล้วขายในราคาเล่มละ ๑๐๐ บาท (หนึ่งร้อยบาท) เป็นการขูดรีดกันเกินไป เพื่อเป็นการป้องกันเหตุที่ไม่สมควรจะเป็นเช่นนี้จะมีขึ้น จึงมอบลิขสิทธิ์หนังสือนี้ให้แด่ท่าน พล.อ.ท. ม.ร.ว. เสริม สุขสวัสดิ์ เป็นผู้มีอำนาจสั่งพิมพ์เผยแพร่แต่ผู้เดียว

(ลงชื่อ) [signature]

(พระมหาวีระ ถาวโร)

๑๘ มกราคม ๒๕๑๘

ขอบคุณท่านผู้หวังดี

ทราบอยู่เสมอว่า มีท่านผู้มีตาทิพย์ และทรงคุณธรรมพิเศษมาสอบจิตอยู่เสมอ ทั้งในกรุงเทพ ฯ และมาที่วัด แล้วก็วิจารณ์กันไปต่าง ๆ ที่วิจารณ์ก็คือ

(๑) อาตมา "ไม่ใช่พระอรหันต์" ข้อนั้นเห็นชอบด้วย และทุกท่านที่มาหา หรือรู้จักอาตมา ก็ควรเข้าใจตามนั้น

(๒) อาตมา "เป็นพระทรงฌาน" ข้อนี้ไม่เห็นสมควรด้วย ควรจะเข้าใจว่า อาตมาเป็นเพียงผู้ปฏิบัติเพื่อแสวงบุญเท่านั้น จะสมควรกว่า

(๓) อาตมา "ชอบ ด่า ว่า" พระและชาวบ้าน ข้อนี้สงสัย ด้วยสมัยนี้ความเคลื่อนไหวในวงการพระพุทธศาสนาเป็นอย่างไรก็น่าจะทราบแล้ว ที่พูดไปก็เพื่อให้เข้าใจความประสงค์ของพระพุทธเจ้า ถ้าพระพูดอย่างนั้นบังเอิญไปชนท่านเข้าด้วย เพราะความรู้เท่าไม่ถึงการ ขอท่านผู้ทรงญาณพิเศษและทรงทิพย์ญาณ โปรดประทานอภัยให้อาตมาผู้มีอวิชชาและโมหะปิดกั้นใจให้มืดมนด้วย

ขอได้รับความขอบคุณอย่างสูง

(ลงชื่อ) [signature]

(พระมหาวีระ ถาวโร)

๑๘ มกราคม ๒๕๑๘

9 ซอยสายลม 1 พหลโยธิน กรุงเทพฯ

6 พฤศจิกายน ๒๕๒๒

เรียน ผ.ศ. วาสนา สิงหโกวินท์

เรื่องที่ท่านขออนุญาตนำเรื่องต่าง ๆ ในหนังสือเรื่องจริงอิงนิทาน เล่ม 3 ไปจัดพิมพ์ในหนังสืองานศพนั้น ทางนี้ไม่ขัดข้อง และขออนุโมทนามา ณ ที่นี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

พลอากาศเอก [signature]

สารบาญ

	หน้า
ยันฮี	๑
ดอยอินทนนท์	๑๘
พระพุทธโฆษาจารย์	๒๐
พระพุทธโฆษาจารย์ อยุธยา	๒๑
ทรัพยากร	๒๓
ฌาน – เทวดา – พรหม	๓๒
กรวดน้ำ	๓๗
คำสั่งพิเศษ	๓๙
พระเวสสันดร	๔๓
พระยามาราธิราช	๔๙
เจ้าสิงห์ดอก	๕๔

๑. ยันฮี

(เล่าเมื่อ ๑๖ พ.ย. ๑๖)

ที่ตรงยันฮีนี้ เป็นที่มีความสำคัญอยู่เยอะ พระพุทธเจ้าเคยเสด็จผ่านมาหลายพระองค์ หนึ่งพระพุทธทีปังกร สองพระปทุมุตตระ สามพระกุกุทสันโธ สี่พระโกนาคม ห้าพระพุทธกัสสป หกพระสมณโคดม ท่านบอกว่าเขาลูกที่สามจากนี้ไปน่ะ เป็นแดนที่ประดับของพระพุทธเจ้าที่ท่านเสด็จมาโปรด อีแถวนี้มันเจริญ ไม่ใช่ป่า ตอนนั้นเป็นเมืองใหญ่เจริญมากนะ

เวลาพอจะขึ้น "ปุริมทิสังราชา..." จะหัวเราะให้ได้เลย เพื่อนมิสเตอร์เหม่เขามาเป็นคนที่เคยฟาดฟันกันมานะ เขามาชี้บอกว่า "ไอ้ระยำนี่น่ะฟันหัวมันไม่ได้สักที มันหลบเก่ง แล้วมันใช้ผ้าโพกหัวหนา ๆ ฟันทีไรติดผ้าทุกที" วันนี้มากันหมื่นกว่า แต่ว่าเขาไม่ได้จองเวรนะ เลยไม่ได้พูดถึงเรื่องเวรกรรมกัน พอพูดเสร็จแล้ว ท่านท้าวมหาราชก็มากางบัญชีกัน บอกว่าพวกเราที่ต้องทำบุญอุทิศให้เขานี่น่ะ ตั้งแต่สมัยพระเจ้าศรีทรงธรรม แล้วก็สมัยพระเจ้าขุนรามคำแหงไล่ฆ่าเขาแถวนี้ เขามากันหมื่นเศษ ถามเขาว่าเวลาทำบุญที่วัดทำไมไม่ไปทวงเอาที่โน่นล่ะ เขาบอกว่ากฎของกรรมมันบีด ไปไม่ได้ ก็เลยถามเขาต่อไปว่า คนที่มาอยู่ยันฮีนี่ก็มาก พวกแกไม่ได้บุญบ้างเรอะ เขาบอกว่าไม่ได้ ส่วนมากเขามาสนุกกันครับ ไม่ได้มาทำบุญ (นี่เป็นคำตอบจากพวกชั้นหัวหน้า ๆ สัก ๑๐๐ กว่าที่ท้าวมหาราชท่านอนุญาตให้เข้ามานะ) เขาก็แหงอยู่อย่างนี้ คอยจะเอาอะไรจากคนอื่นมันก็ไม่ได้ เห็นพวกท่านมาวันนี้ แหม ผมดีใจจังเลย ถามเขาว่ามาทวงหนี้เรอะ? ตอบว่าไม่ทวงหรอกครับ เรื่องของสงครามไม่ทวงหรอก สงครามนี่ส่วนใหญ่ไม่มีเจตนาฆ่าฟันกัน เป็นการทำตามหน้าที่เพื่อรักษาพื้นที่กันทั้งสองฝ่าย

ทีนี้เลยถามว่าพวกเรานี่ใครเคยเกิดในสมัยสุโขทัยกันบ้าง สมเด็จ ฯ ท่านมาท่านก็ดุเอาเลยว่า จะพูดอะไรกันล่ะ เรื่องสมัยน่ะ เรื่องบุญเรื่องบาปควรจะพูดไม่พูดกันเลย ควรจะพูดอย่างเดียวว่าชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายที่เราจะพึงอยู่ แล้วท่านก็เล่าว่าดินแดนแถวนี้

พวกเราเคยมาบำเพ็ญทานบารมีกันมาก ตั้งแต่สมัยสมเด็จพระพุทธทีปังกรโน่นแน่ะ เวลานั้น พวกเรากินแดนไปถึงอินเดีย แต่ตอนนั้นไม่ใช่ชาติไทยนะ ชาติอะไรก็ไม่รู้ ปลายสุดอยู่ที่ตาก เป็นเมือง ๑๐ เมือง เป็นสัมพันธมิตรกันด้วยธรรมสามัคคี คือ เขามาขอขึ้นด้วย ไม่ใช่เที่ยวไปไล่ตัดหัวเขานะ เห็นจะเป็นด้วยเขาอยากจะมาขอทองคำไปใช้กันนั่นแหละ

สมัยนั้นพวกเราบำเพ็ญกันหนักนะในด้านทานบารมี แต่ท่านตำหนิอยู่นิดหนึ่งว่าที่ใครต่อใครทำบุญกันตอนนั้นน่ะ ที่ตั้งปรารถนาที่จะนิพพานในชาตินั้นกันน่ะไม่มีเลย มีแต่ขอกันว่า "ให้ได้พระนิพพาน **ในชาติอนาคตกาล** เถิด" กันหมด นี่ไหมล่ะ ถึงได้ถูกเตะโด่งมาจนถึงเวลานี้ ท่านบอกว่า ถ้าปรารถนานิพพานในชาตินั้น มันก็จะได้นิพพานในชาตินั้นกันเยอะแล้ว นี่สมเด็จพระพุทธทีปังกรท่านยืนยันเองนะ

ต่อมาในสมัยสมเด็จพระปทุมุตตระพวกเราก็เกิดอีก ทันพระพุทธเจ้าอีก สมัยนั้นก็ตั้งท่าแบบนั้นตามเคย มีคนปรารถนาพุทธภูมิเป็นหัวโจก พอปรารถนาพวกเราก็เกาะหางตามกันมาเรื่อย เลยไม่ได้นิพพานกันสักที ต่อมาสมัยพระกุกุทสันโธ พระโกนาคม พระพุทธกัสสป ก็เกิดทันกันมาทุกสมัยจนถึงสมัยพระสมณโคดมนี่ ส่วนใหญ่ก็ทำด้านทานบารมีกัน แล้วก็มาขอให้นิพพานในอนาคตกาลกันอีก ฉันก็โง่แบบนั้น แล้วก็ "ราชาช้าง" ด้วย ไม่ใช่ฉันคนเดียวหรอก

ทีนี้ก็ทูลถามท่านว่า ถ้ายังงั้นเวลานี้หากทุกคนเขามีความตั้งใจไปนิพพานกัน จะมีหวังไหม ท่านก็หัวเราะ บอกว่า เอ ฉันก็พูดแล้วนะว่าถ้าปรารถนาพระนิพพานตั้งแต่ชาติโน้นมันก็ได้ ชาตินี้ถ้าตั้งใจจริง ๆ ทำไมจะไม่ได้ล่ะ ได้แน่ ขอให้เราตั้งใจจริงหวังจริง ๆ เถอะ แล้วทำเพื่อตัด ไม่ใช่ทำเพื่อเกาะ จะไปสาวประวัติกันทำไมว่าใครเป็นสุโขทัยใครเป็นลพบุรี ฯลฯ

เพื่อนตาเหม่ที่เขามาชี้หน้าน่ะ ขาว ๆ สวย เจ้าคนนี้สวยมาก รูปร่างหน้าตาสวยจริง ๆ ขาวค่อนข้างโปร่งไม่สูงนัก ท่าทางคล่อง แล้วก็มีคู่สงครามของเจ้ากรมคนหนึ่ง บอกว่าแทงพุงหลายหนไม่เข้าสักที เหนียว เหนียวมาก อีตาราชาช้างนี่เหนียว ขัดคอแกว่าหอกแกไปติดเกราะเข้ากระมัง เขาตอบว่าไม่ใช่ครับ ไอ้หอกประเภทนี้เวลาจะแทงเขาจะต้องรู้จังหวะ จะก้มหรือหงาย เกราะจะเปิดตรงไหน พวกนี้รู้กัน ปั๋งเข้าก็ถูกเนื้อทุกที แต่ไม่เคยเข้า ถามว่าจองเวรเขาหรือเปล่า ตอบว่าไม่จองครับ สงคราม

มีเรื่องใหญ่เรื่องหนึ่งคือ เจ้าพวกนี้รวมกันขอพระ ๑๔ นิ้วองค์เดียว จะสร้างได้ไหมนี่ ช่วยกันนะ ต้องฉันด้วย หัวโจกใหญ่ ที่เขาขอพระนี่ไม่ใช่เพราะจองเวรนะ ท้าวมหาราชก็ยืนยันว่าไม่ใช่ ถามเหตุผลท่าน ท่านบอกว่าเจ้าพวกนี้เวลาทำสงครามมันผ่านแดนสงฆ์ แล้วก็ไปทำลายของสงฆ์เข้าบ้าง นี่ไม่ใช่เราใช้หนี้นะ เราสงเคราะห์น่ะ ท่านบอกว่าเจ้าพวกนี้คอยเรามานาน ไอ้เราก็มากันจนได้นะ คนที่ไม่ตั้งใจจะมาก็มา นี่มันเกี่ยวข้องกันมาตั้งแต่สมัยพระเจ้าพรหมมหาราช แล้วก็สมัยรบพม่าอีก

ถามท่านว่าไอ้ ๑๐ เมืองนี้น่ะมันมีดีอะไรถึงได้มีทองมาก มันต้องมีดีซี ไม่งั้นทองมันมารวมกันไม่ได้หรอก ท่านบอกว่าถอยหลังไปอีก ไปสืบสาวราวเรื่องเอาตั้งแต่พระพุทธเจ้าองค์ที่ ๕ ที่ ๖ นี่ พวกเรามักจะทำบุญกันด้วยเครื่องประดับ คือ ถอดเครื่องประดับทั้งหมดออกถวายเป็นพุทธบูชา ตอนนั้นเป็นพระราชากันบ้าง เป็นเศรษฐีกันบ้าง ใหญ่โตมาก เวลาฟังเทศน์พระพุทธเจ้าแล้ว มีสร้อย มีทองคำ มีเพชร อะไรต่ออะไร ก็ถวายไปเป็นพุทธบูชา ปรารถนาพระนิพพานในอนาคตกาล อาศัยบารมีอันนั้นแหละเป็นเหตุให้เกิดทรัพย์สินมหาศาลขึ้น ด้วยอำนาจบุญญาธิการ ทองซึ่งเป็นทรัพย์แผ่นดินมันจึงมารวมตัวกันมาก ได้แจกจ่ายกันเป็นการใหญ่ ไปขุดกันเอาเองไม่รู้จักหมด

นี่ที่เราได้พบพระพุทธเจ้ามาหลายองค์ นี่ก็แสดงว่าเราไม่ได้ตกนรกกันมานานแล้ว แต่ไม่ใช่ว่าพบพระพุทธเจ้าแล้วจะตกนรกไม่ได้นะ บางทีก็เสด็จลงไปเยี่ยมเขาเหมือนกัน หนาว ๆ หน่อยก็ย่องลงไปผิงไฟเสียที แต่ที่ไม่ตกนรกก็กว่า ๑,๐๐๐ ชาติแล้ว

วันนี้พระพุทธเจ้าเสด็จมา ๓ พระองค์ ท่านบอกว่าไม่ต้องห่วงพวกนี้ ทำใจให้สงบ พระอินทร์ท่านก็บอกว่าควรสงเคราะห์ เราสงเคราะห์เขาเราเองก็คล่องขึ้น เพราะเมื่อเราสงเคราะห์เขา เขาก็จะสงเคราะห์เรา เราจะมีเทวดาเป็นพวกมาก

ที่ว่า ๓ องค์ตะกี้นี้ก็มีพระพุทธทีปังกร พระพุทธกัสสป พระพุทธกกุสันโธ หลวงพ่อกกุสันโธไม่เคยมาเลยนะ ท่านชี้บอกว่าภูเขาลูกที่ ๓ เป็นแดนที่ประทับ ท่านทำให้เห็นภาพบ้านเมืองสวยงาม บ้านสูงปรี๊ด อุดมสมบูรณ์ มีนักบุญมาก ทูลถามท่านว่าชมภูทวีปมีเขตถึงไหน ท่านตอบว่าแถว ๆ นี้แหละ

เออ เมื่อวานนี้จับผู้ร้ายได้ ๒ คน ที่มากับหมอสุพจน์นั่นแหละ เวลาเป่ากระหม่อมลงไปคนหนึ่งก็บอกเขาว่า "อ้าว นี่มาจากที่ดีนี่ แต่กำลังจะดำเนินปฏิปทาไปในทางที่ผิด

แล้วก็ทำเสียให้ถูกนะ" เขาถามว่าเป็นไงครับ ตอบเขาว่า "เอ เรามาจากสำนักพระอินทร์นี่ พระอินทร์ท่านลงมาบอกว่าไอ้นี่มันลูกศิษย์ผมนี่ แต่ว่าเวลานี้มันกำลังเดินผิดทาง มันจะกลับไปที่เก่าไม่ได้ ให้มันเดินเสียให้ถูกทาง" ต่อมาอีกคนหนึ่ง พอเบ๋าๆ ท้าวมหาชมภูท่านมาบอกว่าไอ้นี่ขโมยพระเขามา เลยถามเขาว่า "เคยขโมยพระมาหรือเปล่านี่ ?" เขาตอบว่าเคยครับ แล้วรับสารภาพว่าเห็นจะเป็นพระกึ่งพุทธกาลที่เขาให้มาบรรจุกระมัง ดูกันไปดูกันมาเลยริบของเขามา ๕ องค์ ท่านสั่งมาเลยว่าให้ชำระหนี้สงฆ์ ๕๐๐ บาท ที่วัดไหนก็ได้ กำชับเขาว่าเอาไปให้ที่วัดอื่นนะ เดี๋ยวจะหาว่าข้าหาเงิน เขาบอกว่าไม่เอาครับ วัดอื่นไม่เลื่อมใส ถวายที่หลวงพ่อนี่แหละ ก็เลยบอกเขาว่าให้ตั้งใจชำระหนี้สงฆ์นะ ไม่ใช่ให้ฉัน เสร็จแล้วมารู้ทีหลังว่าเป็นคริสเตียนทั้งคู่

แล้วก็มีสารวัตรใหญ่สารวัตรเล็กมาอีก สารวัตรใหญ่เป็นสารวัตรกำนัน ตัวแกใหญ่ สารวัตรเล็กเป็นสารวัตรตำรวจ แล้วมีอีกคนหนึ่งตัวผอมๆ สูงๆ เข้าไปเบ๋าหัว หลวงพ่อปานบอกว่า "อือ รักษาศีลให้มันบริสุทธิ์นะ มันจะดีต้องให้มันดีจริงๆ อย่าเอาหางหมามาใส่อีก" สารวัตรตำรวจแกก็บอกว่าไอ้นี่เวลาไม่กินเหล้าก็ดีหรอกครับ แต่เวลากินเหล้าแล้วเหมือนหมาจริงๆ หลวงพ่อพูดตรง ก็เลยบอกเขาว่าฉันไม่ได้พูดเอง หลวงพ่อปานท่านบอก ท่านว่ากินเหล้าเข้าไปแล้วเป็นไงรู้ไหม มันเหมือนหมาอยู่ครึ่งตัว มันเหลือแต่เสื้อกางเกงถอดทุกที เจ้าตัวหัวร่อก๊าก แล้วบอกว่าผมจะต้องมาอีก ไม่มีใครพยากรณ์ผมตรงเผงยังงี้เลย ต้องสั่งแกว่าแกอย่าไปเที่ยวเบ่งกับชาวบ้านว่าฉันพยากรณ์ตรงนะ ถ้าหลวงพ่อท่านไม่พูดมาฉันก็ไม่รู้หรอก จะว่าฉันเก่งยังงี้ยังงั้นไม่ได้ เดี๋ยวเขามากัน แล้วหลวงพ่อไม่มาบอกฉันก็แย่ เขาถามว่าเมื่อชาติก่อนเคยเป็นอะไรกันมา ตอนเขาว่าวันนี้พูดไม่ได้ท่านไม่พยากรณ์ ถามท่านแล้วท่านบอกว่า ไม่เอา แค่นี้พอให้มันเลิกเป็นหมูเป็นหมากันเสียก่อน

พูดถึง "เก่ง" นี่ เมื่อ ๒๐ ปีก่อนก็ทำเก่งเหมือนกัน แต่เวลานี้ไม่เอาแล้ว ไม่ใช่ฉันเก่ง ถ้ามีอะไรเกิดขึ้นก็ต้องพระพุทธเจ้าเก่ง พระปัจเจกพุทธเจ้าเก่ง พระอรหันต์ทั้งหมดเก่ง เทวดาเก่ง เพราะท่านเป็นคนทำ เช่นอย่างธงแดง เป็นต้น ท่านปู่ใหญ่ท่านมาคุมเอง มีคนหนึ่งกะด๊งกะเด๊ง เขาไม่เชื่อ ก็เลยถามเขา ว่าธงแดงลอยหรือจมน้ำวะ ? เขาบอกว่าจม เอ้าไปเอามาซิ โยนต๋อม...จม ให้เขาไปหยิบมาใหม่ โยนไปอีกที คราวนี้ลอยบ่อง ถาม

เขาว่าทำไมลอยล่ะ ธงผืนเดียวกัน ไปเอามาใหม่อีกผืนซิ โยนไป จม เอ้า เอามานี่ เราโยนบ้าง ลอย เลยบอกเขาว่า นี่เห็นไหม อาศัยจิตศาสตร์ ไอ้พวกวิทยาศาสตร์ยังโง่จัด โง่กว่าพระ อย่างนี้ความจริงฉันไม่ได้ทำ พ่อปู่ทำ

พ่อปู่เอาเสียหลายหน บางทีเรานั่งอยู่ตรงที่รับแขก คนเขามาเขาก็มอง ๆ ๆ มองแล้วก็ไม่พูด เดินกลับไป อีกคนหนึ่งเขามา เขาก็เห็นว่าเรานั่งอยู่ที่นั่น เขาร้อง อ้าว! ไหนว่าไม่อยู่ ฉันบอกว่าฉันก็อยู่ตรงนี้แหละ เห็นเขามามอง ๆ อยู่ ตอนเขามาฉันก็เห็นนี่ พวกนั้นเลยเอาไปลือกันว่าฉันหายตัวได้ นี่พ่อปู่ท่านแสดงตอนนั้นเอาหนักเพราะกำลังสร้างวัดเป็นการใหญ่ หลวงพ่อสิงห์บ้าง หลวงพ่อสมัยบ้าง บางทีก็ให้เห็นเป็นสีเขียวบ้าง เหลืองบ้างขาวบ้าง สลับกันอยู่นั่นแหละ อย่างนี้ก็มี อย่างคราวหนึ่งไปราชบุรี ไปสร้างโบสถ์ เทศน์วันแรกหาเงินให้เขาได้ห้าหมื่น พอวันที่สองฝนตกเสียจนลืมหูลืมตาไม่ขึ้น ตกตั้งแต่เช้ามืดยันเที่ยง คนก็มาไม่ได้ ไอ้เรานั่งรับแขกอยู่ พวกบางนมโคก็ไปยืนมอง ไม่รู้มองอะไร พอถึงตอนเที่ยง ไม่รู้ใจนึกยังไงร้องออกไปว่า เฮ้ย! นี่มันจะตกไปถึงไหนวะ เขาจะทำบุญกันเลิกเสียทีซี แกล้งชาวบ้านเขานี่หว่า เท่านั้นแหละฝนหยุด ขาดเม็ดไม่มีเปาะแปะเลย นี่เป็นเรื่องของหลวงพ่อสิงห์ท่านทำ ส่วน พวกบางนมโคกลับไปถึงวัดไปบอกกันว่า โอ้โฮทำไมคนจะไม่ติดท่าน ไม่เหมือนอย่างที่วัดนี่ พรรคพวกถามว่าทำไมล่ะ เขาตอบว่าอยู่วัดลงรักไม่ได้ปิดทอง ไปที่โน่นเนื้อเหลืองยังกะทองทา ปากแดงเชียว ไอ้เราก็นึกว่าเอาแล้วสมเด็จองค์ปัจจุบันลงละ เงินเข้าวัดละ ที่จริงเราเองก็ไม่รู้ว่าเราเหลืองนี่ อีตอนต้น ๆ ชอบสนุก ท่านก็สนับสนุนกันหลายองค์ ท่านไม่ต้องช่วย ไม่งั้นก็ไม่ไหว มันเป็นการดึงคนเพื่อให้เกิดศรัทธา ไม่ใช่เพื่อให้เกิดความร่ำรวยนะ ดึงเพื่อสร้าง

(เล่าเมื่อ ๑๗ พ.ย. ๑๖)

ที่ถามว่าสมเด็จองค์ปฐมทรงพระนามว่าพระพุทธสิกขี แต่ในพระไตรปิฎกบอกว่าพระพุทธสิกขีตรัสรู้ในกัปหลัง ๆ น่ะ ความจริงพระนามของพระพุทธเจ้าซ้ำกันก็มี ในพระไตรปิฎกที่ท่านกล่าวถึงไว้นะกล่าวถึงแค่ ๕๐๐ องค์หลังนี่เท่านั้น สมเด็จพระพุทธสิกขีนี่องค์หนึ่งดำองค์หนึ่งขาว เมื่อกี้นี้ก็เสด็จมาด้วยกัน องค์หลังนี่ขาวสวย คือพระพุทธเจ้าท่านสวยตามสมัยเหมือนกัน สมัยไหนเขาชอบแบบไหนท่านก็สวยที่สุดตามแบบนั้นรูขับปมานิกาใช่ไหม ?

รูขัปปมานิกา มีรูปร่างสวย มีลักษณะอาการ ๓๒ ครบถ้วน มีพยัญชนะเล็ก ๆ ๘๐ ครบถ้วน คนเห็นแล้วก็รู้สึกว่าสวย ถ้าคนชอบสวยเห็นแล้วจะติดใจในความสวย

รูอัปปมานิกา พระพุทธเจ้ามีความเศร้าหมอง คือ ทรงใช้จีวรเศร้าหมอง โกนศีรษะ ถ้าคนเขาพอใจความเศร้าหมอง เห็นความเศร้าหมองเข้าก็จะเกิดศรัทธา

โฆสัปปมานิกา เสียงของพระพุทธเจ้าจะเพราะอยู่ตลอดเวลา จับใจคน

ธัมมัปปมานิกา เทศน์ถูกใจคน คนเข้าใจง่าย

ลักษณะของพระพุทธเจ้า ๔ อย่างนี้ ความจริงฉันลืมแล้ว ท่านมาเตือนเมื่อตะกี้

(ถามว่า มีพระสอนว่าไม่มีอะไร ว่างหมด จะอธิบายอย่างไร)

แหม ไม่รู้จะว่ายังไง พระพุทธเจ้าท่านก็เทศน์ไว้ดีแล้ว มีอยู่แล้ว ไม่ต้องไปสร้างคำสอนขึ้นใหม่จะดีกว่ากระมัง พระพุทธเจ้าท่านก็ตรัสไว้ทั้ง ๔ แบบแล้วนี่ สุขวิปัสสโก เตวิชโช ฉฬภิญโญ ปฏิสัมภิทัปปัตโต เราจะชอบแบบไหนก็เลือกกันตามสบาย ๆ จะกินอาหารไทย อาหารเจ๊ก อาหารฝรั่ง อาหารแขก กินได้ตามอัธยาศัย

ถ้าเราจะเป็นพระอรหันต์แบบสุขวิปัสสโกก็ไม่ต้องหาอะไรกระจุกกระจิก เพียงทำด้านวิปัสสนาญาณควบคุมสมาธิไปเล็กน้อยจนกระทั่งเข้าถึงปฐมฌาน จิตก็สามารถตัดกิเลสได้ ใช่ไหม อันนี้สบาย

เขยิบมาอีกนิดหนึ่ง ถ้าเราเป็นคนนิสัยจุกจิก เห็นห่อของแล้วต้องแก้ดู เห็นกล่องต้องเปิดกล่องดู พวกนี้ทำสบาย ๆ แบบนั้นไม่ได้ ต้องมาศึกษาด้านวิชชาสามให้เข้าใจ เลยช้าไปหน่อย เพราะว่าวิชชาสามจะต้องทรงกสิณให้ได้ถึงฌาน แต่ว่าวิชชาสามขั้นต้นทางด้านโลกีย์นะ ทำกสิณถึงอุปจารสมาธิได้ปฏิภาคนิมิต อันนี้ยังไม่ถึงปฐมฌานนะ ถ้าสามารถทรงได้สัก ๕ นาที ๓ นาทีก็นับว่าพอ เพราะทรงนานไม่ได้ เราอยากจะเห็นสวรรค์ เห็นนรก เห็นพรหมโลก เห็นว่าใครอยู่ที่ไหน เราก็จับภาพกสิณให้แจ่มใส เมื่อจับให้แจ่มใสได้เต็มที่ของเราแล้ว ก็นึกว่าขอภาพกสิณนี้จงหายไป ขอให้ภาพนั้น ๆ ที่อยากเห็นปรากฏภาพนั้นก็จะปรากฏ มีความผ่องใสเท่ากับภาพกสิณ คือ ถ้าเราเห็นกสิณมัวภาพนั้นก็มัว ถ้าเห็นภาพกสิณแจ่มใสภาพนั้นก็จะใส

พูดถึงปฏิภาคนิมิตนี่ ถ้าเราเห็นภาพแล้วคุยกับผู้ที่ปรากฏ บางทีพูดคำหนึ่งสองคำ อ้าวภาพหายไปเสียแล้ว เพราะสมาธิมันตั้งอยู่ไม่นาน เราต้องนึกภาพขึ้นใหม่ อย่างนี้ ความจริงเขาไม่ได้หายไปไหนหรอก ไอ้เรามันหายเอง คือ อารมณ์ที่เป็นทิพย์ของเรามัน ตกไปเอง อย่างนี้เราก็ต้องเร่งรัดตัวเอง ถ้าอยากคุยนาน ๆ วิธีเร่ง คือ คุมกำลังจิต ประเดี๋ยว ก็เข้าฌาน ๔ พอถึงฌาน ๔ ก็หัดทรงเวลา ตั้งเวลาไว้ ๕ นาที ๑๐ นาที ไปจนถึง ๑ ชั่วโมง ๒ ชั่วโมง ทรงฌานได้นานเท่าไร เราเห็นใครเราก็คุยกับเขาได้นานเท่านั้น

ทำได้อย่างนี้เรียกว่าได้ทิพจักขุญาณ แยกได้ ๘ อย่าง แต่ถ้าเราอารมณ์เข้มได้ จุตูปปาตญาณแล้ว ญาณ ๘ ที่พูดเมื่อกี้นี้ไม่ต้องไปทำหรอก มันได้หมด คือ พอจุตูปปาต-ญาณมา เจโตปริยญาณมันก็มาเอง ไม่ต้องไปเชิญ ก็ไอ้ตัวนั้นแหละมันสร้าง ตัวทิพจักขุ-ญาณตัวเดียวนั่นแหละ

เจโตปริยญาณ เราจะรู้ได้ยังไง? มันก็ต้องรู้ใจตัวเองก่อน ดูใจของเรานี่ แหม ถ้าได้ตัวนี้แล้วมันวึงดีจังเลยกรรมฐานนี่ ดูใจของเราเองนะว่าเวลานี้มันเป็นสีอะไร ใจมัน มีอยู่ ๓ สี ความจริงมันมี ๖ สีนะ แต่มันจำยาก เอามันแค่ ๓ พอ ถ้าใจเป็นทุกข์มันก็มี สีดำหรือสีมัว ทุกข์มากดำมาก ทุกข์น้อยดำน้อย ทุกข์นิดๆ หน่อยๆ ก็เป็นเทาๆ ถ้ามีความสุข ดีอกดีใจ ใจมันก็มีสีแดง ถ้าใจสบายอารมณ์ว่างจากนิวรณ์ใจมันก็มีสีใส

ทีนี้ ไอ้ ๒ สี คือ สีดำก็ดี สีแดงก็ดี นักเจริญกรรมฐานเขารังเกียจ เพราะมันเป็น สีไม่ดีทั้งคู่ ดีใจมันก็เกาะติด สีที่ดีจริง ๆ คือ สีใส เป็นสีของอุเบกขา เป็นสีของฌาน ๔ อันนี้ต้องรักษาไว้

ถ้าเราเห็นใจเราได้ เราก็เห็นใจคนอื่นได้ ถ้าเราต้องการดูใจใคร เราก็ดูจากใจเรา ก่อน ถ้าไม่เห็นใจเรา เราก็เห็นใจคนอื่นไม่ได้ แต่เราต้องชำระจิตของเราให้ดีก่อนนะ ให้เป็นอุเบกขาจริง ๆ คือ สามารถทรงฌาน ๔ ทรงอุเบกขาสบาย อย่าไปยอมรับนับถือ อุปาทาน

ไอ้ตัวเจโตปริยญาณน่ะ มันมีอีกชั้นหนึ่ง รวมเป็น ๒ ชั้นแน่ะ คือว่า ถ้าเรามีกำลัง สูงขึ้น แทนที่จะเห็นจิตเป็นดวง ไม่ว่าจะเป็นจิตของคนอื่นหรือจิตเราเองนะ ก็เลยเห็นกาย ทั้งหลาย ที่เรียกกันว่าอทิสมานกายหรือกายทิพย์ พวกได้ฌานจะเห็นรูปร่างภายในได้เลย

ว่า คนนี้ๆ น่ะตาย แล้วจะเป็นอะไรกันแน่ถ้าหากเขาตายไปในเวลานั้น เพราะว่าไอ้กายข้างในมันบอกชัด ถ้าเขาจะเป็นพรหม สภาวะกายข้างในก็เป็นพรหม ถ้าเขาจะเป็นเทวดาไอ้กายข้างในก็จะเป็นเทวดา ถ้าเขาจะลงนรก กายข้างในก็เป็นสัตว์นรก ถ้าตายขณะนั้นก็ต้องไปตามนั้น นี่มันชั้นที่ ๒ นะ

เมื่อได้เจโตปริยญาณแล้ว ก็มาบุพเพนิวาสานุสติญาณ การระลึกชาติได้ มันก็ของกล้วยๆ ธรรมดา ไม่ต้องไปสร้างใหม่ เว้นแต่พวกอาทิกัมมิกะก็ต้องสร้างใหม่ เพราะไม่ได้ทำไว้แต่ชาติก่อน

ถ้าเราขึ้นทิพจักขุญาณก่อน บุพเพนิวาสานุสติญาณก็ไม่ต้องทุกข์ คือ เมื่อมีจุตูปปาตญาณมาแล้ว บุพเพนิวาสานุสติญาณก็ได้เลย แต่จะคล่องหรือไม่คล่องก็อยู่ที่การฝึกซ้อม การระลึกชาติต้องค่อยๆระลึกถอยหลังไป

คราวนี้มาอตีตังสญาณ รู้เรื่องราวในอดีต อย่างเรานั่งอยู่ตรงนี้แหละ ที่เขายันฮีนี่เดิม มันเป็นอะไรบ้าง ก็แบบเดียวกับบุพเพนิวาสานุสติญาณ รู้เรื่องของสถานที่หรือบุคคล ส่วนอนาคตังสญาณ เราจะรู้ตัวว่าเราจะไปทางไหน คนอื่นจะไปทางไหนถ้าตายไปแล้ว

ปัจจุปันนังสญาณ ก็รู้ว่าเวลานี้น่ะ ที่เขาว่ามีการรบกันที่ชายแดนมันจริงหรือไม่จริง เช่น เขาว่าประเทศเจ๊กเวลานี้ โอ้โฮ มีพระแยะเชียว แต่ไปดูเข้าจริงๆ เห็นพระไถนากันเป็นแถว เวลาไปเยี่ยมไปดูเขาก็เอาพระพวกนั้นมาห่มจีวรพระเข้า อย่างนี้เราก็รู้ได้

มาถึงยถากัมมุตาญาณตัวท้าย นี่เป็นตัวรู้กฎของกรรมว่าคนเราที่เกิดมาแล้วนี่น่ะมีสุขมีทุกข์เพราะอาศัยอะไรเป็นปัจจัยเดิม

นี่เป็นเรื่องของวิชชาสาม เขาก็ฝึกแบบนี้ แต่ถ้าเข้มข้นไปอีกนิดหนึ่ง เราไม่ตั้งนิมิตภายนอก อย่างที่วัดปากน้ำท่านสอนให้ตั้งนิมิตให้เห็นภาพพระในอก นี่ก็เป็นลักษณะหนึ่งของวิชชาสามแต่กึ่งอภิญญา เพราะสามารถจะยกร่างกายภายในไปเที่ยวตามภพต่างๆได้ แต่ความจริงแล้วจะไปได้หรือไม่ได้มีค่าเท่ากัน เรานั่งอยู่ตรงนี้ก็คุยกับเทวดาได้ คุยกับพรหมก็ได้ คุยกับสัตว์นรกก็ได้ กับพญายมก็ได้ และถ้าจิตของเราเข้าถึงโคตรภูญาณเราจะคุยกับพระอรหันต์ หรือพระพุทธเจ้าที่นิพพานไปแล้วก็ได้ แต่**ถ้าจิตยังไม่ถึงโคตร**

ญาณ **ห้ามพูดเลยเรื่องนิพพาน** ปิดปากไว้ก่อน เพราะถ้าจิตยังไม่ถึงโคตรภูญาณ เรื่องของนิพพานรู้ไม่ได้ เดี๋ยวก็กลายเป็นสูญโญ ท่านที่ว่าพระนิพพานสูญ ก็คือ ท่านผู้นั้นเป็นผู้สูญจากพระนิพพาน ที่เราจะเข้าใจเรื่องของนิพพานได้นั้นต้องเข้าถึงวิชชาสามเสียก่อนนะ พวกสุขวิปัสสโกอธิบายไม่ได้หรอกวิชชาสามนี่ พอถึงโคตรภูญาณเห็นนิพพานได้แจ๋วเลย เห็นแล้วก็เลยไม่อยากดูอะไร ดูแต่นิพพาน สนใจแต่นิพพาน เพราะนิพพานสวยสดงดงาม จัดเป็นทิพย์พิเศษ ไม่ใช่ว่าสูญ ไอ้ที่ว่าสูญ ก็คือ สูญไปจากอำนาจกิเลส ตัณหา อุปาทาน และอกุศลกรรม

นี่เรียกว่าคนขยันหน่อยนะ ถ้าขยันมากกว่านี่อีกนิดก็ต้องเล่นอภิญญา ๖ เรื่องนี้ฉันไม่อธิบายมาก

(ขอให้อธิบายโคตรภูญาณ)

โคตรภูญาณ จิตมันอยู่ระหว่างโลกีย์กับโลกุตตระ คือ ความเป็นคนกับความเป็นพระอริยเจ้า ท่านเปรียบเหมือนกับลำรางเล็ก ๆ น่ะ คือ ขาหนึ่งยืนอยู่นี่ อีกขาหนึ่งผ่ายโลกีย์ ยังยกไม่ขึ้น

ทีนี้อารมณ์ของโคตรภู เราต้องรู้ว่าขณะใดเราเข้าถึงโคตรภู ไอ้พูดตามตำรานี่มันพูดได้ไม่ยากหรอก แต่ตัวเข้าถึงนี่ซี ถ้าเราเป็นฝ่ายวิชชาสามนะ มันเห็นชัด คือ เวลาที่เราถอดจิตขึ้นไป ตามปกติ เราจะท่องเที่ยวแต่เฉพาะในส่วนของโลกีย์ใช่ไหม จะเป็นเมืองมนุษย์ก็ดี อบายภูมิก็ดี เทวดา พรหมก็ดี แต่ส่วนโลกุตตระเราจะเข้าไม่ได้ ไม่สามารถจะเห็น แต่ถ้าอารมณ์ของจิตเข้าถึงโคตรภู เราจะเห็นพระนิพพานชัด

ถ้าพูดถึงอารมณ์ อันดับแรกอารมณ์มันจะยึดตัว "ธรรมดา" คือ ใครเขาด่าก็ว่าเป็นธรรมดา เกิดมาก็ต้องมีคนเขาด่าว่า อันที่จริงก็โมโหเหมือนกันนะ แต่โมโหแล้วมันปล่อยไม่เกาะอยู่ ถ้ายังไม่ได้อนาคามีอย่านึกว่าไม่มีโมโหโทโส มีโกรธเหมือนกัน โกรธเดี๋ยวเดียวแต่ไม่ไปอาฆาตเขา ไม่ไปทำร้ายเขา แล้วมันก็หายไป เห็นอะไร ๆ มันก็ธรรมดา ถ้าไปเจอะคนตายมันก็วาบหวิวไปนิดหนึ่ง ประเดี๋ยวตัว "ธรรมดา" มันก็ปรากฏ

ถ้าอารมณ์เข้มขึ้น มันก็ยัน "ธรรมดา" อยู่เสมอ แต่ก็ยังมีสะท้านอยู่บ้าง ในขณะเดียวกันมีอารมณ์รักพระนิพพานเป็นที่สุด ใครจะพูดเรื่องอะไรก็ฟังได้ แต่ฉันไม่เอาด้วย

ฉันจะไปนิพพาน นี่สำหรับพวกมีวิชชาสาม ส่วนพวกสุขวิปัสสโกก็ต้องสังเกตอารมณ์เอาว่ายึด "ธรรมดา" และรักพระนิพพานเพียงใด ถ้ารักมากก็ชื่อว่าเข้าถึงโคตรภู ต้องสังเกตตรงนี้ ไม่ใช่ว่าเราไปแกล้ง "ธรรมดา" นะ ต้อง "ธรรมดา" ของมันเป็นปกติ จิตจะรักพระนิพพานเป็นอารมณ์จริง ๆ แต่ถ้าไปนิพพานไม่ได้อย่างอื่นก็ต้องการ คือ จะไปพักสวรรค์ พักพรหมโลก พักเพื่อหวังนิพพาน จะทำอะไรก็ตาม ไม่หวังผลตอบแทน ฉันหวังจะไปพระนิพพาน นี่คือ อารมณ์โคตรภู

ถึงโคตรภูแล้วสงสัยว่าเราจะเป็นพระโสดาบันไหม ก็มานั่งไล่เบี้ยสังโยชน์สามดูว่าสักกายทิฐิเราเป็นอย่างไร เรารู้หรือเปล่าว่าร่างกายมันจะพัง ตัวของเราตัวของคนอื่นน่ะรู้หรือเปล่า ว่ามันจะพัง มันจะตาย รู้ว่าจะตายความจริงก็มีจิตห่วงนั่นห่วงนี่บ้าง พระ-โสดาบันนี่ยังห่วง แต่ว่าห่วงไม่มาก ถ้ามันจะตายจริง ๆ ก็เอวังกึม ฉันจะไปนิพพานนะ

สังโยชน์ที่สอง วิจิกิจฉา เราไม่สงสัยในคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า ที่ว่า "ไม่สงสัย" นี่ไม่ใช่ว่านึกเอานะ ต้องปฏิบัติด้วย ต้องแน่ใจว่าเกิดแก่เจ็บตายนี่เป็นของมีจริง ใช่ไหม เชื่อเหลือเกินว่าเราเกิดมานี่ต้องแก่ ไอ้การป่วยไข้ไม่สบายนี่มันต้องมีแน่ ถ้ามันมีขึ้นมาเราก็ไม่ตกใจ การรักษาพยาบาลถือเป็นของธรรมดา เพราะถือเป็นการระงับเวทนา แม้พระพุทธเจ้า แม้พระอรหันต์ ทุกองค์ท่านก็ต้องรักษา แต่ในระหว่างรักษาตัวก็ต้องนึกว่าจะระงับได้หรือไม่ได้ จะทรงอยู่ได้หรือไม่ได้ก็ตามใจมัน ถ้าเกิดทุกขเวทนามาก รักษาพยาบาลแล้วอาการมันไม่ลดก็ตามใจมันซี ฉันจะทนให้แกทรมานประเดี๋ยวเดียวแล้วฉันก็จะไปนิพพาน อารมณ์มันตัดตรงนี้นะ

ทีนี้มาสังโยชน์ข้อที่ ๓ ศีล ๕ ไม่ต้องระวังจะทรงไว้เป็นปกติ อันนี้เป็นพระ-โสดาบันกับสกิทาคามี แต่ว่าพระโสดาบันก็ยังมีลูกมีหลานได้อย่างคนทั่วไป กิเลสมันไม่ได้ตกไป กามราคะไม่ได้ตกไป ยังมีความรัก ความโลภ ความโกรธ แต่ว่าไม่เป็นภัยแก่คนอื่น โกรธน่ะโกรธ แต่ไม่ฆ่าใครจริง ทำท่าย๊องแย๊ง ๆ ไปยังงั้น ความรักก็ยังรักอยู่ แต่ว่าเวลามันจะไปจริง ๆ ก็คลายได้ ความหลงก็ยังมีอยู่ว่า เอ๊ะ นี่กูนี่หว่า ไอ้นั่นก็ของกู ไอ้นี่ก็ของกู ยังมีอยู่แต่ว่าหลงไม่หนัก

มาถึงสกิทาคามี ตัวนี้ซียุ่ง ถ้าคนที่เข้าถึงสกิทาคามีไม่รู้ตัวจริง ๆ ละก็จะนึกว่าตัวเป็นพระอนาคามี ลักษณะอาการอย่างนี้เคยไปไล่เบี้ยคนอื่นมาแล้ว ล่อเสียทุกองค์แหละ ทีแรกนึกว่า เอ๋ ข้าว่าข้าได้อนาคามีแล้วนี่หว่า ไป ๆ มา ๆ ไม่ยักใช่แฮะ เพราะไอ้กามารมณ์นี่น่ะตัวอยากมันไม่มีเลย ความรักใน รูป เสียง กลิ่น รส และสัมผัส หรือ เรียกว่าความต้องการในเพศตรงกันข้ามมันไม่มีอยู่เลย แต่โน่นซีอีตอนอารมณ์ฌานสบาย ๆ บางที โผล่มาแล้ว นั่นแน่ ! ตัวอนุสัย ตีหัวเข้าบ้านเลย คือโผล่เข้ามานิดหนึ่ง พอเขารู้ตัวเขาขับมัน ๆ ก็วิ่งเปิดไป นี่ตัวอนุสัย นาน ๆ ก็ย่องมาเสียทีจนบางท่านคิดว่าตัวเป็นอนาคามีไปแล้ว ไม่ใช่บางท่านหรอก ฉันว่าร้อยเปอร์เซ็นต์เทียวแหละ ถามใครมันก็อีแบบนี้ทุกคน ตอนต้นดีใจนึกว่าอนาคามีแล้วนะ ที่ไหนได้ ๒-๓ เดือนพ่อย่องมาโผล่หน้าแผล็บ โผล่ไม่นานนะ นาที สองนาทีเท่านั้น เขาคอยสะกิดหลังบอกว่ายังไม่ถึงหรอกโว้ย คือชักจะปรารภไอ้รูปสวยสดงดงาม ไอ้เสียงเพราะอะไรนี่ มันชักจะต้องการ มีความรู้สึกขึ้นมาเอง พอรู้สึกปั๊บกำลังเขาสูงเสียแล้ว เขาตบหัวแล้วไปเลย จิตก็ตกไป พอรู้ตัวก็ต้องเร่งรัด ต้องเร่งสักกายทิฐิ หากถึงโสดาบันได้มันก็ยึดหัวหน้าได้แล้วนี่ ยกพลขึ้นบกได้แล้วโจมตีแหลก มองดูก่อนอีจุดไหนแข็งมากก็ยังไม่ตี ล่อหน่วยลาดตระเวนเล็ก ๆ ไปก่อน จะไปตีฐานทัพใหญ่เราเห็นจะแหลกเอง

เมื่อถึงสกิทาคามีแล้วอนาคามีก็ไม่ยากนักหรอก ตัดกามฉันทะความรู้สึกในทางเพศหมดไปเลย หายไปเลย อันนี้แน่นอน ไม่กำเริบ ทีนี้ไอ้ความโกรธ ความพยาบาท ความกระทบ กระทั่ง มันกระทบจิตพับตกเลย คือไม่พอใจเหมือนกัน แต่แป๊บเดียวหายเลย ไม่ใช่ไม่รู้สึก

พอถึงอนาคามีแล้วไม่ยึดหรอก เรื่องอรหันต์ชาตินี้ไม่ได้ เราก็ไปนิพพานเอาตอนเป็นเทวดาโน่นหมดเรื่องกัน เพราะได้อนาคามีแล้วเขาไม่ลงมาเกิดกันอีก ไม่เป็นเทวดาเป็นพรหมแล้ว อยู่นั่นบำเพ็ญบารมีเป็นอรหันต์ไปเลย สกิทาคามียังลงมาอีกครั้งหนึ่ง โสดาบันแบ่งเป็น ๓ พวก สัตตขัตตุปรมะ โกลังโกละ กับเอกพิชี ฉันขึ้นสัตตขัตตุปรมะก่อน เพราะว่าถ้ามีบารมีอ่อนอยู่ก็ต้องลงมาเกิดเป็นมนุษย์อีก ๗ ชาติ แช่อยู่แค่มนุษย์นี่แหละ เปรตหรือนรกไม่ไป บาปจะมีอยู่เท่าไรก็ช่างมัน ไอ้เจ้าหนี้ไม่มีทางจะได้หรอก

เงินต้น จะได้ก็ได้ดอกของดอกเบี้ยเท่านั้น แค่ดอกเบี้ยก็ไม่เต็มนะ คือมันจะมารบกวนในขณะที่มีขันธ์ ๕ คือเกิดเป็นมนุษย์ ไอ้บาปเก่าๆ มันก็จะทำให้เจ็บป่วยบ้าง ของหายบ้าง ไฟไหม้บ้านบ้าง น้ำท่วมบ้านบ้าง ก็ตามเรื่องตามราวไป แต่มีเกณฑ์ว่า ๗ ชาติ เป็นอรหันต์ ถ้าหากว่าโกลังโกละก็เกิดอีก ๓ ชาติ เป็นอรหันต์ ถ้าเอกพิชีก็ ๑ ชาติ คือลงมาชาตินั้นก็เป็นอรหันต์เลย

พระสกิทาคามีก็ลงมาเหมือนกัน แต่เขาบางกว่า สะกิดปั๊บเดียวเป็นอรหันต์เลย

แต่ถ้าเป็นพระอนาคามี ไม่ลงมาเกิดเป็นเทวดาหรือพรหมแล้ว บำเพ็ญบารมีไปเลย นี่ว่ากันตามแบบนะ

แต่ถ้าเราจะว่ากันอีกแบบหนึ่งถึงความเป็นอรหันต์นี่น่ะ ถ้าเราหากินเป็น คือฉลาดสักนิดหนึ่ง ชาตินี้ถ้าเราตั้งใจพอใจธรรมส่วนไหน เช่น เวลานี้เราต้องการพุทธานุสติกรรมฐาน พุทโธ ๆ ใครไปบ้านไหนเมืองไหนก็ช่าง ใจฉันพุทโธไป พุทโธด้วยความเต็มใจ มากบ้าง น้อยบ้าง ดีบ้าง ชั่วบ้าง ก็ตามเรื่องของมัน วันนี้ได้ ๓๐ นาที พรุ่งนี้ได้ ๕ นาที มะรืนนี้ได้ ๓ นาที บางวันได้ชั่วโมงหนึ่งก็ตามเรื่องตามราว แต่ว่าตั้งใจจริง ๆ ด้วยอำนาจของพุทโธ หรือจะใช้อะไรก็ช่างฉันไม่จำกัด "พุทโธ" นะ จะสัมมาอรหัง นะมะพะทะ หรือนะโมพุทธายะอะไรก็ตามเถอะ ตั้งใจในธรรมะหรือในทานบารมี ศีลบารมี จุดใดจุดหนึ่งเป็นชีวิตจิตใจ เอาจริง ๆ นะ รักจริง ๆ ตายไปก็ไปนั่งพักอยู่แค่เทวดาหรือพรหม พอถึงเวลาหมดอายุขัยก็ลงมาใหม่ แต่ก็ไม่แน่นะ เทวดาหรือพรหมไม่แน่ว่าจะรอให้หมดอายุ พวกชอบโดดลงมาก่อนก็เยอะ คือเห็นมีจังหวะจะบำเพ็ญได้ก็โดดป๋อลงมาทีเดียว ถ้าโดดลงมาพบพระพุทธเจ้าหรือพระอรหันต์ท่านก็ย่อมรู้นิสัย คือหมายถึงพระอรหันต์ที่มีวิชชาสามขึ้นไป หรือไม่งั้นพระพุทธเจ้าพอท่านเห็นหน้า ท่านก็รู้ว่าอีตานี่ "พุทโธ" มาแต่ชาติก่อน ข้ารู้ยายนี่ชอบให้ทานมาตั้งแต่ชาติก่อน ข้ารู้ ท่านก็ไม่เทศน์อะไรละ เทศน์ไปแกะไอ้แผลเก่านั่นแหละ อีชาตินั้นละไปเลย เป็นอรหันต์ไม่เห็นยาก หากินง่าย ๆ

(ถาม–การเห็นจิต เห็นเป็นอย่างไร?) เห็นเป็นรูป

จิตนี่นะทีแรกมันจะติดอุปาทานก่อน ตอนต้น ฌานต้น ถ้าทิพยจักขุญาณอ่อนมันจะติดตัวอุปาทาน คือคิดว่าใจมันมีรูปร่างคล้ายดอกบัวแบบใจเนื้อนะ ทีนี้อารมณ์มันจะเกิดก่อน เกิดแล้วมันจะเข้าไปถึงดวงจิตอันนั้น มันมีสภาพแบบนั้นนะ แล้วจิตของคนถ้าเห็น

เป็นสภาพก้อนเนื้อ นั่นเป็นปุถุชนแท้ คือสีเหมือนก้อนเนื้อนะ ไม่ใช่เนื้อหัวใจที่เต้นตุ้บ ๆ หรอก ถ้ามันเป็นสีดำเขาก็มีทุกข์ สีแดงเขามีสุข ถ้าจิตของเราใสคืออารมณ์สบาย

ทีนี้หากว่าเขาได้ฌานนิดหนึ่ง ไอ้เนื้อนี่น่ะมันจะมีอาการคล้าย ๆ เคลือบด้วยแก้วเป็นชั้น ๆ ต้องแบ่งเป็น ๔ ส่วนนะ เหมือนกับแก้วเข้ามาเคลือบ ถ้าหากเป็นฌานเล็ก ๆ สมาธิเล็ก ๆ แค่อุปจารสมาธิ มันจะเป็นแก้วบาง ๆ มองดูลื่น ๆ คล้ายมีแก้วเคลือบอยู่นิด ๆ สังเกตดูก็แล้วกันถ้าหากว่าได้ปฐมฌานมันจะเป็นแก้วเข้าไป ๑ ใน ๔ แก้วธรรมดานะ ถ้าฌาน ๒ ค่อยเข้าไปครึ่งหนึ่ง ฌานที่ ๓ เข้าไปอีกส่วนหนึ่ง จะเห็นว่าจิตนี่มีแกนอยู่กลาง คือมันจะเป็นแก้วหมดทั้งดวงแต่มีแกนอยู่กลาง ถ้าฌาน ๔ จะเห็นเป็นแก้วล้วน

ทีนี้ถ้าเป็นพระอริยเจ้า เราจะเห็นจิตเป็นประกาย ถ้าคนนี้ได้วิปัสสนาญาณน้อยประกายก็น้อย ถ้าเห็นเป็นประกายเข้าไป ๑ ใน ๔ ก็เป็นพระโสดาบัน ประกายเป็นรัศมีออกมาเลยนะแก้ว ถ้าเป็นพระสกิทาคามีก็เข้าไป ๕๐ เปอร์เซ็นต์ อนาคามีเข้าไป ๗๕ เปอร์เซ็นต์ อรหันต์ก็เป็นดาวเต็มดวงเลย จิตพระอรหันต์เห็นปั๊บรู้เลย แต่ว่าถ้าเรายังไม่เป็นพระอรหันต์จะรู้ไม่ได้นะ โดนหลอก ต้องเป็นอรหันต์ด้วยจึงจะรู้จิตของอรหันต์ได้

(สอนหมอคนหนึ่ง)

หัดให้คล่อง ๆ นะ พยายามให้ดีบางทีจะมีผล เมื่อกี้ท่านมาสั่ง ถ้าฉันแรงดี ๆ ก็จะช่วยได้มากในเรื่องการฝึกมโนมยิทธิ เรารู้จุดแล้วหาที่ศึกษาได้สบาย

ที่ว่าที่ศึกษาน่ะไม่ใช่หมายถึงเมืองมนุษย์นี่หรอก ขึ้นแค่จุฬามุนีก็พอแล้ว เป็นโรงเรียนใหญ่ พอขึ้นจุฬามุนีปั๊บท่านก็จะทักทันที พอท่านทักก็ให้เข้าไปกราบท่านนะ เราตั้งอารมณ์ไว้ผิดหรือถูกอย่างไรท่านก็จะสอนมาแบบสั้น ๆ ทีละจุด ทำไปทีละจุด ๆ ตามที่หลวงพ่อปานท่านบอก ว่าจะเจริญกรรมฐานก็ต้องศึกษาแบบโง่ ๆ ไม่ใช่อวดฉลาด ทำอวดฉลาดมันอาจจะไม่อวดฉลาดจริงไปอวดโง่เข้า

กรรมฐานก็เหมือน ๆ กับเราศึกษาเรียนหนังสือ ก่อนถึงชั้นประถมก็อนุบาลไปก่อนแล้วมาประถมปีที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๓ ที่ ๔ ไม่ใช่พอสตาร์ทขึ้นมาฉันก็จะล่อด๊อกเตอร์เลยทีเดียว การเจริญกรรมฐานถ้าจะเอาดีก็ต้องไปทีละจุด ๆ แต่มันไปเร็วนะ ไม่ใช่ช้า ส่วนไหนที่ทำได้ก็ให้ได้ไปจริง ๆ เลย

เมื่อไปหาพระ พระท่านก็จะสอนตามจุด เราก็ย้ำต๊อกอยู่ที่จุดนั้นจนกว่าท่านจะรับรองผลว่า เอ้า นี่ได้แล้ว ผ่านไปได้ แล้วท่านก็สอนใหม่ สอนจุดต่อไป เราก็ว่าจุดใหม่ไปอีก รักษาอารมณ์ใจให้ไปตามนั้นทีละจุด เขาเรียกว่าได้ครูที่ไม่ใช่มนุษย์ ถ้าพวกวิชชาสามขึ้นไปก็ได้เร็ว ส่วนพวกสุขวิปัสสโกต้องถามมนุษย์ด้วยกัน

พอทำ ๆ ไปแล้วก็ต้องเหลียวดูข้างหลังด้วย ดีไม่ดีทางที่คิดว่าถางเตียนแล้วกลับรกขึ้นมาอีก ถ้าไม่ดูมันเกิดรกขึ้นมาโดยไม่รู้ตัวแล้วร้ายมาก อย่าประมาท ต้องคุมไว้ตลอดเวลาใช้สติสัมปชัญญะคุมไว้ถ้าหากเป็นสมถะ ถ้าเป็นตัววิปัสสนาก็ใช้สติปัญญาพิจารณาคุมขันธ์ ๕ ไว้ มันจะพังหรือไม่พังอยู่ที่ขันธ์ ๕ ตัวเดียว ถ้าเราละขันธ์ ๕ ได้โดยเห็นว่าไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเราเมื่อใด เมื่อนั้นเราก็เป็นพระอริยเจ้าได้

(ตอนต่อไปนี้ เล่าเมื่อ ๒ พ.ย. ๑๙)

การที่เราไปบูชาพระเมื่อตะกี้ ฉันกับหลวงปู่ธรรมไชยเดินกันคนละสาย หลวงปู่ท่านก็เข้าถ้ำไปบ้างตามเรื่องของท่าน ฉันอยู่หน้าถ้ำ พอพวกเราเริ่มบูชาพระ รูปพระก็ปรากฏ ในสมัยหนึ่งที่ตรงนี้เป็นเมือง ๆ หนึ่งที่สมเด็จพระพุทธกัสสปเสด็จเป็นประจำ ถือว่าเป็นเมืองลูกหลวงเทียบกับสมัยปัจจุบันก็คงจะได้กับเมืองของพระเจ้าปเสนทิโกศล หรือเมืองราชคฤห์ของพระเจ้าพิมพิสาร ซึ่งพระพุทธเจ้าเสด็จเป็นปกติ คือเป็นเมืองอุปัฏฐาก

ก่อนจะลืม ขอบอกไว้ตรงนี้เลยนะ ว่าท่านบอกไว้ในตอนท้ายว่า พระศรีอาริยเมตไตรยจะตรัสในที่ตรงออกไปจากนี้ เลยดินแดนไทยปัจจุบันออกไป ๑๐ กม. เป็นที่อุบัติเป็นเขตพม่า แต่ในสมัยโน้นก็คงไม่เป็นประเทศพม่าแล้ว เป็นคนละสมัย

เมื่อเช้า ที่ว่ามีพระราชาองค์หนึ่งชื่อพระเจ้าปทุมมหาราช นั่นก็คือพระอินทร์องค์ปัจจุบันนี่เองนะ ท่านมาถึงเป็นองค์แรก มาถึงท่านก็ถามว่าไอ้เจ้าเมืองปาฏลีบุตรมันมาด้วยรึ ไอ้เราก็งง ลืมไปว่าท่านบอกไว้ตั้งแต่คราวไปบวงสรวงที่เชียงแสนปีก่อนโน้น ถามว่าใคร ท่านก็ตอบว่ามันนั่งข้างหลังแกแน่ะ ทำไมไม่จำ หลังจากนั้นก็มีพระมาเยอะ พรหมเทวดาก็เยอะ ตอนที่พวกเราอุทิศส่วนกุศลขอให้เจ้ากรรมนายเวรอโหสิน่ะ ความจริงวันนี้เจ้ากรรมนายเวรไม่มีมาเลย มีแต่พวกเก่า ๆ ที่เรามาคราวก่อนแล้วสร้างพระให้เขา เขามาเป็นหมื่น แต่งตัวสวยแพรวพราว เขาบอกว่าเจ้ากรรมนายเวรไม่มี มีแต่พรรคพวก

ทีนี้ท่านก็เล่าประวัติเดิมของเมืองที่ปรากฏเป็นภาพ ท่านบอกว่าอาศัยที่พระเจ้าปทุมมหาราชเป็นผู้มีความเคารพในพระพุทธกัสสป การเสด็จมาของพระพุทธกัสสปก็นาน ๆ ครั้ง แต่เสด็จครั้งหนึ่งก็ไม่ต่ำกว่า ๑ เดือน ในเมื่อพระราชาเคารพบูชาพระพุทธเจ้า บรรดาประชาชนทั้งหลายก็พากันมีความเคารพตามไปด้วย เมื่อเสด็จมาเป็นครั้งที่ ๓ พระเจ้าปทุมมหาราชจึงได้ขอให้ทรงแสดงอะไรสักอย่างหนึ่งไว้เป็นอนุสรณ์ ท่านจึงแสดงเป็นพระรูปฉายเข้าไว้พร้อมด้วยอัครสาวกและสาวกหลายองค์ด้วยกัน แต่นี่ได้เลยสมัยมานานแล้วจึงได้เลือนไป ถ้าเป็นสมัยนั้นก็คงจะมีสภาพคล้ายพระฉายของเราสมัยนี้ เพียงแค่เดินผ่านก็จะเห็นเป็นรูปพระพุทธเจ้า คล้ายมีคนมาเขียนไว้ แต่นูนขึ้นมานิดหน่อยให้เห็นได้ชัด นอกจากนี้ก็แสดงรอยพระบาทแต่ถูกหินทับไปหมดแล้ว

ที่แสดงภาพพระไว้ใกล้แม่น้ำก็เพราะว่าเป็นความต้องการของพระเจ้าปทุมมหาราชว่าเป็นที่มีน้ำไหล มีความเย็น เวลาว่างในตอนเย็น ๆ เช้า ๆ ก็พากันมาไหว้อนุสรณ์ที่ระลึกถึงพระพุทธเจ้า เป็นอันว่าคนในสมัยนั้นมีความเคารพกันมากในพระพุทธเจ้า และเป็นนักบุญมาก นักบุญในสมัยนั้นก็มาเกิดในสมัยนี้อีกบ้าง ที่เดินมาเป็นแถว ๆ นี่ละ ที่ยังมาไม่ครบก็ยังมีอีกมาก

เมื่อพระท่านมาท่านก็เดินตรวจ ทุกองค์ท่านเดินตรวจ พวกเทวดากับพรหมก็อยู่ห่างออกไป ล้อมอยู่รอบ ๆ โดยเฉพาะพวกที่เราสร้างพระให้เขาอยู่ทางแถบริมน้ำไกลลิบมีแสงแพรวพราวเหมือนกับเพชรที่ต้องแสงอาทิตย์

ตอนหลังสุดพระพุทธกัสสปท่านก็ทรงพยากรณ์บอกว่า คนที่มาที่นี่ทั้งหมดให้แบ่งออกเป็น ๓ ส่วน ส่วนหนึ่งตายแล้วไม่ได้ผุดไม่ได้เกิดในชาตินี้ ท่านใช้คำว่า "ฉันเอาไป ๑ ส่วน" แล้วที่เหลืออีก ๒ ส่วนให้แบ่งใหม่เป็น ๓ ส่วนเหมือนกัน เมื่อตายแล้วไปสวรรค์ไม่ได้กลับเสีย ๑ ส่วน ส่วนที่ ๒ จะไปหมดในสมัยพระศรีอาริย์ ส่วนที่เหลือก็เตะโด่งไปอีกนิดหนึ่ง เพราะว่ามีส่วนในการปรารถนาพุทธภูมิ แล้วท่านก็ขมวดท้ายเข้าไปอีกทีว่า คำว่า "มรรคผล" นี่ไม่มีใครสามารถจะพยากรณ์ได้จริงจัง คนที่ว่าจะล้าหลังก็ไม่แน่ ถ้ารวบรวมกำลังใจเข้มข้นก็ไปได้หมดเหมือนกัน ถ้าใช้จังหวะเวลาให้ถูก ใช้กำลังใจให้ถูก คือไม่เคร่งเครียดเกินไป ไม่ย่อหย่อนเกินไป ทำใจสบาย จับสักกายทิฐิเป็นปกติ ทุกคนก็อาจจะไปได้หมดในชาตินี้

พวกเราที่มานั่งทั้งหมดนี้ก็เป็นคนสมัยนั้น คนสมัยนั้นเขาแต่งตัวสวย แล้วก็ร่ำรวย รวยเพราะอะไร เพราะมีพุทธานุสติ ธรรมานุสติ สังฆานุสติ เป็นปกติ เป็นเมืองนักบุญ แต่ว่าเวลาจะทำบาปก็ทำกันเต็มที่เหมือนกัน เพราะใครมาข่มเหงเราก็รวมตัวกันไม่ว่าผู้หญิง ผู้ชาย ถือดาบถือธนูต่อสู้กันหมด ปรากฏว่าเราถูกรุกรานหลายวาระ เราก็ใช้วิธีปราบแบบปัจจุบัน ยันหน้ายันหลังใช้เป็นกำลังของกองโจรบ้าง ถ้าไม่สำเร็จก็ยกทัพใหญ่เข้าประชิดแล้วหักล้างข้าศึกได้ทุกคราว เพราะเราเป็นนักบุญด้วยนักบาปด้วยถึงไปนิพพานไม่ได้ มานั่งป๋ออยู่นี่

ในเวลารบเราแต่งตัวเหมือนกันหมดทั้งผู้หญิงผู้ชาย ตัดผมเหมือนกันหมด แต่ในยามปกติผู้หญิงจะนุ่งผ้าถุงยาวขลิบหน้า ใส่เสื้อแขนกระบอก พวกเราฉลาดในการสร้างผ้าโดยมากมีแพรกับไหม เป็นผ้าที่มีราคาแพงที่สุดเป็นที่นิยมของโลก อย่างเดียวกับสมัยพระพุทธเจ้าองค์ปัจจุบัน เขาถือว่าผ้าแคว้นกาสีเป็นผ้าเนื้อดี ราคาแพงที่สุด นอกจากนั้นเราก็ฉลาดในการหาทองคำกัน กับหาเงินใช้ด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งดินแดนแห่งนี้มีทั้งทองทั้งเงิน เวลานี้น้ำท่วมไปเสียเยอะแล้ว

วันนี้เราไปนั่งกรรมฐานกันประเดี๋ยวเดียว แต่ถือว่าเป็นคุณค่ามหาศาล การเจริญพระกรรมฐานเราก็ต้องฝึกใจให้เข้าถึงพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะ ให้เข้าถึงความดี เวลาเรานั่งฝึกเจริญพระกรรมฐาน เราจะใช้เวลามากเวลาน้อยอันนี้ไม่สำคัญ สำคัญอยู่ที่คุณภาพของจิต ถ้าจิตเราสงบสงัดจากกิเลสแม้แต่เพียงวินาทีเดียว พระพุทธเจ้าก็ทรงสรรเสริญว่าบุคคลนั้นเป็นผู้มีจิตไม่ว่างจากฌาน จะนั่งหลับตา จะเดินอยู่ จะนั่งลืมตา จะทำการงานอยู่ กำลังเขียนหนังสือ จิตจับอารมณ์นึกถึงพระพุทธเจ้า จิตสบายนิดหนึ่ง ชั่วขณะนั้นก็ใช้ได้ เป็นอานิสงส์ใหญ่

ที่แนะนำเรื่องพระพุทธเจ้าก็เพราะว่าพวกเรานี้ติดอำนาจของพุทธานุสติมาหลายแสนกัป ถ้าทิ้งพุทธานุสติเมื่อไรพวกเราก็พลาดทางเมื่อนั้น การที่พวกเรายึดพุทธานุสติเป็นปัจจัย มีความมุ่งมั่นกันในขณะนั้น คือในหลายสมัยที่ผ่านมา อยากเป็นพระพุทธเจ้าตัวนี้แหละสำคัญมาก การที่จะเป็นพระพุทธเจ้าได้นั้นต้องบำเพ็ญบารมีเป็นระยะยาว เมื่อใช้เวลาบำเพ็ญบารมีมากการสั่งสมบารมีก็มีมาก มาในสมัยนี้เราเห็นว่าการเป็นพระพุทธเจ้า

นั้นลำบาก แต่เมื่อเข้ามาถึงขนาดนี้แล้วต้องมาดูตัวว่า เวลานี้ตุ่มน้ำ คือบุญมันก็ใกล้จะเต็มจนถึงปากแล้ว เราถ่ายมาลงตุ่มพระสาวกเสียมันก็จะเต็ม หรือถ้าจะขาดบ้างก็เล็กน้อย เพราะฉะนั้น เราจึงกลับใจกันเสียใหม่ บำเพ็ญเป็นแค่พระสาวกกันดีกว่า ซึ่งความจริงถ้าเราตั้งใจแค่พระสาวก เราก็ไปเสียนานแล้ว พวกรุ่นเดียวกับเรานี่ที่เขาไปนิพพานกันแล้วก็นับไม่ถ้วน

ดินแดนแห่งนี้ก็ดี ภาคเหนือก็ดี เป็นดินแดนดั้งเดิมของพวกเรา ฉะนั้น จึงเห็นว่าการเดินทางน่ะเรามักจะมาสายเหนือกันเป็นส่วนมาก

พวกเรามาจากไหน ? มาจากกรุงราชคฤห์มหานครกับเมืองพาราณสี คนสองเผ่านี้เข้ามาทางสายเหนือของประเทศไทย และเข้ามาก่อนพุทธกาลประมาณสองพันปีเศษ

องค์แรกที่เข้ามาก็มีพระนามว่าพระเจ้าอาทิตราช เป็นเครือของกรุงราชคฤห์ สมัยนี้เราพูดกันว่าพวกราชคฤห์เป็นพวกแขก ความจริงไม่ใช่ สมัยโน้นไม่ใช่แขกครอง แต่พวกไทยอาหมครอง เมืองเวสาลี เมืองสาวัตถี กับเมืองราชคฤห์มีไทยมากในสมัยนั้น แล้วก็สืบเชื้อสายลงมาจนถึงพระเจ้าพังคราช อย่างที่มีปรากฏในเรื่องเชียงแสนแล้วนั่นแหละ

๒. ดอยอินทนนท์

(เล่าเมื่อ ๓๐ ธ.ค. ๑๖)

(ตอบคำถามเรื่องที่พระพุทธเจ้าเสด็จมาประทับที่ดอยอินทนนท์)

ท่านบอกให้เอาเข็มทิศวัดไปจากเครื่องเรดาร์ ตรงไปทางทิศเหนือครึ่งกิโลเมตร ประทับอยู่ตรงนั้นพอดี เสด็จมา ๓ ครั้งก็ประทับตรงนั้นแหละ ท่านมาพักกับพระอรหันต์อีก ๔ องค์ มีพระโมคคัลลาน์ พระสารีบุตร พระมหากัสสป พระมหากัจจายนะ และพระอานนท์ พระอานนท์ตอนนั้นยังไม่เป็นพระอรหันต์ แต่ว่ามาได้เพราะเป็นพระอภิญญา เมื่อมาพักตรงนี้ ที่ตรงนี้จึงถือว่าเป็นมงคลใหญ่ เสด็จมาโปรดแถวจอมทอง ๓ ครั้ง แล้วก็บอกว่าจะไม่มาอีก เพราะที่นั่นมีพระอรหันต์ขึ้นแล้ว ต่อไปมีแต่พระสาวกจะมาแทน องค์ที่มาบ่อยคือพระมหากัสสป ท่านธุดงค์มาถึงที่นี่เล่นกับท่านได้รี พระปฏิสัมภิทาญาณ ชวนลูกน้องเดินแค่ ๒–๓ นาทีก็ถึง

เทวดาที่รักษาดอยอินทนนท์เวลานี้ องค์ใหญ่ที่สุดชื่อจันทรเทพ เรียกย่อๆ ว่า เทวดาจันทร์ก็แล้วกัน ท่านอยู่ชั้นยามา แต่องค์แทนน่ะใครก็ได้นะ มีลูกน้องเยอะ เทวดาตัวจริงที่รักษาเฉพาะตรงที่พระพุทธเจ้าประทับ ไม่ว่าจะประทับที่ไหน ชื่อมหาสักขา มีศักดาใหญ่อำนาจมากท่านเป็นเจ้าของแดน

เทวดาจันทร์รูปร่างขาวใหญ่ สวย ใจดี ตะกี้นี้นั่งอยู่ตรงนี้ตลอด ท่านเล่าว่าสมัยพระพุทธเจ้ากัสสปทรงอุบัติขึ้นในโลก พวกเราตั้งดินแดนอยู่ที่นี่ ความจริงแดนของฉันจริง ๆ เดิมตั้งอยู่ที่ลำพูนนี่ เป็นเมืองเล็ก ๆ เขตกินไปถึงเมืองลพบุรี ตอนนั้นยังเป็นชายทะเลอยู่ แล้วไปถึงนครปฐม พ่อเมืองใหญ่ชื่อศรีธรรมวราบดี คือพระอินทร์องค์ปัจจุบัน พระบรมราชินีชื่อว่าศิริจันทราราชเทวี คือพระชายาองค์ปัจจุบันของพระอินทร์ แล้วลูกเมืองก็ชื่อศรีทรงธรรมกับพรรณวดีศรีโสภาค อาณาจักรข้างเหนือไปยันเชียงตุง ยันนะไม่ใช่กินเชียงตุงด้วย แล้วเลยไปถึงด้านลาวโน่น ทางใต้ถึงมะริด ทวาย ไม่ใช่เล็กเหมือนกัน

อีกเมืองหนึ่งราชาช้าง กินตั้งแต่เชียงตุงถึงอิมพันในเขตอินเดียโน่น เวลานั้นชื่อพระเจ้าธรรมเสนา พระบรมราชินีชื่อว่าพระนางอินทรมหาปชาบดี

แล้วมีอีกเมืองหนึ่งชื่อว่าปทุมวดี พระชายาชื่อแสนหวี จำสร้อยไม่ได้ ถามว่าทำไมจึงชื่อแสนหวี ตอบว่ามีหวีมาก เรื่องหวีนี่เลือกจริง ๆ ยายคนนี้มีหวีเป็นกรุเลย จะไปงานโน้นต้องหวีชนิดนี้ ไปงานนี้ต้องหวีชนิดนั้น อันนี้เขากินเขตในแดนต่อไปถึงญวนทั้งหมด

สามเมืองนี้เป็นพันธมิตรกัน มีอะไรก็ช่วยกัน ส่วนมากก็ทำการค้าขายกับกสิกรรม ๒ อย่าง เป็นเมืองที่มีความอุดมสมบูรณ์มาก มีความเป็นอยู่เป็นสุข โดยมากอยู่กันโดยธรรม ไม่รุกรานใคร แต่ทว่ามีพวกแขกอาบังนี่น่ะ อยู่ต่อจากอิมพันออกไป พวกนี้นิสัยไม่ดีเกกมะเหรก ถือว่ามีพวกมากกว่าก็จะมารุกราน เรียกว่าชาวปาฐะ เมื่อมันโกงเราก็รวมกันสู้ตีกันไปมันสู้ไม่ได้เราก็ยึดเรื่อยไป พอตีแดนนี้หมดเลยได้เครื่องจักรพรรดิ คราวนี้เลยไม่ต้องตี เหาะได้แล้ว ทีนี้ใคร ๆ ก็มาขอขึ้น

ท่านบอกว่าการเกิดชาตินี้เป็นการชำระกรรมครั้งสุดท้ายของพวกนี้ทั้งหมด คือพวกถวายเครื่องประดับกับพระพุทธเจ้านี่แหละ จากชาตินี้ก็ยกล้อกันแล้ว คือตายไปแล้วไปเป็นเทวดาบ้าง เป็นพรหมบ้าง บางคนก็จะไปนิพพานในชาตินี้บ้าง พวกที่ไปเป็นเทวดาเป็นพรหมน่ะ เกิดอีกชาติเดียวก็นิพพานไม่มีเหลือ เพราะอำนาจการถวายเครื่องประดับเป็นพุทธบูชา

๓. พระพุทธโฆษาจารย์

(เล่าเมื่อ ๒ ส.ค. ๑๗)

ทราบจากคนไม่มีตัวว่า พระบรมสารีริกธาตุที่พระเจ้าพังคราชพร้อมด้วยพระโอรสทั้งสองนำมาบรรจุที่พระธาตุจอมกิตตินี้ เป็นพระบรมสารีริกธาตุที่พระอรหันต์ทั้งหลายนำมา พระอรหันต์ทั้งหลายเหล่านั้นท่านอ้างชื่อว่าพระพุทธโฆษาจารย์ เป็นผู้ทำการแปลพระไตรปิฎกจากภาษาสิงหลของลังกามาเป็นภาษามคธ อันนี้ปรากฏตามตำนานแล้วว่าท่านมีบารมีเป็นกรณีพิเศษ แล้วท่านองค์นี้เป็นพระอรหันต์ปฏิสัมภิทาญาณ สำคัญมากมีอำนาจพิเศษยิ่งกว่าพระอรหันต์ปฏิสัมภิทาญาณสมัยนั้น ท่านอยู่ที่เมืองสุธรรมวดี

วันนั้นคุณเสริมถามว่าเมืองสุธรรมวดีนี้อยู่ที่ไหน อารมณ์ของใจไม่ทันได้ถามใครตอบปั๊บว่าอยู่ติดต่อจากพม่า ใจมันเขวไปด้วยอำนาจอุปาทานหรืออะไรก็ไม่ทราบ มันผิดความจริงเมืองสุธรรมวดีนี้อยู่ที่สะเทิม สะเทิมก็คือมอญ อาณาเขตจดทะเล เมืองนี้เดิมทีเป็นของมอญ ต่อมาพวกไทยใหญ่ ก็ไทย ๆ เรานี่แหละ คือไทยกลุ่มใหญ่มายึดไว้ได้ปกครองเมืองสะเทิม แล้วให้เมืองสะเทิมนี้มีนามว่าสุธรรมวดี หรือเขาจะชื่อนี้อยู่ก่อนก็ไม่รู้ไม่ได้ถามใคร

เป็นอันว่าพระพุทธโฆษาจารย์สมัยนั้นไม่ใช่อาบัง หากไม่ใช่มอญก็ต้องเป็นไทยใหญ่ น่าจะเป็นไทยใหญ่ จึงมีความสามัคคีกันอยู่ ท่านมาจากสุธรรมวดี ผ่านหงสาวดีเข้าพม่า และลัดมาถึงโยนกนคร เพราะท่านทราบว่าจอมบพิตรอดิศรพระเจ้าพังคราชและพระโอรสทั้งสองพระองค์ พร้อมทั้งประชาชนชาวไทยทั้งหมด มีความเคารพในพระพุทธศาสนา จึงสมควรที่จะนำพระบรมสารีริกธาตุมาถวายไว้เพื่อบูชาสักการะ

พระเจ้าพังคราชเมื่อได้พระบรมสารีริกธาตุแล้ว จึงทำพิธีบรรจุไว้บนดอยโดยวิธีง่าย ๆ คือขุดดินลงไป ๕ วา ทำผนังศิลาแลงแข็งแกร่งกันน้ำ แล้วบุผนังด้วยทองคำ ตั้งกระถางทองคำขนาดใหญ่บรรจุน้ำไว้ ทำเป็นเรือสำเภาทองคำ ทำผอบ ๓ ตำแหน่ง คือผอบทอง ผอบแก้ว ผอบเงิน บรรจุพระบรมสารีริกธาตุขององค์สมเด็จพระโลกนาถศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า เสร็จแล้วทำพิธีสมโภชกลางเดือน ๖ พอดี เป็นวันที่องค์สมเด็จพระชินสีห์ประสูติ ตรัสรู้ ปรินิพพาน มีพระพุทธโฆษาจารย์เป็นประธาน

๔. พระพุทธโฆษาจารย์ อยุธยา

(เล่าเมื่อ ๑๐ ส.ค. ๑๗)

วันหนึ่ง เห็นพระ ๒ องค์ เป็นหลวงพ่อปานองค์หนึ่ง อีกองค์หนึ่งไม่รู้จัก แต่ก็คล้าย ๆ จะรู้จัก พอเข้ามาถึงก็ถามท่านว่าหลวงพ่อเนียมใช่ไหม หลวงพ่อปานก็บอกว่าแกพูดถึงใครล่ะ เมื่อตอนเย็น ตอบท่านว่าพูดถึงพระพุทธโฆษาจารย์ อยุธยา

ท่านพุทธโฆษาจารย์ อยุธยา ท่านพยากรณ์เหตุการณ์สมัยรัตนโกสินทร์ไว้ ๑๐ รัชกาล (รายละเอียดมีในหนังสือพระเมตตา ๑ แล้ว)

เมื่อองค์พยากรณ์ท่านมาก็เลยนึกถึงเรื่องที่คุยกันมาว่า เวลานี้เราก็รู้แล้วว่าทหารของไอ้พวกศัตรูมันเข้ามาตั้ง ๖ กองพันแล้วในปีนี้ มันแทรกเข้ามา ไม่ได้ซึมหรอก มันเดินโทง ๆ เข้ามาทีละคนสองคน ไม่ได้ถืออาวุธมาด้วย มาอย่างนักธุรกิจธรรมดา ทำเป็นชาวบ้านไปหาผักหาปลา ก็ไม่มีใครสนใจ

วันนั้นที่เราผ่านไปทางลำปางนะ ฉันนั่งอยู่ก็มีคนย่องเข้ามาคุยบอกว่า ระหว่างทางที่ผ่านมาน่ะไอ้พวกฝ่ายตรงกันข้ามอยู่กันเต็มเลย อยู่กันเป็นหย่อม ๆ เป็นจุด ๆ อยู่อย่างชาวบ้านธรรมดา อาศัยอยู่โดยการปลูกผักปลูกหญ้า ฉันเลยกลัวจะเป็นอย่างลาวอย่างเขมร ท่านก็บอกว่าไม่ถึงอย่างนั้นหรอก บารมีมัน ๒ ชั้น คือ รัชกาลที่ ๑๐ พระเจ้าลูกยาเธอเข้ามาด้วย

พระพุทธโฆษาจารย์ อยุธยา ท่านทายถูกมา ๙ รัชกาลแล้ว เหลืออีก ๑ รัชกาล ถ้าผิดก็ซวย ท่านย้ำอีกว่าตั้งแต่รัชกาลที่ ๑๐ ไปแล้ว ฉันไม่พยากรณ์ เพราะเหตุการณ์เป็นปกติแล้ว จะรวยมาก ประเทศเราจะรวยมาก ฉันว่าต่อไปรวยกว่าอเมริกา จะรวยกว่าหรือไม่รวยกว่า เรานึกเสียว่าเรารวยกว่าก็สิ้นเรื่อง แต่ท่านบอกว่าตั้งแต่สมัยกลางรัชกาลที่ ๑๐ ไป ประเทศเราจะสมบูรณ์บริบูรณ์มาก คือว่าเวลานี้มันตกถึงที่สุดแล้วนะ ไอ้คนที่ตกต้นไม้หล่นตุ้บลงมาโคนต้น มันหล่นต่อไปไม่ได้มันก็ต้องไต่ขึ้นไปใช่ไหม อีตอนไต่ขึ้นนี่คงพี้ด

กันแหลก แต่ท่านก็บอกไว้นานแล้วนะ ตั้งแต่ปี ๑๓ ว่าพวกข้าศึกถ้าเคลื่อนที่เข้ามาถึงสระบุรีเมื่อไรก็จบเกมกัน กวาดล้างได้หมด

พระพุทธโฆษาจารย์องค์นี้น่ะท่าทางสง่าดีมาก อายุมาก ไม่รู้จะเปรียบกับใคร ท่าทางสง่าจริงๆ สมกับที่คิดว่าท่านเป็นอรหันต์ปฏิสัมภิทาญาณ แต่โดยมากแล้วพวกปฏิสัมภิทาญาณนี่เขาไม่จ๋องนี่ ไม่จ๋องมาตั้งแต่อภิญญา ๖ ไปแล้ว เขาไม่มีท่าทางจ๋อง ก้มหลังไม่ลง จะเล็กก็เล็กไม่ลง

๕. ทรัพยากร

(เล่าเมื่อ ๑๘ มิ.ย. ๑๗)

พระผู้ใหญ่มาเล่าเรื่องทรัพยากรของประเทศไทย แล้วหลวงพ่อบันทึกเทปเล่าถ่ายทอดตามคำบอกไว้ จะคัดมาแต่เฉพาะใจความสำคัญดังนี้

"น้ำมันส่วนใหญ่ของประเทศ จุดใหญ่จริงๆ ที่ฝรั่งก็เคยคิดเคยพิสูจน์นั้นมีอยู่ในผืนแผ่นดินตั้งแต่.... ผ่าน.... และวกไปทาง..... เป็นโค้งมีรัศมีไกลจนถึงเขต..... สายนี้เป็นสายที่มีส่วนลึกมาก มีปริมาณสูง ถ้าจะใช้จริงๆ เฉพาะสายนี้ใช้เลี้ยงทั้งโลกประมาณ ๔,๐๐๐ ปี ความสูญเสียของน้ำมันในบ่อยังลดไปไม่ถึง ๑ ใน ๑๐ จัดว่าเป็นสายที่ยาวและใหญ่มากที่สุดในโลก ปริมาณเปรียบเทียบกับตะวันออกกลางแล้วยังมากกว่า

บริเวณ.... จะมีแร่สำคัญที่มีรังสีร้ายแรงใช้ได้ทั้งทางทำลายและทางสันติภาพมากมาย ที่เราเรียกกันว่าแร่ใส แต่แร่นี้ถ้าจะค้นได้ก็ต้องหลังจากค้นหาน้ำมันได้ก่อน เพราะว่าทางนี้ยังไม่มีใครสนใจการใช้แร่นี้ และวิธีที่จะนำมาใช้เป็นประโยชน์ก็ใช้กรรมวิธีคล้ายคลึงกันกับแร่ยูเรเนียม แต่ว่าวิธีต่างกันเล็กน้อย แร่นี้มีมูลค่ามาก จะเป็นทรัพยากรของประเทศ

ต่อจากนี้ไปขอพูดถึงทรัพยากรที่เป็นทองคำ ทรัพยากรส่วนที่เป็นทองคำนี้มีกระจายอยู่ทั่วประเทศ ส่วนที่คนโบราณรวบรวมเป็นแท่งไว้แล้วก็มี สำหรับทรัพยากรส่วนที่เป็นทองคำนี้จะหาจุดให้ใหม่ตามแผนที่ แต่ก็ต้องขึ้นอยู่กับกาลเวลา

สรุปแล้ว ทรัพยากรส่วนน้ำมันก็ดี ทรัพยากรส่วนที่เป็นทองคำก็ดี ทรัพยากรส่วนที่เป็นแร่ใสก็ดี ทั้งสามนี้ น้ำมันเป็นตัวชูโรงและเป็นทรัพยากรที่หาได้ก่อน ทั้งนี้เพราะว่าคนต้องการน้ำมันก่อน ทรัพยากรที่จะปรากฏขึ้นทีหลังคือทองคำ ทองคำนี้มีจุดตั้งแต่เหนือถึงใต้ แต่ก็เป็นส่วนที่มีความลึกมาก คนที่สนใจมีน้อยเพราะนึกว่าทองคำไม่มีแต่เมื่อได้น้ำมันแล้วก็ไม่เป็นไร ทรัพยากรส่วนที่เป็นทองคำต้องใช้แรงงานสูง เพราะว่าบางจุดเดินเข้าไปอยู่ใต้ภูเขาเสียมาก ส่วนที่อยู่บนพื้นราบก็อยู่ไม่สู้ไกลจากภูเขา ถ้าจะบุก

เบิกตามวิธีการที่เราใช้กันในสมัยปัจจุบัน คือ ใช้น้ำฉีด หรือขุดด้วยเรือก็รู้สึกว่าจะได้ผลไม่มากนัก ทองคำบางส่วนก็ปนอยู่กับแหล่งวูลแฟรม แต่อยู่ลึกกว่า ถ้าอาศัยการค้นคว้าด้วยดาวเทียมก็รู้สึกว่ามีจุดที่จะแสดงให้เห็นได้ง่าย เวลานี้ฝรั่งมีความรู้ในการค้นคว้าด้านนี้ใกล้ความเป็นจริงมาก

รวมความว่าทรัพยากรของประเทศจะเข้าถึงเวลามั่งคั่งสมบูรณ์จริง ๆ รวมทั้งน้ำมันที่เป็นทรัพยากรที่จะหาได้ก่อนเพื่อนก็รู้สึกว่าจะใช้เวลาไม่มากนัก เลขที่จะพึงใช้ไม่ถึง ๒ ตัว คือ หมายถึงเวลาที่จะค้นคว้าน้ำมันที่ปริมาณ ๑ ใน ๑๐ ของทรัพยากรที่จะค้นคว้าได้ ส่วนน้ำมันปริมาณสูงในเขตของไทยก็อยู่ในเกณฑ์ ๑๗ ปีขึ้นไป นี่คือ น้ำมันที่จะเป็นที่พอใจ ที่ใช้กันไม่รู้จักหมด

ต่อจากนี้ไปมาว่ากันถึงแร่ใส เท่าที่เห็นเวลานี้ก็มีความลึกสักหน่อย ต่อไปเมื่อถึงเวลาอันสมควร เรากล่าวว่าอยู่ในเกณฑ์ ๒๐ ปี ไม่ถึง ๓๐ ปี แร่นี้จะมีความอ้วนขึ้น หนาตัวขึ้น อีกอย่างหนึ่งจะพูดว่าเป็นเพราะการดูดน้ำมันมาก ๆ หรือจะพูดว่าแผ่นดินยุบลงไป หรือจะพูดว่าแร่ลอยขึ้นมาก็ไม่ถูก ส่วนที่ถูกควรจะพูดว่าแร่เลื่อนขึ้นมา เนื่องจากการเคลื่อนไหวของแผ่นดิน ทำให้ใกล้หน้าพื้นดินมากขึ้น ในระยะ ๒๐ ถึง ๓๐ ปี ข้างหน้าผิวของแร่จะอยู่บนดิน

แร่ใสนี้เทียบปริมาณกับแร่อื่นแล้วนับว่าไม่มากนัก แต่ถ้าขุดค้นนำมาใช้ประโยชน์แล้ว ใช้ไปเจ็ด – แปดร้อยปีก็ยังหมดไปไม่ถึง ๓๐ หรือ ๓๑ เปอร์เซ็นต์ของปริมาณแร่ที่มีอยู่ เพราะต้องใช้ความพยายามนิดหน่อย แร่อันนี้จะสร้างเงินตราและทรัพยากรหรือทรัพย์สินให้เกิดความมั่งคั่งมาก

เรามาพูดกันถึงน้ำมันดีกว่า แร่ใสก็ดี แร่ทองคำก็ดี จะมีได้ต้องใช้เวลานาน ส่วนน้ำมันเวลานี้ทั้งคนไทยและฝรั่งเหยียบกันไปเหยียบกันมา ในกาลต่อไปทรัพยากรส่วนนี้จะเป็นทรัพยากรใหญ่ สร้างผลกำไรให้แก่ประเทศชาติอย่างมหาศาล ฉันกำหนดให้ใช้เวลาสูงสุดไม่เกิน ๓๒ ปี แต่อาจจะค้นคว้าได้ในระยะเร็วเท่าใดก็ได้ สุดแล้วแต่ปัญญาของคนแค่น้ำมันอย่างเดียวก็เหลือกินเหลือใช้

แต่ว่าความพอใจของมนุษย์มันไม่สิ้นสุดลงแค่จะพึงหาทรัพยากรได้เพียงเท่านั้น เมื่อมีทุนมากความดิ้นรนก็มาก เมื่อมีกำลังมากก็ต้องการใช้แรงงานให้มาก เมื่อความอยากมีมากความขยันหมั่นเพียรก็มาก ความแก่ของคนไม่มี ความเหน็ดเหนื่อยของคนไม่มี เพราะความอยากเป็นสำคัญ การค้นคว้าจะค่อยทำค่อยไป การหาจุดต่าง ๆ ฉันจะยังไม่บอกละเอียด ถึงแม้จะบอกไปก็ไม่มีประโยชน์ มันจะเป็นโทษสำหรับกำลังใจ เพราะทั้งนี้ขึ้นอยู่กับกาลเวลาเป็นสำคัญ

คำว่า "กาลเวลา" ก็หมายถึงว่าบุญญาธิการของคน ทรัพยากรต่าง ๆ ที่จะเข้าหาจุดพบ ก็ต้องอาศัยบุญของคนประสมประสานกันกับวิชาความรู้ ในเมื่อกรรมที่เป็นอกุศลยังหยั่งลงสู่จิตของบุคคลผู้บริหารประเทศหรือมีส่วนในการบริหารประเทศยังมีมากเพียงใด โมหะที่ทำให้ใจบอดก็ยังจะปรากฏ ทำให้ลบเลือน บีดบัง ทำให้ค้นพบทรัพยากรนั้นโดยยาก ถึงแม้ฝรั่งผู้ค้นคว้าเองก็ตาม ถ้ายังหวังเอาเปรียบแก่เจ้าของประเทศมากอยู่ โดยมีปริมาณที่ต้องการเอาเปรียบตั้งแต่ ๓๐ เปอร์เซ็นต์ขึ้นไป การค้นคว้าทรัพยากรในประเทศก็จะเป็นไปด้วยความยาก แต่ถ้าคนในประเทศ คือ ฝ่ายบริหารและบุคคลผู้รับช่วงเป็นไท ก็อาจค้นหาทรัพยากรนั้นง่ายขึ้น

คำว่า "ไท" หมายถึงว่าจิตใจที่เต็มไปด้วยอิสรภาพ ไม่เป็นทาสของความโลภ ไม่เป็นทาสของความเห็นแก่ตัว ไม่เป็นทาสของความอยากใหญ่ ที่มีกำลังใจต้องการให้ประเทศชาติเจริญ ไม่ขายประเทศเพราะว่าได้ทรัพยากรมาแล้วจะหวังประโยชน์ส่วนตัว คือเปอร์เซ็นต์ส่วนตัวมากเกินไป หมายความว่าแทนที่บุคคลผู้ค้นพบจะต้องจ่ายเงินให้แก่ประเทศชาติมาก คนประเภทนี้ก็ตัดรายรับของประเทศลง มีความประสงค์เพียงรางวัลของตัว ประเทศชาติจะได้รับประโยชน์น้อยไป ถ้ายังมีบุคคลที่มีความคิดตามที่กล่าวมานี้อยู่ในส่วนการบริหารประเทศ ตั้งแต่เป็นรัฐบาลลงมาถึงข้าราชการชั้นผู้น้อย คำว่า "น้อย" ในที่นี้ก็ไม่น้อยมาก หมายถึงอันดับผู้มีวาสนาบารมีอยู่ในเกณฑ์ปานกลางหรือสูง ทรัพยากรหรือก็พอจะหลบหน้าคุณอยู่ได้ เพราะกำลังใจของบุคคลประเภทนี้ยังมีโมหะ แต่ที่ทรัพยากรทั้งหลายกำลังจะปรากฏขึ้นก็เพราะอาศัยบุญญาธิการของพระมหากษัตริย์องค์ปัจจุบันมีมากพอสมควร เพียงพอที่จะเป็นผู้วางรากฐานให้ปรากฏพบแหล่งน้ำมันขึ้นใน

ประเทศเป็นอันดับแรก สำหรับในกาลต่อไปก็อาศัยพื้นฐานความดีของพระองค์และข้าราชการบางส่วนที่มีความดี ก็จะเป็นเหตุให้ได้น้ำมันขึ้นมาใช้สอย และได้แร่ธาตุบางอย่างที่มีคุณค่าสูงมาบ้างตามสมควร

ทีนี้เรามาพูดกันถึงข้าราชบริพาร นับตั้งแต่ฝ่ายบริหาร มีคณะรัฐมนตรี เป็นต้น ที่จะมีกำลังใจเป็นไทจริง ๆ เวลานี้ก็มีอยู่บ้างแล้ว แต่ก็ยังหาคนที่เป็นไทจริง ๆ ยาก ปริมาณคนที่มีจิตมีความเป็นไทไม่ใช่ทาสของความโลภ ที่มีเกียรติในการบริหารก็มีมากพอควร แต่คนที่รับบัญชาไปปฏิบัติยังมีอารมณ์เนื่องอยู่ในความเลวมาก

ในเมื่อกาลแห่งความยุ่งยากนี้ผ่านไป (อีกไม่นาน ใช้เวลาประเดี๋ยวเดียว) คนดีจะปรากฏทีละน้อย ๆ เพราะอาศัยพระราชจริยาวัตรของพระมหากษัตริย์เป็นผู้นำ คนเลวจะค่อย ๆ สลายตัวไป คนดีจะค่อย ๆ รวบรวมกำลังกันขึ้นนำ แต่ทว่าวัน – เวลาก็เป็นเรื่องสำคัญ ทั้งนี้ต้องถือว่าเป็นกาลที่ประเทศกำลังจะมีโชคดีด้วย เวลาที่ใช้ก็ไม่นานปีเกินไปจนเกินวิสัยที่เราจะคอยกันได้ เมื่อกาลนั้นปรากฏเราชาวไทยที่มีจิตใจเป็นไทจะรวบรวมตัวกันมาก มีกำลังหนัก คล้ายสมัยเมื่อพระเจ้าตากสินมหาราชรวบรวมกำลังคนไทยให้มีใจเข้ามาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน คนเลวทั้งหลายหรือว่าคนดีในปัจจุบันก็จะพยายามค่อย ๆ ดีขึ้นกว่าเดิม เพราะว่าไม่สามารถนำความชั่วร้ายมาใช้กับประเทศได้ การรวมตัวเป็นปึกแผ่นของคนดีอันนี้ก็จะเป็นเหตุให้พระและเทวดาที่มีอานุภาพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งพระและเทวดาไทย ๆ ที่มีใจเป็นไท

ฉันพูดเรื่องไท ๆ เขาจะพากันหัวเราะบอกว่าทุกคนเป็นไทย แต่ฉันว่าไม่ใช่ คนส่วนใหญ่มีใจเป็นทาส ไม่ใช่ไท ไทต้องมีน้ำใจอิสระ มีความผ่องแผ้วของใจ มีอารมณ์สดใส ถึงแม้ว่าจะมีกิเลสก็มีกิเลสอยู่ในขอบเขต คือ ขอบเขตของกิเลส รู้ว่านี่ส่วนตัว นี่ส่วนรวมของประเทศชาติ ถ้าอารมณ์รู้ และแยกความรู้นั้นไปใช้เป็นส่วนเฉพาะได้ นั้นเราเรียกกันว่า "ไท"

เมื่ออารมณ์ของคน "ไท" ในประเทศไทยรวมตัวกันได้มากเมื่อไร ตอนนั้นแหละความศิวิไลของประเทศจะปรากฏ คือ จะเป็นประเทศที่มั่งคั่งสมบูรณ์ เป็นประเทศที่คนอื่นให้เกียรติ เป็นประเทศที่ทุกคน คือ ชาวโลกทั้งหมดยอมรับนับถือ เพราะมีความอุดมสมบูรณ์

แต่ว่าไทยที่พูดไทยไม่ชัดแล้วก็คิดว่าเป็นคนไทยอยู่ในประเทศ บุคคลประเภทนี้ไว้วางใจอะไรไม่ได้ มีทางเดียว คือเอาเปรียบและหวังยึดกรรมสิทธิ์ในฐานะที่ตนเข้ามาอาศัย แต่ว่าในเวลานั้นประเทศไทยก็เป็นประเทศที่รุ่งเรืองไปด้วยอำนาจ ถึงแม้ว่าจะมีคนน้อยสรรพาวุธน้อย แต่ว่าคนส่วนใหญ่ของโลกหวังที่จะพึงมีประโยชน์จากน้ำมันเป็นสำคัญ เขาจะใช้กำลังของเขาป้องกันเราโดยเราไม่ต้องออกปากใช้ เขาก็จะช่วย ความจริงเขาไม่ได้ช่วย เขาช่วยผลประโยชน์ของเขา แต่ว่าให้ผลในทางที่เรามีอิสรภาพ มีอำนาจ มีสิทธิ์ ก็เหมือนกับเขาช่วยเรา

เรื่องที่ฉันพูดให้ฟังนี้ก็เพื่อจะให้เป็นกำลังใจกับคนที่มีความคิดความปรารถนาต้องการให้ประเทศชาติร่มเย็นเป็นสุข อุดมสมบูรณ์ด้วยทรัพย์สิน แล้วเด็ก ๆ รุ่นลูก ๆ หลาน ๆ ของคนพวกนี้โตขึ้นมีอำนาจวาสนาเมื่อไร จะเห็นว่าตอนนั้นแหละประเทศไทยเต็มไปด้วยความรุ่งเรือง เพราะว่าอะไร เพราะว่าคนไทยเดิมมาเกิดมาก และที่คนไทยเดิมมาเกิดมากก็เพราะว่าถึงกาลถึงสมัย ที่คนไทยต้องทำให้ประเทศไทยเป็นแหลมทองตามเดิม คำว่า "ทอง" หมายถึงดีมีค่าสูง ฉันไม่ได้คิดว่าประเทศไทยจะรวยด้วยทองคำ แต่สิ่งเหล่านี้จะปรากฏขึ้นภายหลัง หลังจากที่ได้น้ำมันแล้ว ภูเขาบางลูกจะต้องถูกทำลาย เพราะทองคำอาศัยอยู่ในภูเขามาก

สำหรับแร่ใส ฉันจะยังไม่พยากรณ์ให้เป็นที่แน่ใจ เพราะแร่ใสอยู่ในความลึกมาก แต่พูดไว้สักหน่อยก็ได้ว่าแร่ใสจะได้มาในเวลาควบคู่กับทองคำ ตอนนั้นเมื่อทองคำปรากฏ แร่ใสปรากฏคนเลวน้อยลงแล้ว คนเลวภายในก็น้อยลง คนไทยที่เขาว่าเป็นไทยแต่พูดไทยไม่ชัด มีเกลื่อนกลาดอยู่ในประเทศไทย ก็หมดกำลังที่ปรารถนาจะยึดประเทศไทยเป็นของเขา ก็จะมีใจเป็นไทยขึ้น คือหวังว่าการเข้าเป็นหุ้นส่วนจะดีกว่าการคิดประทุษร้าย ในตอนนั้นไทยจะเป็นอิสระเต็มที่

เอาละ สำหรับวันนี้พอกันทีนะ แต่ว่าฉันก็ยังไม่ได้หมายความว่าจะกลับ จงคิดว่าเราจะมีประเทศเป็นทองคำก็ดี จะมีประเทศเป็นน้ำมันก็ดี จะมีประเทศเป็นแร่ใสก็ดี ทุกคนจงคิดว่าเราจะตาย จงอย่าเอาจิตใจไปเกาะไอ้น้ำมันและแร่ธาตุให้มากนัก คิดว่าเราทำเพื่อความเป็นอยู่ของคนทั้งมวล แต่เราไม่ทำเพื่อหวังอยู่ตลอดกาล ตลอดสมัยของชีวิต จงทำ

จิตให้บริสุทธิ์ ปราศจากความโลภ ความโกรธ ความหลง มีจิตใจตั้งตรงอยู่เฉพาะพระนิพพาน

แล้วทุกคนที่มีส่วนเกี่ยวข้อง เจ้าเด็กหนุ่ม ๆ ที่มันมารวมตัวเป็นลูกเป็นหลาน กับยังมีกลุ่มคนดีอีกหลายกลุ่ม คนพวกนี้ถ้าคิดว่าสามารถจะสกัดจิตของตนให้เป็นคนไท ไร้ความเป็นทาสทางด้านจิตใจ คือ โลภะ โทสะ โมหะ อย่างแบบคนธรรมดา คือทำใจให้เบา ให้รู้ว่านี้มันทรัพย์ของเรา ถ้ามี โลภะ โทสะ โมหะ ก็หมายถึงว่านั่นคือการเป็นศัตรูของประเทศ โมหะให้เบาลงมาคิดแต่เพียงว่าเราต้องตาย แต่จำต้องอาศัยทรัพย์สินเพื่อหวังความสุข นี่เป็นเรื่องของคนธรรมดา ถ้าจิตใจของตนชำระความชั่วเข้ามาสู่ความดีได้ถึงขนาดนี้ ประเทศไทยจะเป็นไทสมบูรณ์ บริบูรณ์ และเพียบพูนไปด้วยทรัพย์สิน ประเทศไทยจะเต็มไปด้วยความสุข ประเทศไทยจะเต็มไปด้วยสรรพาวุธที่บุคคลอื่นเขาหามาแลกน้ำมัน แม้แต่สรรพาวุธที่ประหัตประหารโลกทั้งโลกด้วยเพียงจุด ๆ เดียวก็จะพึงมี ทั้งนี้เพราะอะไร เพราะว่าเขาให้แก่ประเทศไทยโดยรู้ว่าประเทศไทยไม่ทำลายเขา

แล้วในกาลต่อไป พระราชาองค์นี้ก็จะเป็นที่พึ่งของคนไทยต่อไป ความราบเรียบสงบเงียบจากอันธพาล จากคนที่ขายชาติ จะค่อย ๆ มีขึ้นทีละน้อย จิตใจของคนจะเป็นไทขึ้นมาทีละหน่อย ๆ ในเมื่อพระมหากษัตริย์ทรงอยู่ในทศพิธราชธรรม และข้าราชบริพารรู้จักความเป็นไท ไทยเก่า ๆ จะเข้าสิงใจไทยปัจจุบันให้ทำการให้ประเทศไทยเพื่อไทย การคิดล้มล้างชาติไม่มีผลสำหรับคนทั้งหลายที่คิด พวกเขาจะต้องสลายตัวไปตามกาลสมัย

เอาละ ฉันจะกลับ บอกทุกคนว่าฉันโมทนาที่ทุกคนมีเจตนาดีเพื่อไทย และทำใจให้เป็นไท คนใดเมื่อมีจิตใจเป็นไท คนนั้นในเวลานั้นอารมณ์ใจจะผ่องใส จะเข้าถึงธรรมโดยง่าย คือโลกไม่ช้ำธรรมไม่เสีย เมื่อเป็นคนก็เป็นคนดี ตายแล้วก็เป็นผีดี พ้นจากผีก็เป็นเทวดาเข้านิพพานได้อย่างดี ในที่สุดนี้ ขอจงบอกเขาว่าฉันดีใจกับความดีของคนไทยทุกคน สวัสดี

(ท่านขุนช้างเล่าให้หลวงพ่อฟัง ประมาณ ๕ เมษายน ๒๑ เป็นการเพิ่มเติม)

น้ำมันนี่กว่าจะเจาะลงไปถึงมันกี่พันกี่หมื่นฟุต หรือว่ากี่พันกี่หมื่นเมตร เจาะลงไปแล้วก็ได้น้ำมันขึ้นมา ไอ้น้ำมันนี่มันก็มีเหตุอยู่ ๒ ประการที่จะได้น้ำมัน คือ

๑. ฟางเน่า หญ้าเน่า สัตว์เน่า หอยเน่า คนเน่า ผสมสมกัน ไอ้ความเน่ามันเกิดเป็นแก๊ส กระแสที่ไหลไปจากน้ำเลือด น้ำเหลือง น้ำหนองพวกนั้น สะสมกับน้ำธรรมชาติเพาะตัวขึ้นมาอาศัยแก๊สผสมขึ้นมา ก็เกิดเป็นน้ำมันจุดไฟติด นี่อย่างหนึ่ง

๒. อาศัยแร่ธาตุที่มันเป็นหิน หินที่มีความชื้นที่เขาเรียกว่า หินน้ำมัน คือมันไม่ใช่หินจริง ๆ มันเป็นสิ่งเนื้อหนังผสมกันกับธาตุดิน มีความเน่าของบางจุดเข้าผสมกันมีความชื้น เป็นน้ำมันอีกอย่างหนึ่ง

น้ำมันที่ว่าจะเจาะลงไปพบนี่ เป็นน้ำมันผิวต้น ถ้าเจาะลงไป ๆ ดึงดูดเอาความชื้นขึ้นมา แล้วมีปัญญาเจาะลงไปอีก มันก็จะไปเจาะน้ำมันอีก ชั้นของน้ำมันมันมีตั้งหลายชั้นสมมติว่าจะสูบน้ำมันขึ้นมาจริง ๆ โอ้โฮ มันมีตั้งเยอะแยะ นี่ความจริง ดินแดนแผ่นนี้ที่เรียกกันว่าแหลมทองและเป็นเมืองทองก็เพราะมีทรัพยากรมาก นอกจากน้ำมัน ก็ยังมีแร่มีหิน มีเพชรนิลจินดา มีเงินมีทอง มีแร่ธาตุต่าง ๆ ที่มีค่า คนที่มีปัญญายังจะใช้ได้อีกนานแต่ว่าถ้าคนมีกำลังใจเป็นพาล คือความโง่ ชอบเห็นคนอื่นดีกว่าพวกของตนและขนของออกไปเป็นส่วนของตนมาก เมืองของตนรวยไม่ชอบ ชอบไปให้เมืองชาวบ้านอื่นเขารวยขนทรัพย์ขนสินไปให้ชาวบ้านอื่นเขารวย ถ้ายังมีน้ำใจอยู่อย่างนี้ละก็ ของที่มีค่ามีราคาดีมันก็ยังปรากฏน้อย

ถ้าคนทุกคนในเขตนี้ที่เรียกกันว่าคนไทย มีใจรักชาติ มีความซื่อสัตย์สุจริต หวังความเจริญของบ้านเมือง ต้องการให้บ้านเมืองเจริญจริง ๆ ทรัพยากรจะได้มากยิ่งกว่านี้ ไอ้ที่เขาว่ายังไม่ขึ้นมา ๆ นี่ไม่ใช่เทวดากันไว้ ไม่ใช่ผีกันไว้ ไม่ใช่ยังงั้น มันเป็นไอ้มนุษย์ที่ยังมีชีวิตอยู่นี่แหละที่กันอยู่ เช่น อย่างว่ามีทุนมีงบประมาณเท่านี้ เขาให้ไปทำเท่านี้มันก็กันเสีย ไปทำเท่าโน้น ไม่พอดิบพอดีกับเงินที่จ่ายไปแล้ว ผลประโยชน์นั้นจะได้สมบูรณ์ยังไง ที่ท่านได้ฟังมาจากคนก่อนว่า ถ้าคนไทยดีขึ้นมาเมื่อไรทรัพยากรทั้งหลายมันก็จะปรากฏมากเท่านั้น ถ้ามีดีเต็มที่มันก็เกิดขึ้นมาเต็มที่ ดีน้อยมันก็เกิดน้อย ไอ้คำว่า "ดี" ในที่นี้ ที่ว่าทรัพย์มันจะขึ้นมามากนั้นไม่ใช่มันลอยขึ้นมาเอง แต่เป็นด้วยการใช้ปัญญาของตนเอง หรือปัญญาที่ศึกษามาจากในต่างประเทศ ใช้ปัญญานั้นให้มันครบถ้วน ไม่ใช่ว่าไปเรียนกันมาแล้วอยากจะได้เงินเดือน อยากจะได้เงินพิเศษ อย่างนี้เรียกว่าคนนั้นมัน

ยังไม่ดี อยากจะได้แต่เงินเดือน อยากจะได้แต่เงินพิเศษ เงินกินบ้าง เงินโกงบ้าง เงินยักบ้าง เงินยอกบ้าง เงินแป๊ะเจี๊ยะบ้าง เงินหมาเจี๊ยะบ้าง เงินเก๊าเจี๊ยะบ้าง เป็นต้น อย่างนี้ของดีมันก็ผุดขึ้นมาไม่ได้

ถ้ากำลังใจของคนมันดีจริง ๆ ซื่อสัตย์ต่อประเทศชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถ้ามีปัญญามากเงินก็ใช้น้อย จะได้ผลเป็นของดีขึ้นมามาก คนที่มีปัญญามากนี่เขาใช้เงินน้อย คือใช้ปัญญาช่วยด้วย ใช้แรงงานของคนช่วยด้วย ใช้อย่างอื่นแทนเงิน

อย่างคนโบราณนี่เขาก็รู้จักเอาทองหยองขึ้นมาใช้ รู้จักเอาน้ำมันขึ้นมาใช้ เขามีตะเกียงใช้เหมือนกัน แล้วก็เป็นตะเกียงน้ำมัน จะว่าใช้น้ำมันหมูก็เอาหมูที่ไหนมาฆ่าตั้งเยอะแยะ จะว่าใช้น้ำมันมะพร้าวโรงกลั่นน้ำมันมะพร้าวก็ยังไม่มี น้ำมันตั้งแต่โยนกนคร หรือสุโขทัย หรือกรุงศรีอยุธยานี่ เขายังไม่ได้ใช้น้ำมันต่างประเทศ เขาใช้น้ำมันในประเทศ ทองก็เหมือนกัน เขาใช้ทองในประเทศ เขาไม่ได้ซื้อทองนอกประเทศ ทองในประเทศนี่เขายังส่งไปขายนอกประเทศด้วยซ้ำ เงินก็เหมือนกัน เขาใช้เงินในประเทศ ไม่ได้ซื้อเงินนอกประเทศ แล้วเขาจะเอาเงินนี้ไปต่างประเทศ แลกเอาสิ่งของที่เราไม่มีเขามา ของทั้งหลายเหล่านี้มันมีมาแล้วแต่อดีตกาล เขาใช้มาแล้วแต่อดีตกาล แต่คนสมัยนี้ไม่ได้ใช้ปัญญาอย่างคนในสมัยนั้น อะไร ๆ ก็ต้องให้เป็นชาวต่างประเทศมาค้นคว้าหาทั้งหมด จึงปรากฏว่ามันขึ้นมาไม่ได้ ถึงขึ้นมาได้ เขาก็ต้องหากำไรยกเอาไปบ้านเขามากกว่าที่เราจะพึงได้

สมัยผม (ขุนช้าง–ขุนแผน) เขาก็หาน้ำมันกันได้ จะบอกวิธีก็ได้ น้ำมันนี่เขาหากันตามเชิงเขา วิธีการหาน้ำมันก็เป็นของไม่ยาก เขาไปดูแหล่งเฉพาะวัตถุที่จุดไฟได้ดี หรือต้นไม้ที่มีการไวไฟเป็นต้น คนเขามีปัญญา เมื่อเจอะเหตุทั้งสองประการอย่างนี้เขาก็หาแหล่งน้ำมันกัน น้ำมันที่จะพึงได้มากก็เป็นน้ำมันข้น บางจุดก็เป็นน้ำมันสีดำ บางจุดก็เป็นน้ำมันสีแดง แล้วเขาก็ใช้วิธีเกรอะตามวิทยาการ

การหาแหล่งน้ำมันก็ดี แหล่งทองก็ดี เวลานั้นเขาใช้ผีช่วยบ้าง ใช้คนตาทิพย์ช่วยบ้าง ชี้บอกจุด ชี้บอกทาง การเจาะ การสกัดมันก็เป็นของไม่ยากนัก การใช้น้ำมันสมัยนั้นมันไม่มากเหมือนสมัยนี้ ไม่มีรถยนต์ ไม่มีเรือยนต์ แต่ปีหนึ่งก็ใช้เป็นหมื่น ๆ ถังเหมือนกัน

การที่จะใช้แรงงานคน โดยเฉพาะใช้ปัญญามากกว่าทรัพย์ ก็สามารถหาน้ำมันได้ขนาดนั้น เวลานี้เราใช้ทั้งปัญญาด้วย ทั้งแรงเครื่องจักรด้วย ถ้าหาแบบนั้นมันจะได้มากกว่านี้มาก

(เพิ่มเติม เมื่อ ๒๔ มี.ค. ๒๒)

น้ำมันในประเทศไทยนี้เกิดจากสามแหล่งใหญ่ ๆ คือ

๑. สายจากพม่าเป็นน้ำมันใสเกรดดี วกมาจากด้านมะริด

๒. สายจากประเทศจีน เป็นน้ำมันขุ่นหยาบ น้ำมันสายนี้ไหลผ่านแร่ชนิดหนึ่ง เรียกว่ายูเรเซียม ซึ่งเป็นแร่ที่นักวิทยาศาสตร์ไม่รู้จัก มีลักษณะดำเป็นมันเลื่อมและมีความร้อนสูง แร่นี้เป็นเชื้อทำให้เกิดภูเขาไฟ เมื่อน้ำมันข้นนี้ไหลผ่านแร่ก็จะถูกความร้อนทำให้น้ำมันมีคุณภาพดีขึ้น คือใสมากกว่าเดิม

๓. สายในประเทศเอง คือเกิดเองในประเทศ เช่นที่นครสวรรค์ และภาคตะวัน-ออกเฉียงเหนือ

น้ำมันจากประเทศจีนไหลมารวมกับสายพม่าที่บริเวณนครสวรรค์ ทำให้เป็นน้ำมันคุณภาพดี แล้วเผยกว้างเป็นอ่าวไหลผ่านลงมาทางใต้ออกไปยังอ่าวไทย

บ่อน้ำมันบนดินที่ตื้นมากที่สุดอยู่ทางทิศเหนือ

๖. ฌาน–เทวดา–พรหม

(หลวงพ่อเล่าเมื่อ ๑๐ ส.ค. ๒๐)

วันนี้เปิดเทปหลวงพ่อตื้อฟัง มีคนเขาเอามาให้ ท่านบอกว่า "พุทโธ" แต่พุทโธก็อย่าให้ถึงธัมโมนะ อันนั้นของท่านถูก เพราะถ้าจิตใจเราภาวนาว่าพุทโธแล้วไปนึกเอาธัมโมเข้าก็แสดงว่าจิตเคลื่อนจากสมาธิ เมื่อพุทโธก็ต้องพุทโธอยู่ตลอดเวลา ขณะใดที่ยังพุทโธอยู่ขณะนั้นคือจิตเป็นฌาน

ไอ้คำว่า "ฌาน" ภาษาบาลีว่า ฌานัง แปลว่าเพ่ง "เพ่ง" นี้ไม่ใช่เอาตาไปจ้อง แต่ให้เอาใจไปจ้อง คือใจนึกอยู่เสมอ นี่แหละตัวฌาน คือใจนึกอยู่ว่าเราภาวนายังไง ถ้าเรานึกถึงพระพุทธเจ้าเราก็นึกว่าพุทโธ นึกถึงพระธรรมเราก็นึกว่าธัมโม นึกถึงพระสงฆ์เราก็นึกว่าสังโฆ ทีนี้ถ้าเรากำลังนึกว่าพุทโธ ก็อย่าให้กลายเป็นธัมโม สังโฆ ออกมาด้วย ถ้ามันส่ายในอารมณ์แบบนี้ก็ชื่อว่าจิตไม่ทรงสมาธิ เว้นไว้แต่ว่าเราจะตั้งใจนึกถึงพระรัตนตรัยทั้ง ๓ ประการ คือพุทโธ ธัมโม และสังโฆ ถ้าตั้งใจแบบนี้เราก็ย่ำเท้า ๓ จุดเลยไม่ให้พลาด นี่ก็เป็นสมาธิเหมือนกัน ใช้ได้ ถ้ามันพลาดจากเจตนาเดิมเราถือว่าคลาดจากสมาธิ

อารมณ์ฌานนี่ก็ไม่มีอะไร ความจริงมันของง่าย ๆ พูดให้มันยาก "การตั้งใจไว้โดยเฉพาะ" นั่นคือฌาน ฌานคือการทรงอารมณ์อยู่ การทรงอารมณ์อยู่เรียกว่าการเพ่ง คือการตั้งใจไว้ นี่มันฌานเล็ก คือปฐมฌาน ถ้าถึงทุติยฌานแล้วจะตั้งใจว่าพุทโธ ธัมโม สังโฆ อะไรก็ตามมันหยุดภาวนา คือภาวนาไป ๆ มันหายไปเองเฉย ๆ อีตัวหายไปเฉย ๆ นี่เขาเรียกว่าตัดวิตกวิจาร ปฐมฌานมีวิตกวิจาร วิตกคือตัวนึก วิจารว่าใคร่ครวญ เรานึกว่าจะภาวนาพุทโธ และขณะภาวนาก็ใคร่ครวญว่า เอ๊ะ นี่เราว่าครบไหม เราว่าพุทโธนี่เราว่าอยู่หรือเปล่า แล้วจะครบไหม ไอ้นี่เป็นวิจาร พอถึงทุติยฌาน วิตกหรือวิจารหยุดไป ไม่ใช่เราเลิก ต้องให้เลิกเอง เมื่อวิตกวิจารเราเลิก คำภาวนาก็หายไป เพราะว่าคำภาวนามันเป็นวิตกวิจาร วิตกวิจารหายไป แต่จิตมันเป็นสมาธิดีขึ้น มีความชุ่มชื่น ทรงตัวดีกว่า แต่ว่าถึงฌาน ๒ ใหม่นี่น่ะ พอจิตมันตกกลับไปถึงปฐมฌาน มีอารมณ์นึกขึ้นมาว่า อ้าว ตายจริง

นี่ลืมภาวนาเสียแล้ว จับต้นชนปลายไม่ถูก เอ๊ะ นี่เราไม่ได้ภาวนาเสียแล้วนี่ เสร็จ! ไปเจอะเอาเพชรเข้านึกว่าราคาถูกกว่าขี้เสียแล้ว

ทีนี้พอถึงฌานที่ ๓ ความชุ่มชื่นหายไปมีอาการคล้าย ๆ กับตัวตึงเป๋ง ความจริงตัวมันปกติ แต่จิตมันตั้งมั่นมาก มีอาการทรงตัวเป๋ง หูได้ยินเสียงภายนอกน้อย ลมหายใจเบา อารมณ์มันทรง สบาย ใครจะกระโดดโลดเต้นไงก็ตาม ไอ้ตัวนี้ไม่รำคาญ เรานอนอยู่ เขากระโดดตึง ๆ ไอ้ตัวนี้เฉย มันรู้ว่าเขาโดด แต่ได้ยินเสียงไม่ชัด ทีนี้พอถึงฌานที่ ๔ กายกับใจมันแยกเด็ดขาด ความจริงกายกับใจมันเริ่มแยกกันตั้งแต่ฌานที่ ๑ แล้ว คือตามปกติเราได้ยินเสียงรบกวนนี่เรารำคาญ ทีนี้ในฌานที่ ๑ ได้ยินเสียงไม่รำคาญ แสดงว่าจิตมันเริ่มแยกจากกายนิดหน่อยพอฌานที่ ๒ ตัดวิตกวิจาร มีความชุ่มชื่น มีการทรงตัวมากขึ้นก็แยกกันไกลออกไปอีกนิดหนึ่ง แต่ก็ยังอยู่ในตัว ยังรับรู้เรื่องของประสาท ฌานที่ ๓ มีอาการทรงตัวมากขึ้น แต่ยังรับอาการของประสาทเบา ๆ พอฌานที่ ๔ จิตมันแยกกับกายเลยไม่ยอมรับรู้เรื่องของประสาททั้งหมด ยุงกินริ้นกัดไม่รู้หรอก เสียงดังโครมครามแม้แต่เสียงปืนใหญ่ เสียงระเบิดลงใกล้ ๆ มันก็ไม่ได้ยิน ถ้าหากเป็นฌาน ๔ ละเอียดนะ เมื่อจิตมันแยกกับกายเด็ดขาด ท่านจึงถือว่าฌาน ๔ เป็นฌานสำคัญเวลาที่เราจะถอดตัวข้างในออกไปเที่ยวข้างนอกก็ต้องเข้าถึงฌาน ๔ เวลาพระพุทธเจ้านิพพานก็ฌาน ๔ พระอรหันต์ถ้าท่านทรงตั้งแต่ฌาน ๔ ขึ้นไป ท่านก็ต้องถอยกลับมาออกตรงฌาน ๔ นี่แหละ ออกตรงอื่นไม่ได้ เว้นแต่ท่านที่ไม่ได้ถึงฌาน ๔ ก็ไปตามกำลังของฌาน

คนที่ตายด้วยกำลังของฌาน เขาไม่ได้ตายอย่างชาวบ้านธรรมดา ๆ เพียงแต่ตั้งท่าไปเฉย ๆ เท่านั้น คือครั้งแรกเขาใคร่ครวญดูก่อนว่าจะไปที่ไหน เมื่อเห็นจุดที่จะไปแล้วก็ดูว่าจะไปหรือยัง ควรไปหรือไม่ควรไป จะไปหรือจะอยู่ เขาว่ากันว่ายังงี้นะ บอกว่าไม่ได้ตายส่งเดชอย่างชาวบ้านนี่ เขาไม่ได้มีอารมณ์เศร้า เขาเห็นจุดที่จะไป แหม สวยสดงดงาม ถ้าเรามองดูบ้านที่เราอยู่ ไม่ต้องบ้านหรอก เอาพระราชฐานก็ได้ ดูพระที่นั่งจักรีมหาปราสาท ที่เราว่าสง่าที่สุดในเมืองไทย นึกให้ข้างในประดับด้วยทองคำ แม้เพชรนิลจินดาก็มีเยอะแยะ แต่ว่าบ้านเทวดาบ้านเล็ก ๆ ที่นับว่าเป็นกระต๊อบที่สุดน่ะ มันสวยกว่านั้นเยอะ

กระต๊อบที่มีค่าต่ำที่สุดของเทวดาก็คือของภุมมเทวดา หรือจาตุมหาราช นี่อย่างเลวที่สุดนะ เป็นกระต๊อบเงินล้วน ๆ วิมานเงินนี่เขาถือว่าเป็นกระต๊อบเล็กที่สุด ถ้าว่ากันตั้งแต่

ดาวดึงส์ขึ้นไปถือว่าทองคำล้วนเป็นกระต๊อบเล็กที่สุด นี่ แหม ถ้าเราไปขโมยกระไดจากวิมานใครมาได้สักคนละก็ เห็นจะรวยสะบัด

ต่อจากนั้นขยับขึ้นไปเป็นวิมานแก้ว ก็ดูกันตรงที่ว่าวิมานเป็นแก้วชนิดอะไรกัน ไม่ได้ดูว่าเป็นทองคำหรือเปล่าเสียแล้ว เพราะวิมานทองคำนี่แย่เต็มที เป็นเทวดาที่จนที่สุด เขาดูกันว่าเป็นแก้ว ๓ ประการ แก้ว ๕ ประการ หรือแก้ว ๗ ประการ ถ้าเป็นแก้ว ๗ ประการก็ถือว่าเป็นเทวดาชั้นโลกีย์อันดับสูงสุด

ทีนี้ก็มีเทวดาที่เป็นพระอริยเจ้าอีก เทวดาชั้นพระอริยเจ้านี่ก็มีได้ตั้งแต่ภุมมเทวดาขึ้นไปนะ อย่าไปนึกว่าภุมมเทวดาท่านต่ำนะ บางองค์เป็นพระอนาคามีก็มี ต้องระวังให้ดี พวกที่บอกว่าไหว้พระภูมิไม่เป็นเรื่องน่ะ ดีไม่ดีไปไหว้เอาพรหมที่ไม่เป็นเรื่องเข้า เพราะเป็นพรหมที่ได้ฌานโลกีย์ มีค่าเท่าพระอริยะเมื่อไหร่ อยู่ชั้นสูงก็จริงแต่คุณสมบัติไม่เท่ากัน

ทำไมพระอริยะองค์นี้ถึงไปเป็นแค่ภุมมเทวดา? เขาบอกว่าเวลาออกไปจากกายแกคลานเตาะแตะไปน่ะ แกเลยไปสร้างบ้านอยู่ใกล้ๆไปไกลกับเขาไม่ได้ ตอนที่สร้างบ้านเสร็จถึงแม้จะเป็นกระต๊อบแต่พ่อดันเก็บเงินมาก เป็นมหาเศรษฐีแบบผ้าขี้ริ้วห่อทอง ใช่ไหม ไปสร้างบารมีใหม่นี่เขาทำได้นี่ แต่ก็ไม่แน่นัก บางทีพระอริยเจ้าบางองค์ ตัวอย่างเช่นพระเจ้าพิมพิสารที่เป็นพระโสดาบัน เวลาตายก็ทรงอยู่ในฌาน ๔ ที่ถูกจะต้องเป็นพรหมชั้นที่ ๑๑ ถูกไหม เป็นพรหมแบบพระอริยเจ้าด้วย แต่ว่าขณะที่ทรงฌาน ๔ อยู่เขารู้มานานแล้วว่าเขาจะไปไหน รู้มานานก่อนตาย แต่ท่านก็เกิดรู้ขึ้นตอนที่จะออกจากร่างว่าก่อนที่ท่านจะมาเกิดเป็นคนนี่ ท่านมาจากจาตุมหาราชในเขตของท้าวเวสสุวัณองค์เดิม ท้าวเวสสุวัณองค์เดิมก็คือท้าวมหาชมพู ตอนนั้นท่านเป็นอินทกะอยู่ แล้วท่านลงมาเกิดเป็นคน ทีนี้ท่านก็เลยนึกว่าไอ้บ้านพรหมนั้นก็ช่างเถอะ ไม่ไปละ อยู่บ้านเก่าดีกว่า ก็เลยไม่ไปพรหม พ่อแวะเสียที่จาตุมหาราชนี่ เวลานี้ก็เลยเป็นท้าวเวสสุวัณ

เมื่อ ๒-๓ ปี เอ๊ะ เดี๋ยวก่อน ปี ๐๙ ปีนั้นนึกพิศขึ้นมายังไงไม่รู้ ไปไหน ๆ ไปได้แต่จาตุมหาราชไม่ได้ไปสักที จะไปกลางคืนก็ไปไม่ได้เพราะฝึกกรรมฐาน แบบนี้มันใช้เวลาน้อยเมื่อไหร่ เลยไปมันกลางวัน

วันนั้นสั่งเณรใส่กุญแจกุฏิด้านนอก ตัวเองนอนอยู่ข้างใน ใครมาจะได้นึกว่าไม่อยู่ โกหกชาวบ้านเขา ย่องไปดูสักทีว่าไอ้จาตุมหาราชน่ะมันมีอะไรกันแน่ ออกปั๊บ ไปทางตะวันออก เห็นท้าวธตรฐ เอ๊ะ นุ่งกางเกงตัวเดียวไม่ใส่เสื้อ แล้วกัน ไม่ใช่ผ้าเตี่ยวนะ เป็นกางเกงขายาวทักว่า เอ๊ะ! เทวดานี่ทำไมไม่ใส่ชฎาไม่ใส่เสื้อเล่า ท่านก็ตอบว่า แล้วกัน นั่งใส่ชฎากันอยู่เรื่อยยังไงกัน เทวดาก็เหมือนคนน่ะแหละ ถึงเวลาก็ใส่ไม่ถึงเวลาก็ไม่ใส่ เราก็นึกในใจว่า อือ เห็นเทวดาตามข้างโบสถ์เขาใส่ชฎาเรื่อยนี่ ถามท่านว่าลูกน้องไปไหนหมด ท่านบอกว่าอยู่ตามเขตแล้วย้อนถามว่ามาโงล่ะ ตอบท่านว่าไม่รู้ซี เคยแต่เลยไปทุกทีไม่เคยแวะเลย วันนี้ลองแวะดูทีอีแถวนี้รู้สึกว่าพวกเก่าเยอะ คุยกันประเดี๋ยวท่านก็บอกให้ไป คุยนานไม่ได้

ไปหาท้าววิรูปักษ์ อยากจะดู "นาค" พวกนั้นสักหน่อยว่าที่เรียกว่านาค ๆ น่ะ นาคแบบไหน ก็ไม่เห็นมีนาคสักตัวเดีย มีแต่เทวดา ถามท่านว่าทำไมเรียกว่านาคล่ะ ท่านตอบว่า "นาคะ" แปลว่าประเสริฐ หมายถึงเทวดา พวกกุมภัณฑ์ คนธรรพ์ ยักษ์อะไรนี่ก็เทวดา ยักษ์เขาแปลว่าบุคคลผู้ควรบูชา ไม่เห็นมีเขี้ยวนี่ สวยจะตายไป

เสร็จแล้วไปโน่น ท้าวเวสสุวัณ พอเข้าเขตพรรคพวกก็ไชโยเลย เพื่อนเก่ามาแล้ว เราเคยอยู่ที่นั่นมานี่ ยี่ห้อเก่า เจี๊ยวกันใหญ่เลย ไปคุยอยู่พักหนึ่ง เราเป็นประธานเพราะอะไรรู้ไหม? เราไม่เหมือนเขานี่ ก็นั่งอยู่ที่คนเดียวน่ะซี นอกนั้นเขาพวกเดียวกันเขาก็นั่งรวมกลุ่มกัน เราเป็นประธานไม่ต้องให้ใครตั้ง ตั้งมันเสียเอง คุยกันไปคุยกันมาถามท่านว่าท้าวเวสสุวัณนี่พระเจ้าพิมพิสารใช่ไหม? ท่านถามว่า "ทวนทำไม?" แน่ะดุเสียด้วย ตอบว่าไม่ใช่ทวนพึ่งจะถามนี่แหละ ท่านก็ว่ารู้แล้วถามทำไมล่ะ แล้วกัน ก็ถามให้รับน่ะซี แล้วถามต่อไปว่าเวลานี้ยังเป็นพระโสดาอยู่รึ ท่านหัวเราะชอบใจกันทั้ง ๔ องค์ แล้วก็ตอบว่าใครเขาจะคลานขี้อยู่ล่ะ แล้วกัน หาว่าพระโสดาบันคลานขี้เสียได้ ถามท่านว่าทำไมล่ะ ตอบมาว่าผมไม่ได้ปรารถนาพุทธภูมินี่ ถ้าปรารถนาพุทธภูมิก็ต่อบารมีให้สูงขึ้นไม่ได้ จะทรงบารมีหรือขัดบารมีให้เป็นเทวดานั้นทำได้ แต่ต่อบารมีให้สูงขึ้นไม่ได้ ท่านว่าผมเป็นสาวกภูมิ ธุระอะไรจะไปนั่งงอก่ออยู่แค่พระโสดาบัน ถามท่านว่าถ้างั้นเวลานี้เป็นอะไร ท่านบอกว่าเป็นอนาคามี เสร็จ! นี่เวลาเราเทศน์ เราก็เลยเทศก์โกหกชาวบ้านว่าท้าวมหาราชทั้ง ๔ เป็นพระโสดาบัน เป็นไง โกหกเขาเพลินไปเลย

เทวดา ๔ เหล่าหรือ ๔ ภาคนี้เป็นทหาร เขาเรียกว่าทหารรักษาดาวดึงส์ รักษาเวชยันตพิมาน รูปร่างแกแบ่งเป็น ๒ ภาค เวลาแกทำหน้าที่รักษาเขต ท่าทางก็ไม่เป็นเรื่องหรอก จะเห็นสะโอดสะองหน่อยก็พวกตะวันออก พวกคนธรรพ์ ถ้าเป็นพวกท้าววิรุฬหกจะอ้วนม่อต้อ กุมภนี่เขาแปลว่าหม้อ ไอ้ใครไม่รู้ดันไปแปลว่าลูกอัณฑะเท่าหม้อ กุมภนี่รูปร่างอ้วนเตี้ยเหมือนหม้อ หมอคนแปลดีนั่นเลยซวยไป เทวดาตั้งนามสกุลให้ใหม่ว่า "จงบรรลัย" เวลาที่เขารักษาเขตเขาแสดงตัวใหญ่พุงใหญ่ แต่เวลาไปไหว้พระที่จุฬามุนีโอ๊ะ แต่งตัวก็พรหมเราดี ๆ นี่เอง ไอ้พุงปลิ้น ๆ หายไปหมด

ลุงพุฒิ (พญายมราช) นี่ก็เถอะ เวลานั่งปกติละพุงเขียวทีเดียว ชอบนุ่งผ้าพื้นผืนหนึ่งผ้าขาวม้าพาดบ่า ปล่อยพุง วันหนึ่งย่อง ๆ ไปคุยกับเขา แวะประเดี๋ยวหนึ่งก็ลากลับบอกว่าจะไปไหว้พระ แกบอกว่าไปด้วยซี ถามแกว่าไหว้เป็นเหมือนกันรึ แกว่าเป็นซีความจริงเขาเป็นอนาคามีและเป็นพรหมด้วย พอแต่งตัวเข้าไอ้พุงปลิ้นหายไปหมดแฮะไม่ปลิ้นเลย กลับสะโอดสะองสวย ถามแกว่า เอ๊ะ พุงหายไปไหน แกบอกว่า ฮึ เก็บได้แกมีอะไรขำ ๆ ดี วันไหนว่างงานถ้าไปหาแก ๆ มักจะชี้หน้าเอา เจ็บใจตอนที่แกรักษาเวฬุวันน่ะ พวกเราเป็นนักรบนี่ ไปไหนก็ถืออาวุธไปด้วย พอลงไปก็เอาใบหอกดีพุงแกแกเจ็บใจ บอกว่าถ้าพลาดเมื่อไหร่จะจับยัดลงนรกไม่ให้เหลือเลย

๗. กรวดน้ำ

น้ำไม่ต้องไปกรวดมันหรอก กรวดน้ำทำยังไง? ก็ต้องไปดู ดูว่าน้ำในถังมันเหลือเท่าไหร่ ในคลองมันแห้งลาไปหรือมากขึ้นมาอย่างนั้นกระมัง เพราะสำรวจกับตรวจ มันศัพท์เดียวกัน ไอ้ "กรวด" ก็ไม่ถูกอีกน่ะแหละ สำนวนทางศาสนาเขาเรียก "อุทิศ" แปลว่า เจาะจง คือ ไม่เห็นต้องใช้น้ำ

การ "กรวดน้ำ" มันเริ่มสมัยเปรตมาทวงขอบุญกุศลจากพระเจ้าพิมพิสาร พระ-พุทธเจ้าทรงบอกวิธีทำให้ว่า ให้พระองค์ถวายภัตตาหารกับพระสงฆ์แล้วอุทิศส่วนกุศลให้ซี ท่านก็ทำแบบนั้น อีตอนอุทิศส่วนกุศลท่านเป็นคนมาจากพราหมณ์ที่มีธรรมเนียมว่าจะให้ของใครก็ต้องเอาน้ำราดมือผู้รับ แสดงเป็นอาการว่ายกให้ ท่านก็เอาน้ำในคนโทเทราดพระหัตถ์พระพุทธเจ้า เลยรับกันต่อ ๆ มาว่าอุทิศส่วนกุศลต้องราดน้ำด้วย

อุทิศนี่แปลว่าเจาะจง เราทำบุญเจาะจงไปให้ ถ้าไปใช้น้ำก็เจ๊งเพราะใจมัวเป็นห่วงน้ำ ห่วงมือ ใจก็แกว่ง ใช้ไม่ได้หรอก เสียผลตั้งเยอะ เคยเห็นผีมาหลายรายแล้วที่มารับส่วนกุศล แต่ไม่ได้กิน บางครั้งเวลาทำบุญนะ คนที่นำอุทิศส่วนกุศลนะมันให้แต่เฉพาะญาติ พวกที่ไม่ใช่ญาติก็เดินร้องไห้ไปเลย น้ำตาไหลเพราะไม่ใช่ญาติ ไม่มีโอกาส นี่ เป็นยังงี้ เป็นผีแล้วมันแย่งกันกินไม่ได้

ทีหลังไม่ต้อง "กรวดน้ำ" นะ ตั้งใจเฉย ๆ มีผลกว่าตั้งเยอะ ฉันไม่ใช้เลยแหละแล้วเวลาอุทิศส่วนกุศลจริง ๆ นี่ใช้ภาษาบาลีไม่ดีหรอก เพราะอะไรรู้ไหม เพราะบางทีไอ้ภาษาบาลีนี่มันไม่ตรงกับเจตนาที่จะให้ อย่างฉันเจริญกรรมฐานกับหลวงพ่อปานนี่คืนที่ ๓ มีผีมานั่งอยู่ตรงหน้า ยายคนหนึ่งอ้วนยังกะพ้อม มีไอ้เจ้าคนหนึ่งผอมกะหงองก๋องยายนั่นแกบอก เอ้า จะพูดอะไรก็พูดซี จะขออะไรท่านก็ขอ ไอ้เราก็มองดู เอ ไอ้นี่มันคงอด อาจารย์ฉัตรท่านเคยบอกว่าถ้าไม่ขอก็อย่าให้ แต่มานึกดูว่า เอ๊ ไอ้นี่มันพูดไม่ได้เราจะไปรอให้มันขอทำไม ก็เลยให้ เวลาให้ก็ "อิมินา" เข้าให้ อิมินาปุญญกุเม อุปัชฌาย์

ฯลฯ แปลไปเถอะ ไม่ได้ตรงกับหมอนั่นเลย ไปให้เอาครูอาจารย์ที่ไหนก็ไม่รู้ ไอ้คนนั่งตรงหน้าไม่ได้ให้ ว่าไปไม่ถึงครึ่ง พวกมาแล้ว โซ่คล้องคอหมับ ลากไปเลย

ตอนเช้าไปบิณฑบาตกลับมาก็ฉันข้าว หลวงพ่อปานโดยปกติสังเกตได้ ถ้าไม่มีเรื่องอะไรจะพูด ฉันข้าวเสร็จท่านต้องเช็ดบาตร เช็ดช้อน เช็ดชามของท่าน พระอื่นก็ต้องทำเหมือนกัน แล้วข้าวแกงที่กินหมดแล้วก็ไม่ใช่โยนให้เด็กล้าง พระต้องล้างเองเช็ดเองเช็ดถ้วยเช็ดชาม เสร็จท่านก็จะยถาทันที วันไหนเช็ดชามเสร็จยังไม่ยถา วันนั้นแปลว่ามีเรื่องแล้วอีวันนั้น มองไปมองมา พอเจอะหน้ากันท่านก็พยักหน้าถามว่า ยังไง พ่ออิมินาคล่อง แล้วมันจะได้แดกรึ? แล้วกัน เอาเราเข้าแล้ว รู้เสียด้วยนะ ท่านอยู่ในกุฏิ เราอยู่ในป่าช้า โกหกท่านไม่ได้ แหม คนแก่นี่หูยาว ท่านว่า แล้วก็บอกว่า นี่ ทีหลังไม่ต้องไปว่าแบบนั้นหรอกนะ มันใช้อะไรไม่ได้ ผีพวกนี้น่ะ มันไปเร็วมาเร็ว ต้องใช้เวลาเร็วๆ ถามว่าทำยังไง ท่านบอกว่า เอางี้ พอเห็นหน้ามันปั๊บ ก็ตั้งใจเลยว่าฉันบำเพ็ญกุศลมาตั้งแต่ต้นจนบัดนี้ บุญบารมีจะมีแก่ฉันเพียงใด เธอจงโมทนาและมีประโยชน์อย่างเดียวกับที่ฉันจะพึงได้รับ เอาแค่นี้ อย่าให้ยาวกว่านี้ ถ้าสั้นกว่านี้ได้เท่าไรยิ่งดี เพราะว่ามันคอยนานไม่ได้

ถาม – คนไปนิพพานแล้วอุทิศให้ได้หรือไม่?

ได้ แม้แต่พระพุทธเจ้าเราก็ควรอุทิศให้ได้ เพราะเป็นการสนองคุณ แสดงความกตัญญูกตเวที ความจริงท่านไม่ต้องการหรอก ของท่านมีจนล้นแล้ว ถึงแม้ท่านจะไม่รับแต่อย่าลืม อย่างเราเป็นพ่อเป็นแม่เขาน่ะ ถ้าไอ้ลูกมันอยู่บ้านไกล นาน ๆ มาหาที เอาของอะไรมาให้ ถึงแม้ว่าของนั้นไม่มีค่าอะไรเราก็ยังดีใจ ใช่ไหม เห็นว่าลูกน่ะมีน้ำใจ มีกตัญญูรู้คุณ อันนี้ก็เหมือนกัน ถ้าหากว่าเราอุทิศส่วนกุศลให้พระพุทธเจ้า ก็แสดงว่าเรากตัญญูรู้คุณของพระพุทธเจ้า การบูชาคุณของพระพุทธเจ้าด้วยความกตัญญูรู้คุณนี่ เป็นเหตุให้เราไม่ลงนรก ท่านจะรับหรือไม่รับนี่ไม่สำคัญ สำคัญที่ว่าให้ใจของเราตามระลึกถึงอยู่เสมอก็แล้วกัน

๘. คำสั่งพิเศษ

(เล่าเมื่อ ๑๗ ส.ค. ๑๗)

มีข่าวพิเศษ จะบอกให้เอาไหม วันนี้เป็นวันพระ แต่จะเป็นวันพระหรือไม่วันพระก็ตาม เฉพาะพวกที่ได้วิชชาสาม ที่มีมโนมยิทธิขึ้นไป เขาก็ขึ้นไปไหว้พระทุกวัน ที่ๆ เป็นแดนไหว้พระ ก็คือ จุฬามุนีเจดีย์สถาน และถ้าใครเป็นพระอริยเจ้าก็เลยไปนิพพาน ที่ของใคร ๆ ก็ไป ตั้งแต่พระโสดาบันขึ้นไปเขาไปของเขาได้ เขามีที่อยู่ แต่ถ้าเป็นพระ-อริยเจ้าที่เป็นสุขวิปัสสโกก็ไปไม่ได้ เห็นผีเห็นเทวดาก็ไม่ได้ ประเภทนี้แกก็นั่งเป็นตอตะโกอยู่ข้างล่าง

พอขึ้นไปที่จุฬามุนี ทีแรกก็ต้องแวะไปหาโยมก่อน นี่เป็นเรื่องธรรมดา พ่อแม่อยู่ผ่านไม่ได้ อย่างน้อยที่สุดก็ต้องเข้าไปแสดงความเคารพก่อน ไง ๆ ก็เป็นพ่อเป็นแม่ เราจะดีได้จะเลวได้ ก็อาศัยพ่อแม่เป็นแดนเกิด อันนี้ทิ้งไม่ได้ ถ้าเลยพ่อแม่เมื่อไรก็ลงอเวจีเมื่อนั้น ถือว่าเป็นอนันตริยกรรม บรรดาพ่อแม่ทั้งหลายที่ไม่ได้เป็นคนท่านก็ไปประชุมกันที่นั่น ถือว่าต้องคอยรับการเคารพ ถือเป็นกิจประจำ จากนั้นท่านบอกว่าให้รีบเข้าจุฬามุนีมีเรื่องสำคัญ

พอเข้าไป แหม ไม่นึกไม่ฝัน เป็นเรื่องใหญ่มาก คือ ปรากฏว่ามีพระอริยเจ้าที่ได้มโนมยิทธิประชุมกันที่นั่นถึง ๗๓๒ องค์ นี่ไม่ได้หมายความว่าเป็นพระเป็นสามเณรทั้งหมดนะ ที่เป็นฆราวาสก็มี ฆราวาสที่เป็นพระโสดาบันขึ้นไปท่านก็นับเป็นพระด้วยนะ ย่อง ๆ เข้าไปน่ากลัวจะเป็นคนสุดท้าย เพราะพอเข้าไปท่านก็บอกว่ามากันครบแล้ว พวกที่ยังไม่ตายนะ คือ ท่านบอกว่า วันนี้พระอริยเจ้าที่ยังไม่ตาย ตั้งแต่พระโสดาบันขึ้นไปมาประชุมเป็นมหาสมาคม ๗๓๒ ท่าน ก็มีพระองค์หนึ่งถามว่า ถ้ารวมทั้งสุขวิปัสสโกที่ไม่ขึ้นมามีเท่าไร ท่านบอกว่าพันเศษ ๆ พันสามร้อยเศษ ๆ แล้วส่วนใหญ่ก็อยู่ในประเทศไทย คนที่จะเป็นพระอริยเจ้าต่อไปก็มีมาก แต่ว่าไม่เข้าใจเรื่องธรรมะ คำว่า “ไม่เข้าใจ” ท่านอธิบายว่า เวลาสอนน่ะสอนยากเกินไป ให้พระอริยเจ้าทั้งหมดแสดงความจริงให้ชัด อันนี้

รู้สึกว่าจะเป็นคำสั่งนะ ไม่ใช่คำแนะนำ เป็นคำสั่งพิเศษ ให้แสดงตนให้ชัด คือ พูดให้ชัดออกมา ชาวโลกจะได้มีความเข้าใจว่าความจริงของพระพุทธศาสนามีเพียงใด

พระองค์หนึ่งเขาเก่ง เป็นพระอรหันต์ ท่านถามเพื่อคนอื่น คือ ถามว่าถ้าแสดงออกไปให้ชัดแล้วจะมีอันตรายไหม สมเด็จท่านก็ย้อนบอกว่าพระอริยเจ้ากลัวอันตรายด้วยรึ กลัวการกลั่นแกล้งด้วยรึ ท่านบอกว่า คำว่าอริยะนี่เขาไม่กลัวการกลั่นแกล้ง องค์นั้นท่านก็ไม่กลัวแล้วละ ท่านถามว่า ถ้าองค์ใดองค์หนึ่งพูดไปตามตรงแล้วผลจะเป็นยังไง ท่านตอบว่า คนที่เขาแสดงความจริงออกมามีกี่คนแล้วล่ะเวลานี้น่ะ

อีกประการหนึ่ง การแนะนำพุทธบริษัทให้ใช้วิธีแนะนำที่ง่ายที่สุด เพราะว่าไอ้การจะได้จริง ๆ มันง่าย อย่าไปแนะนำให้ยาก ตนได้ผลมาด้วยวิธีไหนให้พูดแบบนั้น

องค์หนึ่งถามว่า เวลานี้โลกเต็มไปด้วยความเร่าร้อน คนที่เคารพความจริงหาได้ยาก ส่วนใหญ่มักจะเป็นคนเอาเปรียบกัน คอยจะเบียดเบียนกัน ถ้าจะเทียบแล้วบรรดากลุ่มที่เคารพความจริงนับถือธรรมะมันมีน้อยจริง ๆ จะทำยังไงถึงจะแก้ไขได้ ท่านก็ตอบว่าหากเป็นกฎของกรรมที่เป็นอกุศลละเราแก้ไขไม่ได้ แต่ทว่าธรรมะอุปมาเหมือนน้ำ คนเราเปรียบอุปมาเหมือนกองไฟ คนที่อยู่ในกลุ่มของกองไฟก็มีความเร่าร้อนมานาน น้ำนี้ถึงแม้ว่าจะมีปริมาณน้อย แต่ถ้าหากเขาทราบว่าน้ำนี่เย็นนะ ก็จะมีคนวิ่งเข้ามาดื่มน้ำมากดีกว่าอยู่ในกลุ่มไฟ เพราะมันมีแต่ความเร่าร้อน ดังนั้น บรรดาพระทั้งหลายก็ควรแสดงธรรมเบื้องต่ำให้มากที่สุด นั่นคือ สังคหวัตถุ เพราะว่าเป็นธรรมที่แนะนำให้ประชาชนรู้จักสงเคราะห์ซึ่งกันและกัน เป็นสัญญาณแห่งการผูกมิตร สร้างความรัก สร้างความสามัคคีในกลุ่ม

ความรัก ความสามัคคีในกลุ่มเล็ก ๆ นี้ มันก่อให้เกิดความสุข ทีนี้คนส่วนใหญ่ก็จะมองเห็นทีละน้อย ๆ ว่า เอ ไอ้คนที่เขารักกันนี่มันดี คนนี้ขาดอย่างนี้ คนนั้นขาดอย่างนั้น เขาก็มาช่วยกัน ความสุขในกลุ่มเล็ก ๆ มันก็เกิดขึ้น ทีนี้ คนในกลุ่มใหญ่ก็จะค่อย ๆ ถอนจากความรู้สึกเดิมที่เอาเปรียบซึ่งกันและกัน หันมาสงเคราะห์ซึ่งกันและกัน โลกก็จะเต็มไปด้วยความเยือกเย็น

แล้วท่านพูดออกมาอีกคำหนึ่งว่า พระพุทธศาสนาที่ตั้งหลักมั่นจริง ๆ ก็เฉพาะในประเทศไทยเท่านั้น ต่างประเทศยังไม่ทรงตัว การฝังรากฝังโคนยังไม่แน่น ที่แน่นจริง ๆ เป็นหลักเป็นฐาน คือ ในประเทศไทย แล้วสมเด็จพระพุทธทีปังกรท่านก็บอกว่า ไอ้ที่เลจริง ๆ มันก็ในประเทศไทยอีกน่ะแหละ บรรดาเพื่อนอีก ๒ องค์เขาขึ้นไปด้วย เจ้านั้นเขาถามว่า ดีจริง ๆ มีอยู่ในประเทศไทย แล้วทำไมถึงได้มีเลวจริง ๆ คือ เลวที่สุดก็อยู่ในประเทศไทยด้วยล่ะ ท่านตอบว่า เมื่อดีที่สุดอยู่ในเมืองไทยแล้ว ถ้ามีเลวก็ต้องนับเป็นเลวที่สุด อย่างต่างประเทศน่ะ เขายังมั่นคงไม่พอ เมื่อเขาเลวก็จะถือเป็นเลวที่สุดไม่ได้

ท่านบอกว่าไม่ต้องไปกลัวคนเลว จริงอยู่ เวลานี้นักบวชทุศีลอยู่ในระยะมีกำลัง และมักจะข่มขี่พระที่มีศีล สมาธิ ปัญญา บริสุทธิ์ แต่ไม่เป็นไร เพราะว่าคนที่มีความบริสุทธิ์ มีบุญบารมีมาก ก็มีเหมือนกัน ถ้ามีการแสดงความจริงออกไปให้ชัดหลาย ๆ สายมึงก็รับรอง กูก็รับรอง ในที่สุดพวกมีจิตคิดทำลายศาสนาก็จะสิ้นกำลังไปเอง

วันนี้ดีใจที่เป็นมหาสมาคมใหญ่ ความจริงเขาไม่เคยขึ้นไปพบกันแบบนี้หรอก พบน่ะพบบ้าง แต่ไม่ครบ สำหรับพวกได้ฌานโลกีย์มีอีกกลุ่มหนึ่ง ท่านไม่นับ ท่านพูดแล้วชี้ให้ดู เวลาชี้ก็มองเห็นใจคนกลุ่มใหญ่อยู่ในเมืองไทย ต่างประเทศก็มีเหมือนกัน แต่มันน้อย เพราะต่างประเทศเขาติดอย่างอื่นกันมาก ท่านบอกว่าคนที่ยังหมื่น ๆ อยู่มีเยอะด้วยอำนาจของท่านนะ มองเห็นเหมือนพระอาทิตย์ตอนเที่ยง เห็นอยู่ใกล้ ๆ ท่านชี้ลงมาบอกว่าเห็นไหม กำลังใจคนที่เข้าถึงอยู่แล้วนี่มันเยอะ ตอนนี้กำลังขึ้นหนัก แต่ว่าพวกเราชอบใช้ไอ้คำยาก ๆ แล้วก็ไปเกรงใจพวกทุศีล ถ้าไม่ปล่อยความจริงออกมาแล้วเมื่อไหร่พระพุทธศาสนาจะก้าวหน้าถึงที่สุด ถ้าพุทธศาสนาไม่ก้าวหน้าเต็มกำลัง โลกก็เร่าร้อนอยู่อย่างนี้ตลอดเวลา ถ้าหากกำลังของพระพุทธศาสนาก้าวขึ้นเต็มที่ โลกมันจะเยือกเย็นเพราะว่าน้ำดับไฟได้ท่านว่าอย่างนั้น

ที่ท่านสั่งอย่างนี้ คือ ให้เปิดให้มากนั้น เป็นการรับรองไปในตัวว่าเวลานี้พระ-อริยเจ้ามีได้ ไม่ใช่ว่าหมดพระอริยเจ้า นี่มันเป็นพันที่สาม พระพุทธเจ้าท่านประกาศศาสนาไว้ ๕,๐๐๐ ปี พันที่ ๑ เป็นยุคของพระอริยเจ้าขั้นที่มากไปด้วยปฏิสัมภิทาญาณ พันที่ ๒ มากไปด้วยฉฬภิญโญ คือ พระอภิญญา แต่ไม่ได้หมายความว่ามีไม่ได้ มีเหมือน

กันแต่ปริมาณด้อยลงไป มาระหว่างนี้เป็นพันที่ ๓ มีพระอริยเจ้ามากไปด้วยวิชชาสาม ส่วนอภิญญา ๖ และปฏิสัมภิทาญาณก็มีได้ แต่ว่าน้อยลงไป ถ้าพันที่ ๔ ท่านบอกว่ามากไปด้วยสุขวิปัสสโก ส่วนท่านที่เป็นปฏิสัมภิทาญาณ อภิญญา ๖ และวิชชา ๓ ก็ยังมีอยู่แต่น้อย พันที่ ๕ จะมากไปด้วยพระอนาคามี นี่เป็นเรื่องของพระศาสนา ที่พระอริยเจ้าจะหมดลงไปจุดใดจุดหนึ่งมันไม่หมดหรอก จะหมดไม่ได้ ท่านบอกว่า ถ้ามรรค ๘ ยังครบถ้วนเพียงใด เมื่อนั้นก็ยังมีพระอริยเจ้าอยู่เสมอ

๙. พระเวสสันดร

(เรื่องพระเวสสันดรนี้ คนสมัยใหม่ค่อนขอดกันมากว่า การสละลูกและเมียเป็นการเห็นแก่ตัว ผลักความลำบากไปให้ลูกเมีย เป็นการไม่ดีมากกว่าจะน่าชมเชย เมื่อนำมาเรียนถามหลวงพ่อก็เล่าให้ฟัง เมื่อ ๑๕ พ.ย. ๑๘ เป็นเรื่องยาว จะตัดและย่นย่อลงพอให้รู้ใจความดังนี้)

พระพุทธเจ้าท่านทรงปรารถนาพุทธภูมิมาตั้งแต่สมัยเกิดเป็นมหาทุกขตะ ได้ฟังพระพุทธเจ้าองค์หนึ่งเทศน์ว่า อานิสงส์ของการถวายผ้ากฐินทาน ใครจะปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้าอย่างตถาคตนี้ก็ได้ ท่านก็เลยเอาเครื่องแต่งตัวเก่าชุดเดียวของท่านไปแลกได้เข็ม ๑ เล่มกับด้าย ๑ กลุ่ม ร่วมทอดกฐินกับเจ้านาย แล้วตั้งจิตปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้า แล้วก็บำเพ็ญบารมีเรื่อยมาเป็นอสงไขยกัป จนกระทั่งเข้าเขตปรมัตถบารมี

มาถึงสมัยพระพุทธเจ้าทรงพระนามว่าพระพุทธกัสสป พระพุทธเจ้าของเราตอนนั้นเสวยพระชาติเป็นสุเมธดาบส อยู่กับลูกศิษย์ลูกหาประมาณ ๕๐๐ คนในป่า วันหนึ่งได้ยินว่าพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงอุบัติขึ้นแล้วในโลก พระองค์พร้อมด้วยบริวารก็ไปเฝ้าฟังเทศน์จบหนึ่งแล้วก็ทูลอาราธนาพระพุทธกัสสปให้ไปโปรดที่สำนักในป่า พระองค์ก็ทรงรับ เมื่อถึงเวลาที่สมเด็จพระสุคตพร้อมด้วยพระสงฆ์ทั้งหลายเสด็จมา ท่านสุเมธดาบสออกไปรับ ถึงตอนไหนเป็นลำราง ไม่มีสะพาน ท่านก็ทอดตัวเป็นสะพานให้พระพุทธเจ้ากับพระสงฆ์เดินข้ามไปบนร่างของท่าน ด้วยอำนาจความดี และอำนาจของพระพุทธเจ้าและพระอรหันต์ทั้งหลาย ก็ทำให้ท่านสุเมธดาบสไม่รู้สึกหนัก เมื่อถึงแล้วก็ถวายอาหารและบิณฑบาตแก่พระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าท่านทรงทราบดีว่าฤาษีองค์นี้ปรารถนาพุทธภูมิฉะนั้น ก่อนจะฉันอาหารท่านจึงเข้านิโรธสมาบัติ บรรดาพระอรหันต์ทั้งหลายเข้าผลสมาบัติ

นิโรธสมาบัติกับผลสมาบัตินี้ต่างกัน วิธีเข้าไม่เหมือนกัน นิโรธสมาบัติเป็นเรื่องของอริยมรรคอริยผล ไม่ใช่ฌานโลกีย์ ถ้าจะเข้าสมาบัติแบบฌานโลกีย์ ต้องปลดนิวรณ์

๕ ประการก่อน ตั้งจิตกำหนดลมหายใจเข้าออกหรือใช้คำภาวนา อย่างนี้เรียกฌานสมาบัติ เป็นฌานโลกีย์ สำหรับผลสมาบัติกับนิโรธสมาบัติไม่ทำแบบนั้น คือ พระพวกนั้นไม่มีนิวรณ์ หานิวรณ์รบกวนไม่ได้อยู่แล้ว เวลาที่พระพุทธเจ้าจะเข้านิโรธสมาบัติ ก็จับสมาบัติ ๘ เป็นพื้นฐาน คือ เข้ารูปฌาน ๔ กำหนดผลที่พระองค์ทรงบรรลุ คือ พระพุทธเจ้า ทรงอารมณ์อยู่อย่างนี้ เรียกว่านิโรธสมาบัติของพระพุทธเจ้า ส่วนบรรดาพระสงฆ์ทั้งหลายนั้นเข้าผลสมาบัติ คือ เข้าไม่ถึงฌาน ๘ เข้าแต่เพียงรูปฌาน คือ ฌาน ๑ ถึง ๔ แล้วแต่องค์ไหนจะเข้าแค่ไหน แล้วท่านก็ชำระผลตามที่ท่านบรรลุแล้ว เป็นอรหัตผล แล้วก็ทรงฌาน อันนี้เรียกว่าผลสมาบัติ มีผลไม่เสมอกันนะ คนที่ถวายทานกับท่านที่ออกจากผลสมาบัติจะมีอาการคล่องตัวมากในความเป็นอยู่ เรียกว่าหากินคล่องตัว ทีนี้การถวายทานกับพระสงฆ์ที่เป็นพระอริยเจ้าที่ออกจากสมาบัติ ผลการครองชีพของท่านผู้นั้นจะมีการคล่องตัวมากขึ้นเป็นกรณีพิเศษ คือจิตจะสามารถบรรลุอริยมรรคอริยผลได้ในชาติปัจจุบัน ทานที่ถวายกับท่านที่ออกจากนิโรธสมาบัติหวังมรรคหวังผลได้โดยฉับพลัน หวังความร่ำรวยเป็นมหาเศรษฐีในวันนั้นมีผลไม่เสมอกัน เวลานี้หาพระเข้านิโรธสมาบัติไม่ได้ ที่เข้าได้เขาก็ไม่อยากเข้า เพราะคนมันไม่ควรจะได้รับผลแบบนั้น

เมื่อพระพุทธเจ้ากับพระสงฆ์ออกจากสมาบัติและฉันภัตตาหารเสร็จแล้ว พระพุทธเจ้าก็เทศน์โปรดถึงอานิสงส์การเป็นพระพุทธเจ้าว่ามีอะไรบ้าง เทศน์จบ ท่านสุเมธดาบสก็เข้าปฏิญาณตนปรารถนาพุทธภูมิ พระพุทธเจ้าก็ทรงพยากรณ์ว่า นับแต่นี้ต่อไปไม่ช้านักจะได้เป็นพระพุทธเจ้าองค์ที่ ๔ (ของกัปนี้) เรียกว่า “พระสมณโคดม”

ในขณะนั้น มีอัครสาวกซ้ายขวาตามเสด็จมาด้วย มีความสง่า มีรัศมีดีกว่าพระสงฆ์ทั้งหลาย ฉะนั้น จึงมีฤๅษี ๒ ท่านด้วยกันเข้ามากล่าวปวารณาเป็นสาวกเบื้องขวาและสาวกเบื้องซ้าย พร้อมกันนั้นมีผู้ชาย ๑ ผู้หญิง ๑ เข้ามาตั้งความปรารถนาจะเป็นบิดาและมารดาของพระพุทธเจ้าสมณโคดม สตรีท่านหนึ่งขอเป็นภรรยาเป็นคู่บารมี เพราะการบำเพ็ญบารมีที่จะเป็นพระพุทธเจ้านั้น ต้องบริจาคลูกเมียให้เป็นทานได้จึงจะเป็นพระพุทธเจ้าได้ สตรีท่านนั้นก็ตั้งปรารถนาว่าจะถูกบริจาคเป็นทานก็ไม่เป็นไร จะขอสนับสนุนสุเมธดาบสเป็นพระพุทธเจ้าให้ได้ แล้วก็มีผู้หญิงผู้ชายอีกคู่หนึ่งมาขออาศัยพุทธบารมีที่บำเพ็ญร่วมกัน

นี้ จะเป็นลูกหญิงลูกชายของท่านสุเมธดาบส ยอมถูกบริจาคเป็นทานเพื่อพระโพธิญาณ บรรดาท่านฤๅษีทั้งหลาย บริษัททั้งหลายที่มีความเคารพในสุเมธดาบสก็มากราบพระพุทธ-เจ้าบอกว่า ข้าพระพุทธเจ้าทั้งหลายอาศัยบุญบารมีที่ข้าพเจ้าได้บำเพ็ญมานี้ ขอให้ข้าพเจ้าได้เป็นสาวกของท่านสุเมธดาบสในสมัยที่ท่านบรรลุเป็นพระพุทธเจ้า

แล้วสมัยต่อมาว่างจากพระพุทธเจ้า พระสุเมธดาบสก็มาเป็นพระเวสสันดร หญิงชายคู่ที่ต้องการเป็นบิดามารดาก็มาเกิดเป็นพระเจ้ากรุงสญชัยกับพระนางผุสดี หญิงที่ปฏิญาณเป็นคู่บารมีมาเป็นพระนางมัทรี อีก ๒ คนที่ปรารถนาเป็นลูกก็มาเป็นกัณหากับชาลี นี่เรื่องเดิมมีมาอย่างนี้ ต่างคนต่างตั้งใจจะมาเสริมสร้างบารมีให้ท่านสุเมธดาบสมาเป็นพระพุทธเจ้า แล้วจะว่าพระเวสสันดรเห็นแก่ตัวอย่างไร

พระพุทธเจ้าท่านตรัสพระบาลีบทหนึ่งว่า กัมมัง สัตเต วิภัชชติ กรรมย่อมเป็นเครื่องจำแนกสัตว์ คนที่เกิดมาในโลกนี้มีความดีมาไม่เสมอกัน ถ้ามีความดีเสมอกันมันก็ต้องดีเท่ากัน มีความสุขมีความทุกข์เท่ากัน ทีนี้คนที่เกิดมาในโลกนี้ ต่างคนต่างมีความดีความชั่วไม่เท่ากัน ฉะนั้น บางคนจึงมีความยากจนเข็ญใจ บางคนรวย บางคนมีวาสนาบารมีมาก บางคนมีวาสนาบารมีน้อย บางคนเกิดมาในกองเงินกองทอง แต่พอพ่อแม่ตายกลับมาขอทานเขากิน อาศัยที่คนเกิดมานี้มีกรรมไม่เท่ากัน เราจะไปกะเกณฑ์ให้ทุกคนมีความเข้าใจเสมอกันก็ไม่ได้ ในเรื่องของศาสนาแล้ว บรรดาคนที่คัดค้านความดีของพระพุทธเจ้า จงทราบว่าคนเหล่านั้นมาจากอบายภูมิ เพราะว่าเวลานี้สัตว์ที่เกิดจากอบายภูมิมีอำนาจในโลก แล้วต่อไปไม่ช้ามันก็หมด ต่อจากนั้นก็จะมีสัตว์ที่มาจากสวรรค์และพรหมโลกมากขึ้น เพราะว่าพระพุทธศาสนาจะก้าวขึ้นอีกวาระหนึ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศไทยเวลานี้มีพระอริยเจ้ามากแล้ว พระอริยเจ้ามีมากเพียงไร คนผู้รับธรรมจากพระอริยเจ้าก็มีมากขึ้น โลกก็จะมีความเยือกเย็นขึ้น แต่พร้อมกันนั้นก็จะได้พบกับบรรดาอลัชชีทั้งหลายไปด้วย

อันนี้ เราต้องดูตัวอย่างพระพุทธเจ้า นับแต่ปรารถนาพระโพธิญาณเป็นต้นมา พระองค์ก็มีแต่ความดี สร้างความดีทุกชาติ แต่ในเวลาเดียวกันก็มีผู้ริดรอนความดีทุกชาติ

เหมือนกัน เทวทัตก็เป็นคู่ปฏิปักษ์ที่จองเวรกันมา พระยามาราธิราชผู้ปรารถนาพุทธภูมิอีกคนหนึ่งก็เป็นคู่จองเหมือนกัน

ถอยหลังไปสี่อสงไขยกำไรแสนกัป พระพุทธเจ้ากับเทวทัตเป็นเพื่อนกัน พระพุทธเจ้า เป็นพ่อค้าสุจริต เทวทัตเป็นพ่อค้าทุจริต วันหนึ่ง ยายแก่ยากจนนำถาดทองคำมาเสนอขายแก่เทวทัตแกทราบดีว่าเป็นทองคำ แต่ทำเป็นดูไปดูมาบอกว่า ยายถาดนี่ไม่ใช่ทองคำแท้ แล้วตีราคาให้ต่ำ ๆ รุ่งขึ้น ยายแกเอาไปให้พระพุทธเจ้าดู ท่านตีราคาให้เท่ากับน้ำหนักทองคำที่ควรจะได้ แกก็ขายให้ ต่อมาเทวทัตรู้เรื่องก็โกรธหาว่าตัดหน้า แล้วประกาศเลิกเป็นมิตร บอกว่าเราจะจองล้างจองผลาญท่านทุกชาติ ไปเป็นจำนวนชาติเท่ากับเมล็ดทรายในกำมือนี้ แล้วแกก็ตามมาตัดรอนพระพุทธเจ้าทุกชาติ

ชาติหนึ่งพระพุทธเจ้าบำเพ็ญขันติบารมี เทวทัตไปเกิดเป็นพระเจ้าแผ่นดิน ไปเชิญดาบสมาถามว่าท่านถือขันติบารมีใช่ไหม ตอบว่าใช่ ถ้างั้นใครทำอะไรท่าน ๆ ก็ไม่โกรธใช่ไหม ตอบว่าใช่อีก พระราชาก็ลองโดยเอามีดตัดแขนซ้ายไปข้างหนึ่ง ถามว่าโกรธไหม ตอบว่าไม่โกรธ แกก็ตัดเรื่อยไป ลงท้ายเลยตัดกลางตัวขาด ถามว่าโกรธไหม ก็ตายเสียแล้วจะไปตอบได้ยังไง มาในสมัยพระเวสสันดรนี่แกก็มาเกิดเป็นชูชกอีก

นี่เรื่องพระเวสสันดรมีความเป็นมาอย่างนี้ บรรดานักศึกษาเขาไม่มีความรู้ และครูเขาก็ไม่มีความรู้เบื้องต้น เมื่อลูกศิษย์ถาม ครูไม่มีความรู้ก็ตอบไม่ได้

หมายเหตุของคณะศิษย์ ความเข้าใจของคนส่วนมากในเรื่องพระเวสสันดรนั้น เชื่อว่าคงได้มาจากการอ่านหนังสือมหาเวสสันดรชาดก ที่มีผู้รจนาขึ้นเพื่อความไพเราะของภาษา จึงกล่าวหาว่าพระเวสสันดรเห็นแก่ตัวในการบริจาคลูกเมียเป็นทาน หากท่านผู้มีความเข้าใจในทำนองนั้นจะไปดูจากต้นฉบับจริง คือ ในพระไตรปิฎกฉบับหลวง เล่ม ๒๘ ตั้งแต่หน้า ๓๑๖ ไปแล้วจะพบประโยคต่อไปนี้

– เมื่อใดเรายังเป็นทารก มีอายุ ๔ ขวบแต่เกิดมา เมื่อนั้น เรานั่งอยู่ในปราสาท คิดจะบริจาคทานว่า เราจะพึงให้หทัย ดวงตา เนื้อ เลือด และร่างกาย เมื่อใครมาขอเรา เราก็ยินดีให้ (แผ่นดินไหว)

– ชาวสีพีทั้งปวงจงขับไล่ จงฆ่าเราเสีย หรือจะตัดเราให้เป็นเจ็ดท่อนก็ตามเถิด เราจักไม่งดการให้ทานเลย

– พระน้องนาง (หมายถึงพระนางมัทรี) จงแสวงหาพระสวามีอื่นเถิด อย่าลำบากเพราะจากพี่เลย

– ข้าพระองค์บำเพ็ญทานอยู่ในปราสาทของตน ยังชื่อว่าเบียดเบียนชาวนครของตน (คือบริจาคช้างของตนเองเป็นทาน ชาวนครก็ไม่พอใจ ให้พระราชาขับออกจากเมือง)

– ข้าพระองค์ ไม่พยายามจะนำแม้ซึ่งนางทาสีไปสู่ป่าโดยเขาไม่ปรารถนา

(เมื่อพระเจ้าเจตรัฐเชิญให้ครองเจตรัฐหลังจากถูกขับจากเมืองแล้ว พระเวสสันดรไม่ยอมรับ)

– มานี่เถิด ลูกทั้งสองจงยังบารมีของพ่อให้เต็ม... ขอเจ้าทั้งสองจงเป็นดังยานนาวาของพ่ออันไม่หวั่นไหวในสาครคือภพ พ่อจักข้ามฝั่งคือชาติ **จักยังสัตว์โลก พร้อมทั้งหวยเทพ** ให้ข้ามด้วย

– (พระนางมัทรี) หม่อมฉันขออนุโมทนาปุตตทานอันอุดมของฝ่าพระบาท (แผ่นดินไหว)

– (ทรงประทานพระนางมัทรีเป็นทาน ทำให้แผ่นดินไหว) พระนางเจ้ามัทรีมิได้มีพระพักตร์เง้างอด มิได้ทรงขวยเขิน และมิได้ทรงกรรแสง ทรงเพ่งดูพระราชสวามีโดยดุษณียภาพ โดยทรงเคารพ เชื่อถือว่าท้าวเธอทรงทราบซึ่งสิ่งอันประเสริฐ

– ข้าพระบาทเป็นมเหสีของพระองค์ตั้งแต่ยังแรกรุ่นสาว พระองค์ก็เป็นเจ้าเป็นใหญ่ในข้าพระบาท พระองค์ปรารถนาจะพระราชทานข้าพระบาทแก่ผู้ใดก็พึงพระราชทานได้ หรือปรารถนาจะขาย หรือจะฆ่า ก็พึงทรงขาย ทรงฆ่าได้

– พระองค์ (พระเวสสันดร) และพระมัทรีก็มีพระหฤทัยเสมอกัน

เมื่อได้อ่านข้อความที่คัดมานี้แล้ว ก็สมควรจะเกิดความรู้สึกสัก ๒ ประการ คือ

๑. คนในสมัยนั้นดูแล้วออกจะรู้ว่า การบริจาคทานครั้งนี้มีความดีแก่สัตว์โลกทั้งมวลอย่างใหญ่หลวง รู้ว่าประโยชน์อะไรจะเกิดขึ้น แต่คนในสมัยเราไม่คิดถึงคนอื่น คิดถึงแต่จะช่วยตัวเอง เจตนาจึงเทียบกันไม่ได้ ความผิด-ถูก เทียบกันไม่ได้

๒. พระเวสสันดรทรงบำเพ็ญบารมีเพื่อจะช่วยขนสัตว์ทั้งปวงไปจากวัฏสงสาร แต่เราทั้งหลาย (ผู้วิจารณ์) ไม่ได้บำเพ็ญบารมีเพื่ออะไรเลยนอกจากสะสมกิเลสของตนเอง วิถีจิตหรือแนวความคิดของ ๒ ฝ่าย คือ ฝ่ายหนึ่งช่วยคนให้หลุดพ้น อีกฝ่ายหนึ่งฉุดกิเลสเข้าไว้ ไม่ยอมหลุดพ้น จึงเป็นเรื่องที่เปรียบเทียบกันไม่ได้ และไม่ควรอย่างยิ่งที่ผู้สะสมกิเลสจะติเตียนผู้ต้องการช่วยมนุษย์ให้หลุดพ้น เพราะไม่ได้ความดีอะไรขึ้นมาเลย ถ้าได้ก็ได้ความฉิบหายมากกว่า

๑๐. พระยามาราธิราช

วันที่ไปเยี่ยมจาตุมหาราชที่เล่ามาแล้วนั้น ก็เลยไปดาวดึงส์ ไปยามา แล้วก็ดุสิต ที่ชั้นดุสิตหลวงพ่อปานมารับ ก็กราบ ๆ ท่าน ท่านถามว่า เออ อยากพบพระศรีอาริย์ไหมล่ะ ตอบว่าอยากจะเจอะ จะเจอะยังไงได้ล่ะ ท่านบอกว่าไม่ต้องไปหรอกท่านมาแล้ว สวย ดุสิตนี่สวยจริง ๆ ยามาน่ะเขาขาวพรึ่ดหมด ต้นไม้น่ะมีแค่ดาวดึงส์แห่งเดียวนะ เทวดานักฟ้อนก็มีแต่ดาวดึงส์แห่งเดียวเพราะว่าเป็นเมืองหลวง ชั้นยามาสวดมนต์ตะพึด ดุสิตสวยสดงดงาม ไปถึงชั้นนิมมานรดี เทวดาที่ทำหน้าที่นิรมิตต่าง ๆ เป็นชั้นที่ ๕ ที่ว่า "ชั้น" น่ะไม่ใช่เป็นชั้นซ้อน ๆ กันนะ เป็นพื้นเดียวอย่างโลกเรานี่แหละ แบ่งเป็นเขตเท่านั้นเอง แต่เป็นทิพย์ ไปถึงก็แวะเยี่ยมท่านแก้วจินดาก่อน ท่านแก้วจินดาท่านก็มาต๊งเต๊ง ๆ ตามสภาพของท่าน องค์นี้เคยทะเลาะกันมาเรื่อย ท่านถามว่ามาไงล่ะ ตอบว่ามาเที่ยวซี ถามท่านว่า เออ วิมานพระยามาราธิราชอยู่ไหน หัวเราะก้ากเลย บอกว่าพระโง่ยังงี้ก็มีด้วย ถามว่าทำไมล่ะ ตอบว่าที่นี่เขาเรียกท้าวมาลัยครับ ที่นี่ไม่มีพระยามาราธิราชหรอก มีแต่สมัยพระพุทธเจ้า ชื่อแกจริง ๆ ชื่อท้าวมาลัย เป็นหัวหน้าเทวดาชั้นที่ ๖ เป็นผู้ว่าการก็เลยไปหากัน ท่านก็ออกมารับ แหม สวยแฉ่งเลย รัศมีกายผ่องใส มารับที่เขตวิมานเชียวนะ ที่ไปกันตอนนี้สมทบกันไปหลายชั้น จำนวนมันก็หลายหมื่นซี ท่านเชิญเข้าไปไอ้หน้ามุขมันนิดเดียวแหละ ถามท่านว่าขึ้นหมดรึนี่ ท่านตอบว่า ไม่เป็นไรหรอก วิมานเทวดายืดได้ แน่ะ เก่งเสียด้วย ไม่เหมือนเมืองมนุษย์หรอก ตั้งแค่ไหนก็แค่นั้น มองดูกะว่าจุสัก ๒๐๐ ก็แย่แล้ว แต่เราเข้าไปเป็นหมื่นยังเต็มไม่ถึงครึ่ง

คุยไปคุยมา ถามท่านว่าทำไมถึงไปริดรอนพระพุทธเจ้า ตอบว่าบัดโธ่ ท่านไม่รู้จักความโง่ของผม ถามว่าทำไมล่ะ ตอบว่าผมกลัวพระพุทธเจ้าจะเทศน์สอนเอาคนไปนิพพานเสียหมด พอเวลาผมเป็นพระพุทธเจ้าบ้างแล้วผมจะสอนใครล่ะ เราก็นึกในใจว่า โธ่ ไม่น่าโง่เลย จะขนไปยังไงหมด ถามท่านว่าเวลานี้ยังเป็นพระยามารไหม ท่านตอบ ไม่ ๆ ๆ ๆ พวกท่านมีหลายคน แหม เขากลัวพระยามารกันจริง ๆ ก็ไอ้มารอยู่ในตัวเองน่ะไม่ยักกลัว

พระยามารนี้เวลานี้ช่วยชาวบ้าน พวกพุทธมามกะทุกคน พระยามารต้องบังคับให้ลูกน้องไปช่วยเหลือ คือที่ประคับประคองพวกเรานี่แหละ จะเรียกว่าพระยามารไม่ได้แล้วนะ ต้องเรียกว่าท้าวมาลัย

ทีนี้ย้อนมาตอนต้น ตามตำนานที่พระพุทธเจ้าตรัส มีคนถามว่าทำไมท่านไม่ทรมานพระยามาราธิราชล่ะ ท่านตอบว่าไม่ใช่คู่ปรับกัน พระยามารนี่จองขัดคอให้ปั่นป่วนนิดหน่อย ไม่จองเวรแรงขนาดเทวทัต เมื่อสมัยนั้น ท่านเป็นคนเลี้ยงม้าด้วยกันทั้งคู่ จะม้าแข่งหรือเปล่าก็ไม่รู้ซี ท่านไปเกี่ยวหญ้าม้ากัน เกี่ยวไปก็แยกห่างกันไปทุกที ทีนี้ก็มีพระปัจเจกพุทธเจ้าองค์หนึ่ง เสด็จจากภูเขาคันธมาส กุฏิของท่านมันไม่ค่อยดี ท่านต้องการต้นหญ้านี่ไปผสมกับดินทาฝา เพราะพระจะเกี่ยวหญ้าเองก็ไม่ควร เมื่อเห็นสองคนนี้เกี่ยวหญ้า ท่านก็เหาะมาลงมายืนเฉย พระพุทธเจ้าของเราก็นึกในใจว่า เราเอาของเราถวายท่านก็เป็นการสมควร อยากจะเอาของเพื่อนถวายบ้างสักก้อนหนึ่ง แต่ถ้าเพื่อนกลับมาแล้วแสดงความไม่พอใจก็จะมีโทษมาก เพราะพระพุทธเจ้าเป็นพระที่มีบุญหนัก ก็เลยไม่ได้ถวายไป พอตอนเย็นกลับมารวมกันขนหญ้าขึ้นเกวียน ท่านก็เล่าเรื่องให้ฟัง เท่านั้นแหละ แกโกรธหาว่ากลัวจะดีเท่าเทียม เอาละ ท่านไปไหนก็ตามเราจะตามไปขัดคอ แต่ทุกชาติไม่ได้ขัด มาขัดเอาชาติสุดท้าย เมื่อพระพุทธเจ้าติดสินพระทัยออกมหาภิเนษกรมณ์ เห็นท่าไม่เป็นเรื่องแล้ว สิทธัตถะนี้ไปแน่ กูไม่ทันนี่หว่า แล้วก็มาขัดคอต่าง ๆ อย่างที่ทราบกันดีอยู่แล้ว

มาในระยะหลัง ๆ ที่พระเจ้าอโศกมหาราชจะฉลองพระศาสนา อีตอนนั้นซี พระอุปคุตท่านไปคุดอยู่กลางมหาสมุทร บรรดาพระทั้งหลายนั่งประชุมกันว่าพระเจ้าอโศกมหาราชจะฉลองพระศาสนาเจ็ดปีเจ็ดเดือนเจ็ดวัน คราวนี้ ยังไง ๆ พระยามารต้องเล่นงานแน่ แล้วเราจะมีใครป้องกันได้บ้าง พระอรหันต์ตั้งสองแสนองค์ ปฏิสัมภิทาญาณก็มีอภิญญาก็มี ไม่มีใครสู้พระยามารได้หรือ? สู้ได้ ไม่ใช่สู้ไม่ได้ แต่ทุกองค์บอกว่าไม่ใช่หน้าที่ของเรา

ทีนี้ในการประชุมคราวนั้น พญานาคขึ้นมาฟังด้วย พอดีพญาครุฑบินมาในอากาศ เห็นเข้าก็จะฉะพญานาคละซี ปฏิปักษ์กันนี่ โฉบลงมา พญานาควิ่งพรวดเข้าไปกลางวงพระ

พระทั้งหลายตกตะลึงบอกว่า เณร! ช่วยพญานาคเดี๋ยวนี้ เณรแกอายุ ๗ ปีเท่านั้น เป็นพระอนาคามีได้อภิญญาพอท่านสั่ง เณรก็ยิ้ม เข้าวาโยกสิณเอาลมหอบพญาครุฑไปเสียไกล พระได้ท่าบอกว่า เณร ฉันบอกให้แกช่วยพญานาค แกยิ้ม นั่นยิ้มเยาะพระนี่ ต้องลงทัณฑกรรม นั่นแน่ ไม่ใช่เล่น หาเรื่องคนเป็นที่หนึ่ง เณรก็ยอม แล้วแต่พระคุณเจ้าจะลงทัณฑ์ ท่านก็สั่งว่าถ้าอย่างนั้นเธอจงลงไปตามอุปคุตมา นั่น ตอนแรกปรึกษากันว่าใครจะเป็นคนไปนิมนต์พระอุปคุตที่จำพรรษาอยู่กลางทะเล พระพุทธเจ้าทรงพยากรณ์ว่ามีอุปคุตคนเดียวเท่านั้นที่เป็นคู่ปรับพระยามาราธิราช ปราบให้แพ้น่ะได้แต่คู่ปรับนี้ต้องปราบให้แพ้ด้วย แล้วทำให้เลื่อมใสกลับเป็นคนดีด้วย ความประสงค์เป็นอย่างนี้ พระพุทธเจ้าท่านจะปราบก็ปราบได้ แต่ท่านไม่สามารถทำให้พระยามารเป็นคนดีได้ ตอนก่อนจะนิพพานท่านจึงบอกไว้ว่า พระยามาราธิราชนี้มีคู่ทรมานเป็นพระอรหันต์ เบื้องหลังเมื่อเรานิพพานไปแล้ว ๒๐๐ ปี มีนามว่าอุปคุต

พอพระอุปคุตมาถึง พระทั้งหลายก็ว่า นี่อุปคุตเป็นอรหันต์แล้วหาความสุขแต่ผู้เดียว ไม่ช่วยกันบำรุงพระพุทธศาสนา ไปเข้านิโรธสมาบัติอยู่กลางทะเลอย่างนี้ ต้องถูกลงทัณฑกรรม เอาอีกแล้วทัณฑกรรมเพื่อจริง ๆ พระอุปคุตก็ยอมรับว่าไม่เป็นไรครับ เอาไงก็ว่ามาเถอะ เลยได้รับมอบหมายให้ต่อต้านพระยามาราธิราชในอีก ๗ วันข้างหน้า พระอุปคุตก็ยอม แต่ขอกินข้าวให้อ้วนเสียก่อน ไม่อ้วนนี่ท่าจะไม่เป็นเรื่อง เอา ๗ วันก็พอ ตอนเช้าท่านก็เดินย่องแย่งเป็นขี้ยาเข้าไปในเมือง มีคนเขาบอกว่า นี่ องค์นี้แหละที่เขาไปตามมาต่อต้านพระยามาร พระเจ้าอโศกมหาราชว่า โถ! พระขี้ยาผอมเหลือแต่กระดูกยังงี้หรือจะไปต่อต้านพระยามาราธิราช ไม่ได้ต้องลอง เลยเอาช้างพระที่นั่งตัวดุที่ตกมันมายืนดักข้างทาง พอพระอุปคุตคล้อยหลังก็ไสช้างไล่แทงเลย พระอุปคุตได้ยินเสียงข้างหลัง เอ๊ะอะไรกันแน่ เห็นช้างวิ่งเข้ามาใกล้ ท่านก็เอานิ้วจิ้มปั๊บบอกว่า "หยุด" ช้างก้นจ้ำเบ้าเลย นั่งเหมือนกะหินอยู่ตรงนั้น จะขี้แตกด้วยหรือเปล่าจำไม่ได้ พระเจ้าอโศกมหาราชเลยบอกว่าไม่ต้องไปบิณฑบาตหรอก แล้วท่านก็เอาข้าวมาเลี้ยงเสียอ้วนปี๋เลย

ทีนี้พอวันเริ่มต้นงาน พระยามารก็แสดงเดชทำมืดครึ้มไม่ให้เห็นแสงอาทิตย์เลย พระทั้งหลายก็เตือนว่า นั่นไง ท่านอุปคุต พระยามารแสดงแล้ว ท่านบอกว่าไม่เป็นไร

เรื่องเล็ก พอแต่งตัวรัดประคตเรียบร้อยก็ไปหาพระยามาร บอกว่าคลายฤทธิ์เดี๋ยวนี้นะ ถ้าไม่คลายเป็นพัง เราอุปคุต พระยามารได้ยินก็ชักขนลุกซู่ ๆ รู้ฤทธิ์ รู้เดช ฉะกันมาหลายชาติแล้วแต่เขาก็หนึ่งในตองอูเหมือนกัน เอ้า เก่งจริงก็เชิญเลย นี่พระยามาราธิราชไม่เคยกลัวใครแม้แต่พระสมณโคดมก็ยังไม่กลัว เลยสู้กัน ความจริงจะเอาเสียทีเดียวก็ได้เหนือชั้นกว่ามากล่อกันไปล่อกันมา ท่านอุปคุตท่านขี้เกียจขึ้นมาก็จับมัดเอามือไพล่หลัง อธิษฐานให้แก้ไม่ออก ไม่ใช่แต่เท่านั้นอธิษฐานเอาหมาเน่ามาผูกคอเสียอีกด้วย พระยามาราธิราชแกก็เทวดาองค์หนึ่งนี่ เทวดานี่แต่กลิ่นคนเขาก็เหม็นเสียแล้ว โดนหมาเน่าเข้าวิ่งโร่ไปหาพระอินทร์เจ้านายใหญ่ พระอินทร์บอกว่า อ้าวทำไมไปเล่นกับพระอุปคุตเล่า เขาจะทำบุญพระศาสนากันดันไปแกล้งเขา ใครจะไปมีฤทธิ์เท่าพระอรหันต์ได้ไม่มี มีทางเดียวท่านไปขอขมาท่านอุปคุตเสีย แล้วสัญญาว่าจะไม่ทำพยศอีก พระอุปคุตก็จะอภัยแก่เธอ ท่านก็จำเป็นจำยอมไปขอโทษขอโพย พระอุปคุตถามว่า ยังไง สิ้นฤทธิ์แล้วรึ ? แกบอกว่า ยอม ๆ ยอมทุกอย่าง ต่อไปไม่แกล้งอีกแล้ว พระอุปคุตก็แก้หมาเน่าแก้มัดมือออก แต่ยังเอารัดปะคตผูกเข้าไว้กับเขาพระสุเมรุเสียอีกหลายเปลาะ ปล่อยพระยามารดิ้นด็อกแด็กอยู่ ๗ ปี ๗ เดือน ๗ วัน ดิ้นเสียเขาพระสุเมรุหวั่นไหว ดาวดึงส์สะเทือนไปหมด

พอพระเจ้าอโศกมหาราชฉลองศาสนาเสร็จไปถึง พระยามารก็บ่นว่า โธ่เอ๋ย พระสมณโคดมท่านก็ใจดีนะ แต่สาวกนี่ แหม ใจร้ายเต็มที ท่านอุปคุตไปถึงก็ต่อว่าอีกว่าสาวกสมัยก่อนอย่างพระโมคคัลลา พระสารีบุตร พระบิณโฑลภารทวาชะ ใคร ๆ ก็มีฤทธิ์มากกว่าท่านเสียอีกแต่ไม่ใจร้าย มีท่านคนเดียวใจร้ายกับเรา ท่านอุปคุตก็โต้ว่า รู้แล้วไม่ใช่หรือ พระพุทธเจ้าทรงพยากรณ์ว่าท่านกับเราเท่านั้นที่เป็นคู่ปรับกัน ความจริงแล้วท่านผู้มีฤทธิ์ทั้งหมดน่ะ ตัวท่านสู้ไม่ได้หรอก ไม่มีทางสู้เวลานี้ แม้แต่เณร ๗ ขวบที่ไปตามเราท่านก็สู้ไม่ได้ แต่ที่ท่านทั้งหลายไม่ทำก็เพราะไม่ใช่หน้าที่ของท่าน แต่เป็นหน้าที่ของเรา

ผลที่สุดพระอุปคุตท่านก็ปล่อย แต่บอกว่าก่อนปล่อยต้องสัญญากับเราก่อนว่าจะไม่รบกวนบรรดาภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา ผู้ปรารถนาในธรรม ถ้ารบกวนเมื่อไรโทษจะหนักกว่านี้หลายพันเท่า พระยามารก็บอกว่าไม่เอาแล้ว ไอ้ ๗ ปี ๗ เดือน ๗ วัน นี่ก็พอแล้ว

พระอุปคุตท่านก็ขอร้องให้พระยามารแสดงเป็นรูปพระพุทธเจ้า สมัยยังทรงพระชนม์อยู่ให้ดู พระยามารตอบว่า ได้ ๆ ๆ เรื่องเล็ก แต่สัญญากันก่อนนะจะไหว้ผมไม่ได้นะ ห้ามไหว้ โดยเฉพาะพวกท่านเป็นอรหันต์ เป็นพระอริยะ มาไหว้ผมละไม่เป็นเรื่องหรอก พระอุปคุตก็ตกลง พระยามาราธิราชบอกว่าผมจะเดินไปทางหลังเขา ถ้าออกมาห้ามไหว้เด็ดขาดนะ เพราะบาปจะตกอยู่กับผม พอพระยามารไปหลังเขา พระอุปคุตก็ให้สัญญาณเรียกพระอรหันต์มาทั้ง ๒ แสนรูป สักครู่หนึ่งพระยามารก็ออกมา เป็นพระพุทธเจ้ามีฉัพพรรณรังษีรัศมีสว่างไสว สวยสดงดงามมาก มีพระโมคคัลลา พระสารีบุตรอยู่เบื้องซ้ายขวาครบเครื่องมาเลย พระทั้งหมดลืมสัญญา ลุกขึ้นกราบพร้อมกัน กราบพระพุทธเจ้า พระยามารรีบคลายตัวทันทีบอกว่า ท่านทำไมทำยังงี้ เป็นโทษกับผม ท่านอุปคุตก็บอกว่า ท่านไม่ต้องวิตก เพราะว่าการกราบนี้เขาไม่ได้กราบท่าน เขากราบพระพุทธเจ้าโทษของท่านไม่มี พระยามาราธิราชก็บอกว่าถ้าอย่างนั้นขอพระคุณเจ้าทั้งหมดงดโทษให้ผมด้วยพร้อมด้วยพระรัตนตรัย เพราะว่าผมเองก็ปรารถนาพุทธภูมิ แล้วท่านก็กลับไป เรื่องก็จบลงแต่เพียงนี้

๑๑. เจ้าสิงห์ดอก

ที่วัดปากคลองมะขามเฒ่าจังหวัดชัยนาท มีคนเอาหมามาปล่อยเสมอ ๆ จนปรากฏเป็นฝูงใหญ่ หมาฝูงนี้มีหัวหน้าอยู่ตัวหนึ่งตัวเป็นดอก ๆ เลยเรียกกันว่าเจ้าสิงห์ดอก หมาตัวนี้รู้สึกว่าจะมีความเฉลียวฉลาดผิดหมาทั่วไป รู้จักพึ่งธรรมและบังคับบัญชาลูกน้อง เวลาจะมีคนมาขโมยของวัด เจ้าสิงห์ดอกจะจัดวางกำลังกองทัพหมาไว้ป้องกันเป็นอย่างดี

วันหนึ่ง ไม่รู้ว่าเจ้าสิงห์ดอกเขานึกยังไง เขาก็จัดการวางกำลัง แล้วเขาก็เดินตรวจ คือ จัดกำลังไว้บนกุฏิ ๔ ตัว ที่วัดมีช่องทางเข้า ๓ ทาง มันก็วางกำลังจุกเข้าไว้หมดทุกทาง แล้วก็มีอีกชุดหนึ่งเป็นกำลังพิเศษนอนรวมกันอยู่เป็นกลุ่ม สักประเดี๋ยวมันก็กระโดดไปฝั่งโน้นทางฝั่งกุฏิของพระครูวิชาญ เดี๋ยวเดียวมีเสียงเป่ง! แล้วมันก็มานำไปดูจุดนั้น ๆ เดี๋ยวลงไปข้างล่าง เสียงเป่ง! ก็ใช้แล้วไอ้ตัวนั้นคงหลับ

ทุกคืนมันไม่เคยมีอย่างนี้ ก็เลยสั่งพระสั่งเณรว่าคืนนี้พร้อมไว้นา เราเป็นทหารของพระพุทธเจ้านี่ ถ้าใครมาเอาของสงฆ์ละเอาชีวิตแลกเลย ของส่วนตัวมันจะเอาก็ให้มันไป ฆ่าคนตายเพราะรักษาของสงฆ์ถึงบาปก็คงไม่เท่าไหร่ คงได้บุญมากกว่าบาป พระเณรก็เตรียมตัวกันพร้อมตะพดบ้าง ขวานบ้าง หนุ่ม ๆ นี่นะ เขาเอากันแน่ ก็เลยบอกว่า เอาผมเอาด้วยคน แล้วหาแป๊บได้ท่อนหนึ่งยาวสักแค่ศอกได้กระมัง ไปนั่งเป็นผู้บัญชาการพรรคอยู่กลางกุฏิ สั่งว่าถ้าขึ้นมาก็ไม่ต้องรอ มันมีปืนเรามีแป๊บใช้ได้ ถึงไม้ก็ตีคนตาย

เวลาสักทุ่มเศษ ๆ เราดับไฟเงียบแล้วนอนกันอยู่ที่นั่น ห้ามพูด ห้ามสูบบุหรี่ ใครอยากสูบก็ไปป้องให้ดี อย่าให้เห็นแสง คืนนี้คงเอาแน่ พอหกทุ่มกว่า ๆ เสียงข้างล่างเจี๊ยวเลย คือ ที่ชายป่ามีเสียงเห่าแล้ว ไอ้เจ้านั่นเขาเดินยามของเขาไม่ได้หยุดเลย เดี๋ยวไปจุดโน้น เดี๋ยวไปจุดนี้ พอมีเสียงเจี๊ยวมามันก็ขับไอ้ฝูงพิเศษที่ไม่ได้อยู่ประจำที่ไหนพรวดออกไป ตัวเขากระโดดตามส่วนไอ้ ๔ ตัวข้างบนก็ตั้งท่าเตรียมพร้อม แต่ไม่ไปไหน เขาสั่งนี่ พอไอ้ฝูงพิเศษวิ่งเข้าป่า อีก ๒ ฝูงก็วิ่งตามไปทางช่องที่มีเสียง ปรากฏว่าตอนเช้าได้ปืนกระบอกหนึ่ง ผ้าขาวม้า ๒ ผืน ป่าราบไปเลยเพราะหมาสักร้อยได้กระมัง สามฝูง ฝูงละร่วม ๕๐

ก็ร้อยกว่า โดยปกติต้องเลี้ยงข้าวเท่าไหร่รู้ไหม ข้าวกาละมังขนาดพระหิ้ว ๒ องค์ มื้อละตั้งสามกาละมัง ชาวบ้านเขาเห็นเขากลัวหมาอด บอกว่าหมาผมทั้งนั้น ไม่ว่ามาจากไหนก็ "หมาผม" ทีนี้ มึงก็เอาข้าวสารมา กูก็เอาข้าวสารมา ข้าวสารเลี้ยงหมา ไม่ใช่เลี้ยงพระ

คราวหนึ่งต้องไปเสียที่ประจวบ ฯ เดือนหนึ่ง ก็สั่งเณรสั่งพระไว้ ให้สตางค์ไว้ว่า ถ้าข้าวสารไม่มีกับข้าวไม่มี ก็ให้เอาปลามาต้มเค็ม เพราะต้มเค็มมันกินได้นาน และอย่างอื่นมันก็ไม่ดีเท่าต้มเค็ม ถ้ามันเริ่มจะไม่กินก็เปลี่ยนเป็นต้มยำเสียบ้าง ต้มส้มก็ได้ แต่อาหารหมานี่เราจ่ายทุกวัน รู้สึกว่าจ่ายค่าเลี้ยงหมามากกว่าเลี้ยงพระ เพราะพระไปบิณฑบาตได้ เว้นแต่ตอนเพลอาหารไม่พอ เราก็จ่าย แต่จ่ายไม่มาก วันละ ๓๐ บาท พอกลับมาจากประจวบ ฯ ปรากฏว่าไม่หมดเลยสักสตางค์ ถามเขาว่าเอาอะไรให้หมากิน เขาบอกว่า โอ้โฮ หลวงพ่อไม่อยู่ซีครับปลาหมาเยอะเลย ต้มเค็มบ้าง ต้มส้มบ้าง หม้อเบ้อเริ่ม ๆ เลย เณรที่มีหน้าที่อุ่นอาหารตอนนั้นชื่อเบีย เดี๋ยวนี้เป็นมหา ๖ ประโยคแล้ว บอกว่า แหม หลวงพ่อไม่อยู่ยิ่งรวยใหญ่เลย ชาวบ้านเขากลัวหมาอด ตอนนั้นใครมีของพอจะมีค่าบ้างก็เอามาวัดกัน

คราวหนึ่งมีข่าวว่าผู้ร้ายมันจะมาเอาพระพุทธรูปให้ได้ พระพุทธรูปองค์นั้นไม่ได้อยู่กุฏิฉัน อยู่ที่กุฏิพระครูวิชาญ เป็นพระสุโขทัยสำริดเงิน ไอ้สำริดน่ะมันมีสามอย่าง มีทองคำ มีเงิน แล้วก็ดีบุก เขาเรียกว่าสามฤทธิ์นะ ไม่ใช่สำริด เรามันเรียกเสียงห้วนไปนี่ ตาชมช่างหล่อพระเขาบอก ถ้าออกสีของแร่ไหนมากก็เรียกสำริดอย่างนั้น นอกจากพระสุโขทัยสำริดเงินนี่แล้วก็มีเชียงแสนอีก ๒ องค์ ของเก่าทั้งนั้นแหละ อันนี้ซีที่ขโมยมันมุ่งจะเอา

วันหนึ่ง ยายแก่ไปหาหน่อไม้ ไปเจอะมันกำลังนอนสูบใบพลูอยู่ใต้กอไผ่ ๕ คน แต่งตัวดีนะพวกนี้ ใส่เสื้ออย่างที่เป็นมัน ๆ น่ะ แกก็เลยส่งข่าวมาบอก อีตอนนั้นหลังวัดยังเป็นป่าอยู่ แต่เวลานี้เขาถางเสียหมดแล้ว พระครูวิชาญแกสร้างโรงเรียน เมื่อได้ข่าวก็ไปบอกผู้บังคับกองตำรวจ แกชื่อจำลอง จำลองเลยให้ตำรวจมา ๔ คน เลยต่อว่าแกว่า เฮ้ย แกจัดยังไงนี่ แกตอบว่าไม่เป็นไรครับหลวงพ่อ หลวงพ่อทหารมาก ผมว่าตำรวจคนเดียวก็พอ เอ ดันไปเชื่อหมาเสียอีก พอดีทายกเขามาก็เลยบอกว่าสองสามคืนนี่มานอนด้วยกัน

หน่อย ยังไง ๆ มันต้องกดคอพระครูวิชาญแน่ ไอ้จะเข้าปล้นแบบตูม ๆ ตาม ๆ น่ะมันไม่ทำหรอก ปล้นแบบนั้นมันก็โง่เกินไปใช่ไหม

ถึงคืนที่ ๒ อีคืนนี้แปลก ไอ้พ่อใหญ่จัดเวรอีกแล้ว เราก็บอกตำรวจว่าสิงห์ดอกจัดยามแล้ว ตำรวจก็ขึ้นนกปืน บอกว่าจะคอยดูคำสั่งผู้บัญชาการใหญ่ ผู้บัญชาการหมา เอ วันนี้มันไม่สั่งตั้งท่า มันสั่งนอนเรียบหมด แต่อีจุดที่จะเข้านี่ล้อม ๒ ด้านเลย ส่วนหน่วยพิเศษสั่ง ๒ จุด เราก็นั่งมอง เอ สิงห์ดอกมันทำยังไงของมันหว่านี่ มันจัดหมาไปนอนเสียห่างเทียว ตรงโน้นจุดหนึ่ง ตรงนี้จุดหนึ่ง นอนบัง ๆ หน่วยพิเศษอยู่ตรงนี้จุดหนึ่ง ล้ำเข้าไปทางโน้นอีกจุดหนึ่ง คือ ตอนที่จะเข้าป่า เลยบอกตำรวจว่าสังเกตดูแล้วคืนนี้ขโมยต้องเข้าจุดนี้ ให้แกไปอยู่ข้างบนเตรียมตะครุบให้ดีเถอะ แล้วเราก็ไปนอน

ถึงเวลามันเข้ามา เราอยู่ใต้ถุนก็มองเห็นง่าย เพราะถึงเดือนมืดแต่ก็มีแสงดาวพอให้เห็นได้ ขณะที่เข้ามามันก็ทำท่าระวังหมาเต็มที่ แต่ก็เงียบ หาหมาเห่าสักแอะหนึ่งไม่มีเลย ไอ้อ้วนแม่ใหญ่ที่ประจำอยู่กับพวกเราเคยเห่าทีไรได้เรื่องทุกที วันนี้มันเห็นแล้วมันก็ไม่เห่า มันสะกิดก่อน สะกิดพระทุกองค์ สะกิดตำรวจ ตำรวจคนหนึ่งหลับเพลินไป มันก็กัดหัวเบาะ ๆ เป็นทำนองปลุก แล้วก็ถอยหลังไม่ส่งเสียง

มองเห็นคนร้ายไปชิดกุฏิพระครูวิชาญ เอาไม้พาด มันคงรู้จุดอ่อนว่าหน้าต่างบานนั้นกลอนเล็กนิดเดียว แต่มันก็ถือปืน คงจะเอาไว้ขู่มากกว่าเพราะมันรู้ว่าพระไม่มีปืน พอพาดไม้เสร็จ กำลังจะปีนขึ้นเท่านั้น พรวด! ไม่มีเสียงเลย บุกเงียบ มันพัดเสียไม่มีละแหลกเลย หน้าตาเละหมด ได้ตัวครบ ๕ โดยตำรวจไม่ต้องยิงเลย

ไอ้เจ้าตัวนี้มันเก่งจริง ๆ เวลาเจริญกรรมฐานเขาต้องมาอยู่หมดทั้งฝูงนะ วันนั้นมันจะตาย ตอนค่ำเจริญกรรมฐานเขามาอยู่ด้วย ตอนตี ๒ ฉันออกไปเจริญกรรมฐานหน้ากุฏิคนเดียว ตามปกติมันนั่งอยู่หน้าลูกกรง วันนั้นมันขอเข้าก็เลยให้เข้า มันเข้ามานอนเอาหัวพาดตัก พอตี ๔ พระลุกขึ้นทำวัตรมันก็ลุกบ้าง ปลัดบุญธรรมแกทักว่า อ้อ สิงห์ดอกรึ มานี่ มาหาหลวงพี่ที่นี่ มันก็เข้าไปใกล้ ไปนอนฟังจนจบ จบแล้วก็กลับมาที่หน้าพระพุทธที่เขาเจริญกรรมฐาน แล้วตายตรงนั้นแหละ

เวลาเขาตายเราก็ไม่รู้ พอใกล้สว่าง เอ๊ะ เทวดามาองค์หนึ่งสว่างจ้าเลย ถามว่าใคร เขาตอบว่าผมเทวดาสิงห์ดอกครับ ถามชื่อจริงเขา ๆ ก็บอก แต่ว่าจำไม่ได้เสียแล้ว ทรงผ้าพื้นเขียว เสื้อพื้นขาวแต่เพชรพราว เราก็สงสัย เอ๊ะ เทวดาอย่างนี้เป็นเทวดาชั้นปรนิมมิตวสวัสดีนี่ ถามว่าแกอยู่ชั้นไหน เขาบอกว่าชั้นปรนิม ฯ ครับ อ้าว ชั้นปรนิม ฯ นี่เขาต้องได้ฌาน ๔ นะ เขาบอกว่าผมก็ได้เหมือนกันนี่ครับ เอ๊ะ ได้ยังไง เขาอธิบายว่าที่หลวงพ่อไปทำกรรมฐานนั้น ผมก็ไปนั่งด้วยความเคารพ จิตมันทรงตัว จริงซี เวลาเทศน์เป็นไม่ได้ เจ้านี่เขามานั่งหรี่มอง ทำหางกระดุกกระดิก ๆ ชอบใจจนกว่าจะจบ ไม่ว่าใครเทศน์มันก็ไป พอพระตีระฆังเท่านั้นไปแล้ว อยู่ไม่ได้ นี่เห็นไหม หมาไปเป็นเทวดาได้ แต่คนถ้าตายแล้วไปเกิดเป็นหมาก็ซวยเต็มทีละ

(หมายเหตุ พระไตรปิฎกท่านกล่าวไว้เหมือนกันว่า สัตว์เดรัจฉานที่ตายไปแล้วไปเกิดเป็นเทวดา ไปเกิดเป็นคนนั้นมีน้อย ส่วนมากลงนรกมากกว่า)

ปัจฉิมลิขิต

วิมานพ่ออยู่ที่ดาวดึงส์

เรื่องที่ข้าพเจ้าจะเขียนต่อไปนี้เป็นเรื่องจริงอิงนิทานที่เกิดขึ้นกับบิดาของข้าพเจ้าเอง เมื่อใกล้จะตายและเมื่อตายแล้ว จนถึงวันที่กำลังเขียนเรื่องนี้อยู่ คือ วันพฤหัสบดีที่ ๑๘ ตุลาคม หลังจากวันบรรจุศพเสร็จเรียบร้อยแล้ว จุดประสงค์ที่ข้าพเจ้าคิดเขียนเรื่องนี้ก็เพื่อให้ท่านสาธุชนทั้งหลายทราบว่า นรก สวรรค์ และนิพพาน นั้นมีจริง ตายแล้วไม่สูญ กรรมจากแรงอธิษฐานมีผลเป็นจริง และผู้ปฏิบัติธรรมได้ถึงขั้นหนึ่งแล้วก็ย่อมที่จะเห็นองค์พระพุทธเจ้าได้ ท่านจะเชื่อเรื่องนี้หรือไม่ขึ้นอยู่กับบารมี (กำลังใจ) ของท่านเองว่ามีเพียงใด ท่านที่มีบารมีสูง อ่านเรื่องนี้แล้วเชื่อและอยากปฏิบัติธรรมทันที ท่านที่มีบารมีปานกลางอ่านแล้วเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งแต่อยากจะพิสูจน์ ส่วนท่านที่มีบารมีต่ำหรือไม่มีบารมีเลย อ่านแล้วจะไม่เชื่อเลย แต่ท่านจะเชื่อหรือไม่เชื่อก็ตาม โปรดเก็บไว้ในใจ อย่าได้กล่าวคำดูหมิ่นเป็นอันขาด เพราะหมายถึงว่าท่านได้ดูหมิ่นพระรัตนตรัย แล้วจะมีอันตรายโดยไม่รู้ตัว สำหรับผู้ที่เป็นลูกศิษย์พระคุณเจ้าพระมหาวีระ ถาวโร (หลวงพ่อฤาษีลิงดำ) ทั้งหลายที่ได้ "มโนมยิทธิ" แล้ว โปรดทดสอบดูได้ว่าสิ่งที่ข้าพเจ้าเขียนขึ้นนี้ผิดหรือถูก และเชื่อได้หรือไม่

วันศุกร์ที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๒๒ เป็นวันที่พ่อเข้าโรงพยาบาลครั้งที่ ๒ ห้อง ๓๑๐ ณ โรงพยาบาลเพชรเวช รุ่งขึ้นวันเสาร์ ข้าพเจ้าไปเยี่ยมพ่อตอนกลางวันยังพูดคุยได้ แต่พยาบาลเล่าว่าตอนสายมีอาเจียน ตอนเที่ยงเลยทานอาหารได้น้อย ตอนบ่ายพอพ่อหลับข้าพเจ้าก็กลับบ้าน ตกเย็นเวลา ๖ โมง น้องชายโทร.ไปบอกว่าหมอสันนิษฐานว่าพ่อเส้นเลือดในสมองแตก เพราะชักและกระตุกเมื่อเวลา ๕ โมงเย็นตอนพยาบาลเช็ดตัว หมอต้องนำเข้าห้อง ไอ.ซี.ยู. แล้วใช้เครื่องช่วยหายใจ เวลา ๓ ทุ่มกว่าหมอนำพ่อไปตรวจสมองด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ กลับมาที่โรงพยาบาลใหม่เวลา ๔ ทุ่มครึ่ง ปรากฏว่าสมองพ่อตีบ แบบคนแก่ หมอพยายามให้ยาทางจมูกเพื่อใส่ลงไปในกระเพาะ หมอใส่อยู่จน ๒ ยามไม่สำเร็จเลยเลิก ข้าพเจ้าและน้อง ๆ ก็กลับบ้าน รุ่งขึ้นเช้าข้าพเจ้ารีบโทร.ไปถามสุดารัตน์ ซึ่งเป็นลูกศิษย์ของพระคุณเจ้าพระมหาวีระ ถาวโร หรือที่เรียกว่า "หลวงพ่อฤาษีลิงดำ" นั่นเอง

สุดารัตน์ได้มโนมยิทธิแล้ว ข้าพเจ้าจึงให้ช่วยดูคุณพ่อให้ด้วยว่าเป็นอย่างไรบ้าง เพราะก่อนออกจากบ้านเมื่อคืนก่อน ข้าพเจ้าได้โทร.บอกสุดารัตน์แล้วว่าคืนนี้ตอนบำเพ็ญช่วยดูคุณพ่อให้ข้าพเจ้าด้วย สุดารัตน์เล่าว่า ตอน ๓ ทุ่มเธอนั่งบำเพ็ญแล้วกำหนดจิตขอพบพ่อของข้าพเจ้า ก็เห็นพ่ออยู่ที่ดาวดึงส์ ท่านถามว่าสุดารัตน์เป็นใคร เธอตอบว่า "หนูรู้จักกับอาจารย์วาสนา ที่เคยไปเยี่ยมคุณตาเมื่อคุณตาเจ็บคราวก่อนที่ ร.พ. พระมงกุฎเกล้าฯไงล่ะคะ" พ่อตอบว่า "อ้อ! ใช่ นึกได้แล้ว" สุดารัตน์พยายามแนะพ่อให้กำหนดจิตให้ดี แล้วขออาราธนาบารมีพระพุทธองค์ขึ้นไปที่พระนิพพาน แต่พ่อกลัว บอกว่าไม่เอาสูงไปไม่กล้าขึ้น ขออยู่ที่นี่ สุดารัตน์ไม่ทราบว่าจะทำอย่างไรดี พ่อก็พาสุดารัตน์ลงมาดูร่างพ่อที่ ร.พ. พ่อยืนดูร่างตัวเองอยู่ แล้วพิจารณาว่าสังขารเป็นเช่นนี้ และท่านก็ไม่อยากกลับไปเข้าร่างเดิม เพราะได้ไปเห็นวิมานตัวเองแล้วที่ดาวดึงส์สวยงามมาก มียอดตั้ง ๓ ยอด มีบริเวณกว้าง มีกำแพงล้อมรอบ และท่านเป็นเจ้าของคนเดียว ข้าวของในวิมานก็มาก มีพระเยอะแยะ ท่านยืนดูหมอกำลังทำอะไรกับร่างของท่านใหญ่ แล้วก็ส่ายหน้า แล้วก็กลับขึ้นไปข้างบนใหม่ สุดารัตน์ได้ทูลถามพระพุทธองค์ว่าจะช่วยพ่ออาจารย์ได้อย่างไรเพื่อให้ไปพระ-นิพพานเลย พระพุทธองค์ (สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระนามว่าพระสมณโคดม) มีรับสั่งว่า ช่วยได้เท่านี้ เพราะตลอดเวลาที่พ่อทำบุญกุศลอะไรก็ตาม ท่านจะอธิษฐานขอไปสวรรค์แค่นั้นพอ และขอไปพระนิพพานในอนาคตกาล ก็เลยต้องเป็นอนาคต ไม่ใช่ในชาตินี้ นับว่าเป็นกรรมจากแรงอธิษฐาน จึงต้องมาอยู่ที่ดาวดึงส์ซึ่งเป็นสวรรค์ชั้นที่มีวิมานของพระอินทร์สถิตอยู่ และเป็นที่ตั้งของพระจุฬามณีด้วย แต่มีรับสั่งว่าไม่ต้องเป็นห่วงพ่อเมื่อท่านมาอยู่ที่นี่จริงๆ ทั้งดวงจิต แล้วท่านจะมาบำเพ็ญต่อตรงไปพระนิพพานเลยได้ ข้าพเจ้าได้ทราบดังนั้นก็เบาใจ

วันจันทร์ที่ ๑ ตุลาคม ข้าพเจ้าไปเยี่ยมพ่อตอนเย็น หมอกำลังจะเจาะคอพ่อพอดี โทร.ไปถามสุดารัตน์ว่าควรเจาะหรือไม่ คำตอบมีว่า ไม่ควรเจาะให้ท่านอยู่เฉยๆ ดีกว่า หมออธิบายว่าเจาะคอดีกว่าจะหายใจได้ดีขึ้น ทิ้งไว้ท่อที่ใส่คอไว้จะบวมและเน่าทีหลัง ข้าพเจ้าก็โทร.กลับไปถามสุดารัตน์อีกครั้ง มีรับสั่งมาจากพระพุทธองค์ว่ามีค่าเท่ากันเจาะหรือไม่เจาะผลที่ได้รับจะเท่ากัน ข้าพเจ้าเลยตามใจหมอ และให้หมอถามท่านว่าอยากเจาะไหม ท่าน

ก็ตอบว่าไม่ โดยการส่ายศีรษะ ข้าพเจ้าก็เลยบอกท่านว่าเวลาหมอเขาเจาะคอ พ่อก็ขึ้นไปเที่ยวข้างบนก็แล้วกัน ไปที่จุฬามณีหรือที่วิมานพ่อก็ได้ ท่านก็พยักหน้า ข้าพเจ้าถามท่านว่าพ่อไปเที่ยวข้างบนมาใช่ไหม ท่านก็พยักหน้า และพ่อพบสุดารัตน์ด้วยใช่ไหมจ๊ะ ท่านก็พยักหน้าตอบรับ เพราะฉะนั้น เวลาที่หมอเจาะคอพ่อ พ่อจะไม่ได้รับความเจ็บปวดใด ๆ ทั้งสิ้น เพราะจิตส่วนหนึ่งไม่ได้อยู่ที่ร่างท่าน แบบคนที่ได้มโนมยิทธิแล้วนั่นเอง

วันอังคารที่ ๒ ตุลาคม ตอนเช้าโทร.ไปถามสุดารัตน์ว่ามีข่าวคืบหน้าอย่างไร สุดารัตน์เล่าว่าคืนวันจันทร์นั่งบำเพ็ญแล้วพบพ่อที่ดาวดึงส์อีก สุดารัตน์ถามท่านว่าเคยเข้าไปในพระจุฬามณีบ้างไหม พ่อบอกว่าไม่เคยไม่กล้าเข้า สุดารัตน์รับอาสาพาเข้าไป พ่อดีใจมาก เมื่อเข้าไปพบพุทธองค์ ทรงมีรับสั่งว่า ถ้าขึ้นมาอยู่บนนี้แล้วให้หมั่นมาฟังธรรมนะแล้วจะรู้อะไรเอง พ่อรับคำ ข้าพเจ้าถามสุดารัตน์ว่าเมื่อคืนตอนเขาเจาะคอพ่อหนีขึ้นมาข้างบนใช่ไหม สุดารัตน์ตอบว่าใช่ เพราะฉะนั้น พ่อก็ไม่รู้สึกเจ็บปวดอีกตามเคย แล้วข้าพเจ้าถามสุดารัตน์ว่าที่ในห้อง ไอ.ซี.ยู. ที่พ่ออยู่มีใครอยู่ใกล้ ๆ บ้าง สุดารัตน์ตอบว่ามีหลวงพ่อโอภาสีคุมอยู่ใกล้ ๆ เหนือหัวเตียง แปลกแต่จริง สุดารัตน์ไม่ทราบเลยว่า พ่อสนิทกับหลวงพ่อโอภาสีมากเมื่อท่านมีชีวิตอยู่ และบัดนี้ทราบว่าหลวงพ่อโอภาสีท่านเข้าพระนิพพานแล้วแต่ท่านก็ยังอุตส่าห์มาช่วยพ่อ

วันพุธที่ ๓ ตุลาคม ตอนเช้าพวกอาจารย์ที่ภาควิชาบริหารธุรกิจไปเยี่ยมพ่อพร้อมด้วยแจกันดอกไม้ อาจารย์มานิตย์เป็นผู้แทนเข้าไปเยี่ยม พ่อพยายามคุยด้วยแต่ไม่มีเสียงเกาะมืออาจารย์ไว้แน่น ไม่ยอมให้รีบกลับ กวักมือเรียกให้อาจารย์ที่อยู่นอกห้องเข้าไปอีกตอนเย็น อาจารย์มังกุรกับลูกศิษย์ไปเยี่ยม พ่อก็พยายามคุย ขอบใจใหญ่ ยกมือไหว้ตลอดเวลา พระคุณเจ้ามาอยู่กันเต็มรอบ ๆ เตียงท่าน (เชคกับสุดารัตน์) พ่อพยายามจะลุกขึ้นนั่งเพราะเมื่อย นอนมาตั้งแต่วันเสาร์ ติดต่อกันจนถึงวันพุธ บอกให้พ่อพยายามตัดสังขารแล้วเอาจิตขึ้นไปอยู่ข้างบน เวลามีทุกขเวทนาอะไรจะได้ไม่ต้องรับรู้ เรื่องนี้สุดารัตน์บอกว่าจะหนีขึ้นไปพักนาน ๆ ก็ไม่ได้ เพราะเท่ากับหนีกรรม ต้องลงมาชดใช้บ้าง เพราะยังไม่ตายเลย ก็ต้องขึ้น ๆ ลง ๆ มิฉะนั้น เท่ากับเลี่ยงกฎแห่งกรรม

วันพฤหัส – ศุกร์ อาการของพ่อทรง ๆ อยู่ พอวันเสาร์ที่ ๖ ตุลาคม พ่อเลือดออกทางทวารต่าง ๆ ตั้งแต่ ๗.๓๐ น. หมอให้เลือดไป ๔ ขวด ถึง ๙ โมงเช้า เรืองต้องตามทหารไปเจาะเลือดให้ ๒๐ ขวด หมอให้เลือดทางออกทางอยู่จน ๑๓.๔๕ น. ขอผ่าตัดกระเพาะดู เพราะมิฉะนั้น เลือดจะหมดตัว วันนั้นข้าพเจ้าติดธุระ ตอนเช้าพอเขาโทร.มาขอเลือดของข้าพเจ้าคนละกรุ๊ปกับพ่อ ข้าพเจ้าก็โทร.เชคกับสุดารัตน์ ๆ รู้ทันทีว่าพ่อจะต้องผ่าตัด แต่ไม่ได้บอกให้ข้าพเจ้าทราบเพราะกลัวจะตกใจ เนื่องด้วยในวันนั้นข้าพเจ้าต้องไปจ่ายของที่จะทำพิธีบวงสรวงที่บ้านอาจารย์มังกุร วันนั้นข้าพเจ้าเลยไปพบพ่อเวลาบ่าย ๒ โมงกว่า ทราบว่ากำลังอยู่ในห้องผ่าตัด แต่ข้าพเจ้าทราบมาจากท่านพ่อผู้เมตตาในการปฏิบัติธรรมของพวกเราว่าพ่อไม่เป็นอะไร ถ้าท่านไปก่อนหน้านี้ เจ้ากรรมนายเวรเขายังไม่ยอมอโหสิกรรมให้ แต่เดี๋ยวนี้เขายอมอโหสิให้แล้ว กลับมาคืนนั้นข้าพเจ้าก็ติดต่อกับสุดารัตน์อีก สุดารัตน์เล่าว่า ท่านเล่าให้เธอฟังว่าหมอเขาผ่าตัดกระเพาะ ไม่อยากให้เขาผ่าก็บอกเขาไม่ได้ ตอนผ่าท่านเลยหนีขึ้นไปเที่ยวข้างบนตามเดิม

เช้าวันอาทิตย์ที่ ๗ ตุลาคม ข้าพเจ้าไปรับบายศรีในวังหลวงเพื่อไปทำพิธีบวงสรวงไหว้ครูที่บ้านอาจารย์มังกุร ขณะทำพิธีเวลา ๘.๓๐ น. ข้าพเจ้ามีความรู้สึกว่าพ่อมาในงานนั้นด้วย เพราะตอนบำเพ็ญตอนกลางคืนข้าพเจ้าบอกให้พ่อขอให้หลวงพ่อโอภาสีพาไปในพิธีที่นั้นด้วย ตอนกลางคืนข้าพเจ้าโทร.ถามสุดารัตน์ ๆ ตอบว่าใช่ พ่อไปด้วยและไปโดยมีหลวงพ่อโอภาสีพาไปจริง ๆ แต่เดิมนั้น ข้าพเจ้าขอให้สุดารัตน์บอกให้พ่อไปให้ได้ พ่อตอบว่าไม่รู้ว่าจะไปได้หรือเปล่า สุดารัตน์แนะให้อาราธนาบารมีพระพุทธองค์ พ่อก็ทำตามแล้วพุทธองค์มีรับสั่งให้หลวงพ่อโอภาสีเป็นผู้นำไป เนื่องจากพ่อยังไม่เคยฝึกมโนมยิทธิการจะไปไหนมาไหนด้วยจิตก็ยังไม่คล่อง จะต้องมีคนนำให้ก่อน

วันจันทร์ที่ ๘ ตุลาคม เป็นวันครบรอบ ๑ ปีของโรงพยาบาลเพชรเวชพอดี เรืองได้ทำพิธีนิมนต์พระมาสวดพุทธมนต์ ๙ รูป และถวายภัตตาหารเพล หลังจากนั้นได้ประพรมน้ำพระพุทธมนต์ให้ทุกคน ตลอดจนห้อง ไอ.ซี.ยู. ที่พ่ออยู่ด้วยพร้อมกับเจิมเตียงให้ด้วย ตอนสวดมนต์ข้าพเจ้ามีความรู้สึกว่าพ่อขึ้นมาฟังพระสวดด้วย และเมื่อโทร.ไปเชคกับสุดารัตน์ก็ตอบว่าถูกต้อง ท่านมารับน้ำมนต์ด้วย

วันอังคารที่ ๙ ตุลาคม ข้าพเจ้าไปเยี่ยมพ่อตอนเย็นเห็นอาการทรง ๆ อย่างเดิม และได้คุยกับคุณหมอเปรมทวี คุณหมอชนะ ข้าพเจ้าเล่าว่าเมื่อคืนวันจันทร์ ข้าพเจ้าตื่นมาตอน ๒ ยามกว่า โดยฝันว่าพ่อตายระหว่างเวลา ๕ ทุ่ม ถึง ๒ ยาม เลยตกใจตื่น เกือบจะโทร.ไปถามอาการที่ ร.พ. แล้ว แต่ชะงักไว้ ในใจคิดว่า ถ้าพ่อตายจริงเขาคงโทร.มาบอกเอง แล้วก็นอนต่อ แต่นอนไม่ค่อยหลับกระสับกระส่ายตลอดคืนนั้น หมอเปรมทวีตอบว่าใช่ ระหว่างเวลา ๕ ทุ่ม ถึง ๒ ยาม พ่อกำลังหนัก บีบมือหมอใหญ่ จนต้องเรียกเรืองมาให้บีบมือต่อ พอถึง ๒ ยาม ก็เป็นปกติ

วันพุธที่ ๑๐ ตุลาคม ข้าพเจ้าไม่ค่อยสบายท้องอืดทั้งวันเลยไม่ได้ไปเยี่ยมพ่อตามปกติ ได้แต่โทร.ไปถามอาการ ทราบว่าอาการเหมือนเดิม เรืองเฝ้าพ่ออยู่จนถึง ๒ ยาม ก็กลับบ้าน ข้าพเจ้าเองสะดุ้งตกใจตื่นว่าได้ยินเสียงคนเคาะประตูห้องนอนเวลาประมาณตีหนึ่งกว่า ๆ เพราะตอนตื่นมาเป็นเวลา ๑.๓๐ น. ข้าพเจ้าก็เลยเข้าห้องน้ำ พอเวลา ๑.๔๐ น. เรืองก็โทรศัพท์มาบอกว่าพ่อเสียแล้ว ข้าพเจ้าถามว่าเวลาอะไร เรืองตอบว่าประมาณตีหนึ่งกว่า ๆ ก่อน ๑.๓๐ น. รุ่งขึ้นเช้า ข้าพเจ้าก็โทร.ถามสุดารัตน์ ๆ ตอบว่า พ่อไปเคาะเรียกข้าพเจ้าให้รู้ว่าขึ้นไปข้างบนแล้วเต็มที่ แล้วสุดารัตน์ก็คุยกับพ่อ ๆ ว่าไม่ต้องเป็นห่วง พ่อสบายแล้วไปอยู่ที่วิมานบนดาวดึงส์เต็มที่ พ่อฝากแม่ไว้กับข้าพเจ้าพร้อมกับบอกให้ช่วยแม่เหมือนที่ช่วยพ่อด้วย พ่อเสียใจที่ไม่ยอมฟังเทปที่ข้าพเจ้านำไปให้ฟัง บัดนี้ ท่านทราบเต็มที่แล้วว่าท่านสามารถบำเพ็ญให้ไปพระนิพพานตั้งแต่แรกได้ แต่ด้วยแรงอธิษฐาน ท่านจึงไม่ยอมบำเพ็ญ จึงต้องมาพักที่เทวโลกก่อน แล้วจึงจะบำเพ็ญต่อไป เพราะถึงแม้ท่านจะได้มาอยู่ดาวดึงส์ซึ่งเป็นเทวโลก ก็ยังไม่ใช่สถานที่ ๆ เป็นสุขที่สุด ยังมีที่ ๆ เป็นสุขกว่านี้ คือพระนิพพานซึ่งไม่ต้องมีการเกิดอีก เป็นการสูญจากกิเลสทั้งปวง แต่อยู่เทวโลก อาจจะต้องลงไปเกิดในมนุษยโลกอีก มีสังขารอีก ถ้าทำไม่ดีก็อาจจะไปอบาย คือ ลงนรกไปก็ได้

ที่ท่านสั่งให้ข้าพเจ้าช่วยแม่เหมือนที่ช่วยพ่อ ข้าพเจ้าก็ไม่เข้าใจ สุดารัตน์ต้องอธิบายว่า เพราะข้าพเจ้าปฏิบัติธรรมทางนี้ และทุกครั้งที่บำเพ็ญแล้ว ข้าพเจ้าแผ่ส่วนกุศลให้แก่เจ้ากรรมนายเวรของพ่อด้วย นั้นมีผลมาก แม้ว่าตอนแรก ๆ เขาจะไม่ยอมรับอโหสิกรรม แต่ทำหนักเข้า ๆ เขายอมเอง และเพิ่งยอมเมื่อกลางอาทิตย์ที่พ่อเจ็บอยู่นั่นเอง และจิตพ่อทรงตัวได้ดีมาก ไม่มีอะไรมากระทบเลย จึงไปเทวโลกได้อย่างสบาย

วันที่ ๑๑ ตุลาคม ตอนบ่าย ๓ โมง – ๕ โมงเย็นรดน้ำศพ ข้าพเจ้าไม่ได้มีน้ำตาออกแม้แต่หยดเดียว เพราะดีใจที่พ่อได้ไปดาวดึงส์แล้ว จึงยืนพิจารณาร่างพ่อให้เป็นอสุภกรรมฐาน จิตใจสงบปราศจากความกลัวใด ๆ ทั้งสิ้น กลับมาบ้านคืนนั้นขณะบำเพ็ญ ข้าพเจ้าก็ได้กลิ่นยาในห้อง ไอ.ซี.ยู นึกในใจว่าพ่อมาหาแน่ ก็เลยคุยกับพ่อ ความรู้สึกสว่างมากขึ้น ยิ่งคุยนานก็ยิ่งสว่าง หลังจากเชคกับสุดารัตน์ก็ตอบว่าใช่ พ่อมาขอบใจข้าพเจ้า และเร่งให้ข้าพเจ้าปฏิบัติให้ได้มโนมยิทธิเร็ว ๆ จะได้ขึ้นไปคุยกับพ่อทุกคืน ข้าพเจ้าได้กลิ่นยาพ่ออยู่ ๓ คืน ติดกันจึงหายไป คืนที่สาม เรื่องได้กลิ่นที่บ้านขณะกำลังนอนดู ที.วี. อยู่สักครู่ก็หายไป ข้าพเจ้าเข้าใจเอาว่าพ่อไปขอบใจเรื่องที่เป็นเจ้าภาพจัดงานศพให้พ่อหรูหราสมเกียรติ เกินกว่าที่พ่อคาดหวังไว้มาก และข้าพเจ้าก็คิดไว้ถูกต้องเมื่อเชคกับสุดารัตน์

คืนวันที่ ๑๑ ตุลาคม เป็นการสวดศพคืนแรก สุดารัตน์เชคให้ว่าข้างบนที่ดาวดึงส์มีการฉลองรับพ่อกันใหญ่โต มีดื่มอะไรกันด้วยคล้ายกับเลี้ยงรับผู้มาอยู่ใหม่ ความจริงเขาฉลองกันตั้งแต่คืนวันพุธแล้ว ต่อมาถึงวันพฤหัส นาน ๆ พ่อก็แวะลงมาฟังพระสวดเสียทีหนึ่ง แล้วขึ้นไปใหม่ ข้าพเจ้ามีความรู้สึกว่าพ่อมายืนข้าง ๆ ข้าพเจ้า เวลาพระสวด สุดารัตน์ก็ตอบว่าใช่ ท่านคอยคุมอยู่ใกล้ตัวข้าพเจ้ามาก

วันอังคารที่ ๑๖ ตุลาคม เป็นคืนสวดศพครบ ๖ วัน อาจารย์มังกุร และคณะไปกันเยอะ ข้าพเจ้าทราบว่าพ่อลงมาฟังสวดแล้วขึ้นไปฟังธรรมที่จุฬามณี

วันพุธที่ ๑๗ ตุลาคม ซึ่งเป็นวันปิดศพ สุดารัตน์บอกว่าพ่อแต่งตัวสวยมาก มีเสื้อครุย มีชฎายอดแหลมสูง มีรัศมีสว่างมากขึ้นกว่าเก่า เพราะวันนี้มีทำบุญครบ ๗ วัน เลี้ยงพระ และตอนกลางคืนก็มีเทศน์ คำเทศน์ของท่านเจ้าคุณพระพุทธิวงศ์มุนี เจ้าอาวาสวัดเบญจมบพิตร ช่างตรงกับความเป็นจริงที่สุดว่า พ่อต้องไปอยู่บนสวรรค์แน่ และเป็นสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ เป็นที่ตั้งพระจุฬามณีด้วย พ่อมาในรูปที่สงบเงียบเรียบร้อย ใบหน้ายิ้มละไม ท่านมีความสุขที่สุด และกำลังบำเพ็ญเพื่อไปพระนิพพานโดยไปฟังธรรม ณ จุฬามณีทุกวัน ข้าพเจ้าถามถึงเรื่องหนังสืออนุสรณ์ที่จะแจกงานศพ ท่านก็บอกว่า หน้าปกให้เรียบที่สุด เนื้อเรื่องให้เป็นธรรมะของหลวงพ่อฤาษีลิงดำ ส่วนคาถาสวดมนต์ท่านอนุญาตไว้แล้ว ฉะนั้น หนังสืออนุสรณ์จึงออกมาในรูปที่ท่านเห็นอยู่นี้

สรุป การที่พ่อไปอยู่ดาวดึงส์ก็ด้วยแรงอธิษฐานจากการทำบุญกุศลของพ่อที่ขอให้ได้พระนิพพานในอนาคตกาลโน้นเถิด ตามที่ทำมาตั้งแต่เกิดจนตาย พ่อไม่เคยอธิษฐานในชาตินี้เลย ทั้ง ๆ ที่ข้าพเจ้าไปบอกท่านแล้ว ท่านกลับเอ็ดมาว่าอย่าเที่ยวพูดไปนะว่านิพพานไปง่าย ๆ นะ คนเขาจะหัวเราะเอา ข้าพเจ้าไม่ได้บอกว่าไปง่าย ข้าพเจ้าบอกว่าจิตพ่อนิ่งดี และบำเพ็ญกุศลมามาก ให้อธิษฐานขอไปให้ได้ในชาตินี้ แล้วตั้งอารมณ์ให้เกาะพระนิพพานต่างหาก แต่พ่อไม่เชื่อ และเมื่อท่านขึ้นไปอยู่จริง ๆ แล้วท่านจึงรู้ว่าสายไปเสียแล้ว ท่านต้องไปพักอยู่ที่ดาวดึงส์ก่อนและบำเพ็ญไปนิพพานทีหลัง โดยไม่ต้องลงมาเกิดใหม่ ก็ตรงตามดวงชะตาที่วิเคราะห์ไว้ตามหลักโหราศาสตร์ไทยด้วย แสดงว่า นรก สวรรค์ พรหม และนิพพานนั้นมีจริง

การที่พ่อได้พบพุทธองค์ และมีรับสั่งด้วย ก็แสดงว่าพระพุทธเจ้ามีจริง ตรงกับที่ตรัสไว้ว่า "ผู้ใดเห็นธรรมผู้นั้นเห็นพระตถาคต" และการไปพระนิพพาน ไม่ใช่สูญ ตามที่เข้าใจกัน แต่ที่เห็นเป็นกายทิพย์ สุดแล้วแต่ท่านจะให้เห็นเป็นสีอะไรแล้วแต่กำลังจิตแต่ละดวงด้วย อาจจะเป็นสีเหลือง สีทอง หรือสีแก้วใส สิ่งที่ว่าสูญนั้น คือ กิเลสต่างหากที่สูญไปเลย บนที่พระนิพพานนั้นจะเบา สบาย เย็น และเป็นสุขกว่าที่เทวโลก ซึ่งจะมีความหนักกว่า สบายน้อยกว่า เย็นน้อยกว่า และยังมีโลกีย์วิสัยอยู่

อิทัง ปุญญะผะลัง ผลบุญใดที่ข้าพเจ้าได้บำเพ็ญแล้ว ณ โอกาสนี้ ข้าพเจ้าขออุทิศส่วนกุศลนี้แด่คุณพ่ออินทร์ จันทภาษา ขอท่านจงโมทนาส่วนกุศลนี้ พึงได้รับประโยชน์และความสุขเช่นเดียวกับข้าพเจ้าจะพึงได้รับ ณ กาลบัดเดี๋ยวนี้เถิด

จากลูก

วาสนา สิงหโกวินท์

หมายเหตุ

เรื่องราวและเนื้อหาในหนังสือเล่มนี้ ข้าพเจ้าได้จัดพิมพ์ตามความประสงค์ของบิดาข้าพเจ้า ซึ่งท่านได้สั่งไว้ ในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่และที่สั่งเพิ่มเติมภายหลังจากหาชีวิตไม่แล้ว ส่วนเรื่องที่ว่าทราบได้อย่างไรนั้น ผู้ที่ได้ "พิพยจักขุญาณ" หรือ "มโนมยิทธิ*" เป็นอย่างต่ำเท่านั้นจะทราบได้ แต่ผู้ที่สงสัยจะต้องพิสูจน์ด้วยตนเองสมตามความหมายของข้อความในแผ่นที่สองและแผ่นแรกของหนังสือเล่มนี้ว่า "จงมองตน" และ "ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นพระตถาคต"

จากลูก

ผู้จัดพิมพ์

* มโนมยิทธิ แปลว่ามีฤทธิ์ทางใจ ในที่นี้ท่านหมายเอาการถอดจิตออกจากร่างแล้วท่องเที่ยวไปในภพต่าง ๆ รายละเอียดและวิธีปฏิบัติอ่านได้จากหนังสือคู่มือปฏิบัติพระกรรมฐาน โดย พระมหาวีระ ถาวโร แห่งวัดจันทาราม (ท่าซุง) จ. อุทัยธานี ส่วนหนังสือมีจำหน่ายที่บ้านท่านเจ้ากรมเสริม เลขที่ ๙ ซอยสายลม ๑ ถนนพหลโยธิน กรุงเทพ ฯ ๔

ชวนพิมพ์
ชวนประหยัด พิมพ์ประทับใจ

ห้างหุ้นส่วนจำกัด โรงพิมพ์ชวนพิมพ์ 469 ถนนพระสุเมรุ ตำบลบวรนิเวศน์ กรุงเทพมหานคร
โทร. 2810541 , 2822114 นาย ชวน ศรสงคราม ผู้พิมพ์ ผู้โฆษณา พ.ศ.2522